

Дневниците на Кари Брадшоу - 2

ЛЯТОТО И ГРАДЪТ

Кандис Бушнел

КАНДИС БУШНЕЛ ЛЯТОТО И ГРАДЪТ

Превод: Антоанета Дончева-Стаматова

chitanka.info

„Лятото и градът“ — първото лято на Кари в Манхатън и началото на приятелството ѝ със Саманта, Миранда и Шарлот! В Голямата ябълка Кари се втурва в живота и се опитва да се превърне от провинциално „пиленце“ — както я нарича на шега Саманта — в личността, която винаги е искала да бъде. Среща се с истински писатели, на които се възхищава; сприятелява се с хора, за каквито винаги е мечтала; и има невероятен напредък в курса по творческо писане.

Лятото е магическо време в Ню Йорк и Кари е влюбена във всичко около себе си — бутиците за маркови дрехи, дивите купони и великолепните мъже. Вече има нови приятели, които я въвеждат в бляскавия и вълнуващ живот на Манхатън. Тук Кари среща Саманта и Миранда за пръв път.

И следва техните напътствия как да оцелее в градската джунгла и да отхапе своето парче от „голямата ябълка“!

Правилата на Миранда Хобс:

— Не позволявай на никого да казва коя си ти и какво можеш да правиш. Сама вземай решенията си.

— Добре е да съзряваш бавно. Защото, когато разцъфнеш напълно, ще бъдеш готова за хубавите неща, които ще ти се случат.

Съветите на Саманта Джоунс:

— Ако искаш да живееш истински, трябва да си готова да участваш, а не само да гледаш отстрани.

— Винаги вземай само най-доброто и пътувай единствено в първа класа.

— Изглеждай така, сякаш знаеш къде отиваш, дори да нямаш никаква представа. Движи се бързо. И винаги носи обувки, с които можеш да бягаш.

Добре дошли в света на младите и красиви „деца на Манхатън“!

Кандис Бушнел е авторка на бестселърите „Сексът и градът“, „Триумфът на червилата“, „Булевардът на тузарите“, „Четири блондинки“ и „раз-Крачка към върха“, продадени в целия свят в милионни тиражи. Телевизионните сериали и игралните филми, направени по „Сексът и градът“ и „Триумфът на червилата“, имат огромен успех. Кандис Бушнел живее в Ню Йорк. Естествено!

ЧАСТ ПЪРВА

КЪСМЕТЪТ НА НАЧИНАЕЩИЯ

ПЪРВА ГЛАВА

Първото нещо, което прави Саманта, е да ме помоли да намеря обувката ѝ. След като я локализирам в мивката, тя ме кани на парти.

— Няма да е зле да дойдеш, особено като се има предвид, че и без това няма къде другаде да ходиш, а аз нямам никакво желание да се правя на детегледачка.

— Не съм малка, та да имам нужда от детегледачка.

— Добре де, пиле голишарче си — отбелязва тя, оправяйки сутиена си, докато се намъква в тясна зелена рокличка от ликра. — С други думи, все още си незряла. И не ми се ще цял живот да се обвинявам, че те е прилапал някакъв сводник.

Завърта се на пети и оглежда тоалета ми — тъмносиньо костюмче от габардин, което само преди няколко часа считах за върха на модната линия.

— Това ли е единственото, което имаш? — присвива неодобрително очи тя.

— Имам една черна вечерна рокля от 60-те — отговарям.

— Браво! Облечи я! — отсича Саманта и ми подхвърля чифт огромни слънчеви очила със златисти рамки. — Сложи и тези, че да заприличаш на нормален човек!

Предпочитам да не я питам какво разбира тя под понятието „нормален“. Просто затрополявам след нея по стъпалата надолу към улицата.

— Правило номер едно! — обявява тържествено тя, докато навлиза в трафика на платното. — Винаги трябва да изглеждаш така, сякаш знаеш къде отиваш, дори и когато нямаш никаква представа!

И вдига властно ръка, при което най-близката кола забива спирачки и със свистене на гумите спира.

— Движение! — подканя ме тя, стоварва юмрук върху капака на нещастната кола и показва на шофьора среден пръст. — И винаги носи обувки, с които можеш да тичаш!

Подтичвам след нея през пистата с препятствия по Седмо авеню и когато се озовавам на отсрещния тротоар, се чувствам като

корабокрушенец, най-сетне сдобил се със земя под краката си.

— И изхвърли тези сандали с платформи, за бога! — възкликва тя, оглеждайки презрително краката ми.

— Знаеш ли, че първите сандали с платформи са измислени от Ферагамо за младата Джуди Гарланд?

— Откъде, по дяволите, знаеш това?

— Аз съм неизчерпаем извор на безполезна информация.

— В такъв случай на това парти ще бъдеш в стихията си.

— Би ли ми припомнила кой го организира? — опитвам се да надвикам шума от трафика аз.

— Дейвид Рос. Режисьорът от Бродуей.

— И защо организира парти в четири часа следобед в неделя? — питам, докато ловко избягвам сблъсъка с количка за хотдог, кошничка от супермаркет, пълна с одеяла, и дете, вързано на каишка.

— Това е чаено парти.

— А ще сервират ли чай? — питам, защото не мога да разбера дали говори сериозно или не.

Тя се изсмива, поглежда ме с присвити очи и отбелязва:

— Ти как мислиш?

* * *

Партито се провежда в къща в цвят пепел от рози, разположена в края на калдъръмена уличка. През пролуката между съседните постройки се вижда реката — мудна и кафеникава под отблясъците на слънчевите лъчи.

— Дейвид е доста ексцентричен — предупреждава Саманта, като че ли ексцентричността е престъпление в очите на всички току-що стъпили в големия град провинциалисти. — На предишното му парти някой докара едно пони, което оклепа целия му красив килим на Обюсон.

Правя се, че такива неща като килимите на Обюсон съм ги срещала под път и на път, за да науча нещо повече за понито.

— Как са го докарали дотук? — питам със светнали очи.

— С такси — отговаря преспокойно Саманта, сякаш возенето на пони в такси е най-обичайното нещо на света. — Все пак беше много

мъничко.

— А този твой приятел Дейвид няма ли да се обиди, че водиш и мен, без да съм поканена? — питам колебливо.

— Щом нямаше нищо против миниатюрното конче, защо да има нещо против теб! Освен ако не се окажеш лепка или досадница, разбира се.

— Може и понякога да съм досадница, но никога не съм била лепка.

— А за онези неща дето пристигаш от малко провинциално градче — забрави ги! — отсича авторитетно тя. — Тук, в Ню Йорк, се нуждаеш от имидж!

— Имидж ли?

— Същото, което си, само че по-добро! Излъскано! — пояснява със замах на ръката тя, докато се насочваме към парадния вход на къщата. Тя е на четири етажа, а синята ѝ врата е широко отворена, приканваща любезно гостите. Зървам пъстроцветна тълпа, която се люшка насам-натам като хор в оперета. Сърцето ми забива лудо. Тази врата е моят вход към новия свят.

Тъкмо се каним да прекрачим прага, когато към нас се понася бляскаво черен мъж с бутилка шампанско в едната ръка и димяща цигара в другата.

— Саманта! — изпищява той.

— Давид! — провиква се и тя, внасяйки френско звучене в името му.

— А ти си? — обръща се към мен той и ме оглежда приветливо.

— Кари Брадшоу, сър — отговарям и му подавам ръка.

— Колко сладко! — изписква той. — Не са ме наричали „сър“, откакто ходех по къси панталонки! Не че някога съм ходил по къси панталонки, разбира се. И къде си крила досега това разкошно създание?

— Намерих я на прага си.

— Да не би да е пристигнала в кошничка, като Мойсей? — ококорва се домакинът.

— С влак — вметвам аз.

— И какво те води в Смарагдовия град, скъпо дете?

— Ами... — изчервявам се аз. Обаче после решавам да се вслушам в съвета на Саманта и отсичам безапелационно: — Ще стана

прочут писател!

— Като Кентън?! — възкликва Дейвид.

— Кентън Джеймс? — ахвам благоговейно аз.

— Че кой друг! Той трябва да е някъде тук. Ако случайно се спънеш в един дребосък с гласче като на пуделче, да знаеш, че си го открила!

В следващия момент обаче Дейвид Рос вече се намира в средата на стаята, а Саманта се е настанила в скута на някакъв непознат за мен мъж.

— Насам! — помахва ми тя откъм кушетката.

Минавам покрай жена в бял гащеризон.

— Мисля, че току-що видях първия си Халстън! — отбелязва Саманта.

— И Халстън ли е тук? — възкликвам.

Ако съм се озовала на едно и също парти и с Халстън, и с Кентън Джеймс, сигурно ще получа инфаркт.

— Имам предвид гащеризона — пояснява тя.

— О, гащеризона! — кимам драматично и насочвам поглед към мъжа под нея. От онова, което успявам да видя от него, става ясно, че е спортен тип със загорели ръце и ръкави, навити над лактите.

— Ти направо ме убиваш — промърморва той.

— Това е Кари Брадшоу — представя ме тя. — Ще става прочут писател — пояснява, затвърждавайки измислицата ми като безспорен факт.

— Здравсти, прочути писателю! — подава ми той ръка. Пръстите му са тънки и с цвят на бронз.

— Това е Бърнард. Идиотът, с когото не успях да спя през последната година — шегува се тя.

— Не исках да бъда просто поредната ти бройка — отбелязва с провлачен глас Бърнард.

— Аз вече не бройкам мъжете, не знаеш ли? — възкликва тя и му поднася лявата си ръка. Върху безименния ѝ пръст проблясва огромен диамант. — Сгодена съм!

После целува темето на Бърнард и пита:

— Кого трябва да напляскам, за да получа питие?

— Аз ще ти донеса — предлага услугите си Бърнард. Изправя се и за една секунда сякаш цялото ми бъдеще се разгръща пред очите ми.

— Хайде, прочути писателю! — подканя ме. — По-добре ела с мен. Тук май аз съм единственият, който все още не е откачил. — Прегръща ме през раменете и ме повежда през тълпата.

Обръщам се и поглеждам към Саманта, но тя само се усмихва и ми помахва. Великанският ѝ диамант улавя последните слънчеви лъчи. Как не го бях забелязала досега?!

Сигурно защото бях твърде заета да зяпам всичко останало.

Примерно Бърнард. Той е висок и има права черна коса. Голям, крив нос. Лешниковозелени очи и лице, което за части от секундата преминава през всички фази на меланхолията само за да светне изведнъж от щастие — сякаш в него живеят две коренно различни личности, които непрекъснато се бият помежду си.

Не мога да схвана защо обръща такова внимание точно на мен, но съм като хипнотизирана. Разни хора непрекъснато се приближават и го поздравяват. Покрай ушите ми, подобно на пухчета от глухарчета, прелитат откъслечни фрази.

— Никога не се отказваш, нали...

— Криспин го познава и е напълно ужасен...

— И му рекох: „Що не вземеш да пробваш да подредиш едно нормално изречение...“

— Скандално! Даже диамантите ѝ изглеждаха мръсни...

Бърнард ми намигва. И в този момент в съзнанието ми изплува цялото му име — от някакъв стар брой на „Тайм“ или „Нюзуик“. Бърнард Сингър? *Драматургът!* Той ли ме е прегърнал?!

„Не може да бъде!“ — изписква паникьосано едно гласче в мен, макар да съм напълно наясно, че е той.

Възможно ли е всичко това? Намирам се в Ню Йорк само от два часа, а вече съм сред интелектуалния каймак на този велик град!

— Та как се казваше? — пита ме той.

— Кари Брадшоу — отговарям и в този момент в ума ми, подобно на отчупено парче стъкло, се вклинява заглавието на пиесата му, с която той спечели наградата „Пулицър“ — „Смъртоносна вода“.

— Като че ли е най-добре да те върна на Саманта, преди да съм те изпратил лично вкъщи — мърка в ухото ми той.

— Няма как да стане — срязвам го аз и кръвта нахлува в главата ми. Чашата ми с шампанско се е припотила.

— Къде живееш? — пита, като ме стисва лекичко по рамото великият драматург.

— Не знам.

Незнайно защо, но този мой отговор го кара да се залее от смях.

— Ти си сираче? Като Ани?

— Предпочитам да ме сравняват с Кандид.

Притиснал ме е до някаква стена, близо до която има френски прозорци, отвеждащи в градината. Той се плъзва надолу към мен и ме поглежда в очите.

— А откъде пристигна?

Спомням си за предупреждението на Саманта и отговарям:

— Какво значение има? Нали сега съм тук?!

— Хитро дяволче! — разсмива се той. И внезапно осъзнавам, че ограбвайки ме, крадецът всъщност ми направи огромна услуга. Взе чантата и парите ми, но заедно с тях взе и моята самоличност. Което ще рече, че поне през следващите няколко часа мога да бъда всяка, която си пожелаая.

Бърнард грабва ръката ми и ме отвежда в градината. Около огромната мраморна маса са се разположили всякакви хора — мъже и жени, млади и стари, красиви и грозни — и пищят от смях или възмущение, като че ли разгорещеният разговор е единственото, което им трябва, за да бъдат щастливи. Бърнард намърдва мен и себе си между крехка жена с къса коса и достолепен мъж в английско сако от туид.

— Бърнард — изрича жената с глас, който звучи като шепот, — решили сме през септември да дойдем да гледаме пиесата ти.

Но каквото и да отвръща Бърнард, думите му се удавят във внезапния вик на човека срещу нас, който го разпознава.

Опакован е в черно, огромно палто, което прилича по-скоро на монашеско расо. Очите му се крият зад слънчеви очила с кафеникави стъкла, а на главата му е нахлупена филцова шапка. Кожата на лицето му е не точно набръчкана, а по-скоро нагъната, сякаш е покрит с меко бяло платно.

— Бърнард! — възкликва този човек. — Бернардо! Скъпи! Любовта на моя живот! Ще ми донесеш едно питие, нали? — В този момент ме забелязва и поклаща предупредително треперещия си пръст. — Довел си ни дете, а?!

Гласът му е остър, писклив, почти нечовешки. Всяка клетка в тялото ми се свива.

Кентън Джеймс!

Гърлото ми пресъхва. Грабвам чашата си с шампанско и я пресушавам до дъно. В този момент усещам, че човекът с английското сако до мен ме сръгва лекичко с лакът и изрича с нисък, аристократичен глас:

— Не обръщайте внимание на човека зад завесата! Това е от огнената вода. Години наред злоупотребява с нея. Унищожава мозъчните клетки. С други думи, той е безнадежден пияница!

Изкисквам се така, сякаш го разбирам идеално, и отбелязвам:

— Че кой не е?!

— Хмм — присвива очи съседът ми, — може би сте права.

— Бернардо, моля те! — изпищява като банши Кентън. — От практична гледна точка би трябвало да отидеш ти! Все пак си по-близо до бара! Нима очакваш от мен да се потопя в тази човешка измет...

— Виновен! — изкрещява внезапно мъжът в английското сако.

— И с какво си се стъкмил, впрочем, под тези твои достолепни одежди? — гръмва накрая гласът на Бърнард.

— От десет години чакам да чуя този въпрос от твоите устни — изхълцва Кентън.

— Аз ще отида — обаждам се неочаквано и се изправям.

Кентън Джеймс започва да ръкопляска.

— Прекрасно! На вниманието на всички присъстващи: ето каква е работата на децата сред нас — да носят и отнасят! Трябва да водиш по-често деца на сбирките ни, Бърни!

Напускам компанията им, макар да изгарям от нетърпение да чуя още неща, да науча още новости. И никак не ми се иска да се отделям от Бърнард. Нито от Кентън Джеймс. Най-прочутият писател в целия свят! Името му се върти в главата ми и набира ли, набира скорост.

Нечия ръка се протяга и сграбчва моята. Саманта. Очите ѝ блестят като диаманта на ръката ѝ. Долната ѝ устна е набраздена от капчици пот.

— Добре ли си? — пита тревожно. — Изчезна от погледа ми и много се притесних.

— Току-що се запознах с Кентън Джеймс — отговарям. — Помоли ме да му занеса питие.

— Няма да си тръгнеш, без да ми се обадиш, нали?

— Разбира се. И без това изобщо не ми се иска да си тръгвам оттук.

— Браво! — светва лицето ѝ и тя се понася обратно към компанията си.

Атмосферата е наелектризирана до максимум. Музиката гърми. Навсякъде се гърчат тела. На кушетката мъж и жена се мляскат. На четири крака из стаята се носи жена със седло на гърба. Двама бармани получават в лицата обилни струи шампанско от гигантска жена, облечена в корсет. Аз грабвам бутилка водка и се изнасям с танцова стъпка към градината.

Както винаги правя на подобни партита. Сякаш съм част от тълпата.

Когато се връщам на мраморната маса, заварвам мястото си заето от млада жена, облечена от глава до пети в „Шанел“ Мъжът в английското сако имитира атака на слон, а Кентън Джеймс е нахлупил бомбето си до ушите. Приветства появата ми с нескрито задоволство.

— Път за алкохола! — провиква се той и ми прави местенце до себе си. А на останалите заявява: — Хора, да знаете, че някой ден това дете ще управлява този град!

Натъпквам се до него.

— Не е честно! — провиква се Бърнард. — Само да си пипнал гаджето ми!

— Аз не съм ничие гадже — съобщавам делово.

— Но скоро ще станеш, скъпа! Скоро ще станеш! — намигва ми съзаклятнически Кентън. — И тогава ще видиш за какво става въпрос!

И потупва ръката ми с пухкавата си лапичка.

ВТОРА ГЛАВА

Помощ!

Задушавам се! Давя се в тафта! Приклещена съм в някакъв ковчег. Да не би да съм... умряла?

Сядам и се изтръгвам от онова, което не ми дава да дишам. Вторачвам се в купчината черна коприна в скута си.

Роклята ми. Сигурно съм я съблякла по някое време през нощта и съм я метнала през главата си. Или някой друг ме е съблякъл? Оглеждам се. В дневната на Саманта цари полумрак. Призрачни жълтеникави лъчи се кръстосват във въздуха и осветяват последователно предметите в нейния живот — няколко снимки в рамки на страничната масичка, купчина списания на пода, редица свещи на перваза на прозореца.

Главата ми пулсира и постепенно в съзнанието ми изплува блед спомен за такси, натъпкано с хора. За лющеща се синя тапицерна и мръсни подложки. Крия се на пода в таксито въпреки протестите на шофьора, който непрекъснато повтаря: „Не може повече от четирима!“ Всъщност бяхме шестима, обаче Саманта упорито настояваше, че не сме. Истеричен смях. После изпълзяване по стълбите и още музика, и звън на телефони, и някакъв тип, натъкмен с гримове на Саманта, и някъде по това време трябва да съм се строполила на дивана, отнасяйки се безметежно в царството на съня.

Насочвам се на пръсти към стаята на Саманта, като се старая да заобикалям отворените кашони. Саманта се изнася и в апартамента цари пълен хаос. Вратата на малката ѝ стая зее широко отворена, леглото е неоправено, но празно, подът е покрит с обувки и различни дрехи, като че ли някой е пробвал всичко от гардероба ѝ, след което не е имал търпението да го върне на мястото му. Отправлям се към банята, лавирайки през гора от сутиени и бикини. Стъпвам във ваната и пускам душа.

Най-важна задача за деня: да разбере къде би трябвало да отседна, без да се обаждам на баща си.

Баща ми. Горчивият вкус на вината попарва гърлото ми.

Вчера не му се обадох. Нямах никаква възможност да му се обадя. Сигурно вече си умира от притеснение за мен. Ами ако се е свързал с Джордж? Ами ако се е обаждал на хазайката ми? Нищо чудно полицията вече да ме търси — поредното момиче, изчезнало безследно в ненаситната паст на Ню Йорк.

Изливам шампоан върху косата си. Това е единственото, което мога да сторя на този етап.

Или може би не искам да правя нищо повече.

Излизам от ваната и се облягам на мивката. Вторачвам се в отражението си, докато чакам мъглата от душа бавно да се изпари и да го разкрие.

Не изглеждам по-различно от вчера. Но определено се чувствам много по-различно.

Това е първата ми сутрин в Ню Йорк!

Втурвам се към отворения прозорец и поемам с пълни гърди хладния бриз. Звукът на колите под мен прилича на вълни, плискащи се в брега. Облягам се на перваза и се вторачвам през стъклото — като дете, надничачо в стъклена топка със сняг.

Седя си така и чакам настъпването на деня. Първо се появяват камионите, трополящи по булеварда като динозаври, скърцащи и кухи, повдигащи покривалата си, за да приемат поредната кофа с боклук или да преметат улиците с огромните си четки. А след тях идва ред на обичайния трафик — самотно такси, следвано от сребрист кадилак, а после и по-малките камиони, носещи емблеми с хляб, риба или цветя, и ръждясалите микробуси, и цяла кавалкада от пазарски колички. Момче в бяла престилка върти педалите на велосипед с прикрепени на рамката две щайги портокали. Сивкавото небе постепенно се обагря в мързеливо бяло. Появява се любител на джогинга, след него още един. Мъж в сини мокасини лудешки размахва ръка с надеждата да спре такси. Три дребни кученца, закачени за една-единствена каишка, влачат възрастна дама по тротоара. Търговците отварят със скърцане железните кепенци на магазините си. Все по-силно струящата светлина нахлува между високите постройките, а после, откъм стъпалата в тротоара, изригва огромна човешка тълпа. Улиците вече гъмжат от хора, коли, музика, бормашины, кучетата лаят, сирените пицят. Осем часът.

Време за действие.

Оглеждам района около дивана в търсене на малкото си вещи. Под възглавницата зървам сгънат лист хартия, доста поизмачкан, сякаш съм го стискала в ръка, докато съм спала. Оглеждам внимателно телефонния номер на Бърнард, изписан с изящния почерк на човек, изкарващ хляба си с писане. По време на партито той изигра цяла сценка, докато ми го пишеше, след което ми го връчи си думите: „За всеки случай.“ Целенасочено не поиска моя номер, като че ли и двамата бяхме наясно, че повторната ни среща би била изцяло плод на моето желание.

Внимателно пъхвам листа в куфара си и точно тогава откривам бележката, закотвена под празна бутилка шампанско. Чета:

Скъпа Кари,

Обади се приятелят ти Джордж. Опитях се да те събудя, но не успях. Оставям ти една двайсетачка. Ще ми я върнеш, когато можеш.

Саманта.

А под всичко това някакъв адрес. На апартамента, където трябваше да отида още вчера, но не отидох. Очевидно снощи в крайна сметка съм се обадила на Джордж.

Държа в ръка бележката и я оглеждам в търсене на някакви знаци. Почеркът на Саманта се оказва необичайно момичешки, сякаш онази част от мозъка ѝ, която отговаря за писането, така и не е успяла да прескочи прага на седми клас. Неохотно обличам костюмчето от габардин, вдигам телефона и се обаждам на Джордж.

Десет минути по-късно куфарът ми вече подскача надолу по стъпалата. Отварям вратата на кооперацията и излизам на тротоара.

Стомахът ми изръмжава недоволно, припомняйки ми, че умирам от глад. И не само за храна, а за всичко — за шума, за вълнението, за невероятния прилив енергия, който пулсира под краката ми.

Спирам такси, отварям рязко вратата и хвърлям куфара си на задната седалка.

— Закъде? — изревава шофьорът.

— Източна Четирийсет и седма улица! — изревавам в отговор аз.

— Дадено! — кимва таксиджията и вкарва таксито в безкрайния поток от коли.

Попадаме на дупка и аз подскачам чак до тавана.

— Това е от онези мръсни шофьори от Ню Джърси! — мърмори таксиджията и възмутено размахва юмрук през прозореца. Аз автоматично следвам примера му. И едва тогава осъзнавам нещо много важно — сякаш цял живот съм живяла тук. Сякаш съм се пръкнала от главата на Зевс — човек без семейство, без корени, без *минало*.

Човек, който е напълно и изцяло нов.

И докато таксито лавира безразсъдно между останалите коли, аз изучавам физиономията на минувачите. Тук е събрано човечеството във всичките му видове, форми и окраски и въпреки това аз съм убедена, че във всяко от тези лица съзирам някакво божествено сродство с мен, някаква връзка, надскачаща всички граници, като че ли всички сме свързани от тайното познание, че това е центърът на вселената.

А после притискам уплашено куфара към себе си.

Онова, което казах на Саманта, бе вярно — не искам да си тръгвам. А ето че сега разполагам само с шейсет дена, за да измисля как да остана.

* * *

Гледката на Джордж Картър ме връща рязко на земята. Той седи послушно на бара на кафенето на Четирийсет и седма улица и Седмо авеню, където се разбрахме да се срещнем, преди да се отпрати за лятната си работа в редакцията на „Ню Йорк таймс“. По начина, по който е стиснал челюстта си, ми става ясно, че е бесен — пристигнах в Ню Йорк преди по-малко от двацет и четири часа и ето че вече успях да се забъркам в неприятности. Дори не бях намерила квартирата, където би трябвало да остана. Потупвам го по рамото и той рязко се обръща. Изражението му притежава всички нюанси на гнева и облекчението. Едновременно.

— Какво стана? — провиква се старият ми приятел.

Оставям куфара си на пода и сядам на високия стол до него.

После отговарям:

— Откраднаха ми чантата и останах без пари. Затова се обадих на братовчедката на една моя приятелка от Касълбъри — нейният номер бе единственият, с който разполагах. Тя ме заведе на едно парти и...

Джордж въздъхва и отбелязва:

— Не трябва да се забъркваш с разни хора, които не познаваш.

— Защо?

— Защото може да са опасни.

— От къде на къде?! — възкликвам възмутено. Ето това е проблемът с Джордж. Държи се и говори така, сякаш ми е баща.

— Искам да ми обещаеш в бъдеще да бъдеш по-внимателна! — продължава той.

Нацупвам се.

— Кари, говоря ти напълно сериозно! Ако се забъркаш в нова каша, няма гаранции, че ще бъда наблизо, за да те измъкна!

— Да не би да си решил да ме изоставиш? — подмятам насмешливо. Джордж ме преследва вече близо година. Много си пада по мен. Освен това е един от най-добрите ми приятели. Ако не беше той, може би изобщо нямаше да съм сега в Ню Йорк.

— Може и така да се каже — отвърща той и плъзва три чисто новички двайсетдоларови банкноти към мен. — Това би трябвало да ти стигне. Можеш да ми ги върнеш, когато пристигнеш през есента в „Браун“.

Местя поглед от банкнотите към лицето му. Не, не се шегува. Напълно сериозен е.

— От „Таймс“ решиха да ме изпратят във Вашингтон, до края на лятото. И тъй като там ще имам възможността да направя истински репортажи, не можех да не се съглася.

Вцепенявам се. Не знам дали да го поздравя за издигането, или да го смърдя, че ме изоставя.

А после, бавно, но сигурно, осъзнавам факта на дезертьорството му. И сякаш изведнъж загубвам почва под краката си. Джордж е единственият човек в Ню Йорк, когото наистина познавам. Разчитах, че именно той ще ми покаже някои неща и ще ме ориентира. Какво ще правя сега без него?

Сякаш разчел мислите ми, той изрича:

— Ще се справиш. Само се придържай към основните си задължения. Ходи на лекции и си пиши домашните. И се постарай повече да не се замесваш с разни откачалници, става ли?

— Става — кимвам. По принцип това не би било проблем, освен ако не броим факта, че и аз самата съм си малко откачалка.

Джордж поема куфара ми и двамата се запътваме към бяла тухлена кооперация зад ъгъл. Над входа е опъната опърпана зелена тента с надпис „Уиндзор Армс“.

— Не било чак толкова лошо — отбелязва Джордж. — Съвсем почтено местенце.

Зад стъклената врата на входа зърваме редица звънци. Натискам онзи, който е обозначен като 15 Е.

— Да? — чува се писклив глас от интеркома.

— Тук е Кари Брадшоу.

— Аха! — изрича гласът по начин, от който и най-прясното мляко би станало на извара. — Крайно време беше!

Джордж ме целува по бузата. Чува се жужене и вътрешната стъклена врата се отваря.

— Късмет! — пожелава ми той и ми дава последния си ценен съвет: — Нали веднага ще се обадиш на баща си? Не можеш да си представиш колко е притеснен!

ТРЕТА ГЛАВА

— С Кари Брадшоу ли говоря? — Гласът в телефонната слушалка звучи момичешки, но и рязко, като че ли обажданият се е леко раздразнен.

— Дааа — изричам предпазливо, питайки се кой ли би могъл да ме търси точно тук. Днес е втората ми сутрин в Ню Йорк и дори още не съм се явила на лекции.

— Чантата ти е в мен! — съобщава тържествено момичето.

— Какво? — Едва не изпускам слушалката.

— Е, по-полека, де! Открих я в кофата за боклук. Някой я е наклепал цялата с лак за нокти. Помислих си дали да не я оставя в боклука, обаче после си казах: „Какво бих желала най-силно, ако някога си изгубя чантата?“ Та затова се обаждам.

— Как ме открихте?

— По адресника ти. Беше си все така в чантата. Ако си я искаш, от десет нататък ще бъда пред „Сакс“ — казва непознатата. — Няма начин да не ме познаеш. Имам червена коса. Боядисах я в същото червено като консервите на „Кембъл“. В чест на Валери Соланас. — Замълчава. — „Манифестът на отрепките“? Анди Уорхол?

— О, да бе — промърморвам. Нямам абсолютно никаква представа какви ги приказва. Обаче за нищо на света няма да призная невежеството си. Освен това непознатото момиче ми звучи някак си... странно.

— Хубаво. Значи ще се видим пред „Сакс“ — казвам, но преди да съм успяла да я попитам за името, тя затваря.

Ура! Знаех си! През цялото време, откакто ми откраднаха чантата „Кари“, ме глождеше някакво предчувствие, че ще си я върна. Нещо като в онези книги за манипулиране на съзнанието — визуализирай онова, което искаш, и то ще ти се даде.

— Ъхъм!

Вдигам очи и погледът ми веднага попада върху грижливо изтърганото и порозовяло лице на моята хазайка — Пеги Майърс. Натъпкана е в сив гумен костюм, който я кара да прилича на

наденичка. А в комбинация със зачервеното си кръгло лице прилича повече на човечето на „Мишлен“.

— Този разговор изходящ ли беше? — повишава глас хазяйката.

— Не — отсичам леко обидена. — Обадиха ми се.

Въздишката ѝ представлява перфектната комбинация от раздразнение и разочарование.

— Не преговорихме ли вече правилата?

Аз кимвам и отварям широко очи, преструвайки се на ужасно уплашена от нея.

— Всички телефонни разговори трябва да се провеждат в дневната! И никой разговор не трябва да трае повече от пет минути! Пет минути са напълно достатъчни, за да си кажеш всичко, което имаш за казване. И всички изходящи обаждания трябва да бъдат записвани своевременно в бележника, поставен до телефона!

Да бе, своевременно. Хубава дума.

— Някакви въпроси? — пита хазяйката.

— Не — поклащам глава.

— Аз отивам да потичам. А после имам няколко кастинга. Ако решиш да излезеш, не забравяй да си вземеш ключа!

— Непременно!

Тя спира, оглежда памучната ми пижама и се смръщва.

— Надявам се, че не смяташ отново да си лягаш?

— Не. Отивам до „Сакс“.

Пеги свива неодобрително устни, като че ли иска да каже, че само мързеливците ходят до „Сакс“. А после изрича:

— Между другото, обади се баща ти.

— Благодаря.

— И не забравяй, че всички извънградски обаждания се плащат допълнително! — размахва предупредително пръст и тръгва, поклащайки се като мумия. Та тя едва върви в този гумен костюм — как възнамерява да тича в него?

Познавам Пеги едва от двайсет и четири часа, но вече не се спогаждаме. Бихте могли да го наречете омраза от пръв поглед.

Когато вчера сутринта се появих размъкната и леко дезориентирана, първите ѝ думи бяха:

— Радвам се, че в крайна сметка реши да се появиш. Тъкмо се канех да дам стаята на друг.

Погледах към Пеги, която някога сигурно е била приятна жена, но вече изглеждаше като повехнало цвете, и почти ми се прииска наистина да я бе дала на друг.

— Имам си списък с желаещи да живеят при мен, който е дълъг цял километър — бе продължила тя. — Вие от провинцията нямате никаква представа колко трудно е човек да си намери прилична квартира в Ню Йорк! Никаква представа!

След това ме бе накарала да седна на канапето, за да ме запознае с „правилата“.

Никакви гости, особено от мъжки пол.

Никакви гости с приспиване, особено от мъжки пол, дори и когато тя отсъства през уикенда.

Никакво пипане на храната й.

Никакви телефонни разговори, по-дълги от пет минути — телефонната линия трябва да е свободна, в случай че получи покана за явяване на кастинг.

Никакво прибиране след полунощ — това би могло да я събуди, а за нея всяка минута сън е много ценна.

И преди всичко — никакво готвене. Тя не била длъжна да почиства след нас.

Божичко! Дори и затворниците имат повече свобода от мен!

Изчаквам, докато чуя затръшването на външната врата, а след това почуквам силно на шперплатовата стена до леглото си.

— Зън-зън, вещицата е мъртва! — провиквам се.

Лил Уотърс — крехко и дребно момиче, се вмъква през шперплатовата врата, свързваща нашите две килийки.

— Намерили са чантата ми! — възкликвам.

— О, скъпа, но това е прекрасно! Прилича ми на едно от онези магически съвпадения, толкова характерни за Ню Йорк! — възкликва тя и се стоварва в другия край на леглото ми, при което едва не го прекатурва.

Нищо в този апартамент не е истинско, в това число стените, вратите и леглата. Така наречените ни „стаи“ са преградена част от дневната и представляват две миниатюрни килийки с размери шест на десет стъпки, в които има точно толкова място, колкото да се съберат едно походно легло, малка сгъваема масичка и столче, миниатюрно шкафче с две чекмеджета и настолна лампа.

Апартаментът е разположен съвсем близо до Второ авеню, затова двете с Лил започнахме да се наричаме „Затворниците от Второ авеню“ като в онзи филм на Нийл Саймън.

— А какво стана с Пеги? Чух я да ти крещи за нещо. Казах ти да не използваш телефона в стаята си! — въздъхва Лил.

— Мислех, че спи.

Лил поклаща глава. Тя също е записана в моята програма към колежа „Ню Скул“, обаче пристигнала една седмица по-рано, за да се аклиматизира, поради което получила малко по-хубавата от двете кутийки. За да влезе в нейната, трябва да мине през моята, така че аз не мога да се радвам на абсолютно никакво уединение.

— Пеги винаги става рано сутрин, за да бяга — пояснява Лил. — Казва, че трябвало да свали десет килограма.

— В този гумен костюм? — слисвам се аз.

— Твърди, че така се потяла по-лесно и губела мазнини.

Поглеждам към новата си съквартирантка. Тя е две години по-голяма от мен, но изглежда с пет години по-малка. С крехката си фигурка сигурно ще бъде от онези жени, които през по-голямата част от живота си приличат на момиченца. Обаче отсега ми е ясно, че Лил въобще не е за подценяване.

Когато вчера се запознахме, аз се пошегувах за това как ще изглежда името „Лил“ на кориците на книгите ѝ, обаче тя само сви рамене отбеляза:

— Името, под което пиша, е „Е. Р. Уотърс“ — Елизабет Рейнолдс Уотърс. Много е полезно при публикуване, защото хората не разбират веднага, че си жена.

А после ми показва две нейни стихотворения, публикувани в „Нюйоркър“.

Едва не паднах от стола.

После пък аз ѝ разправих как съм се запознала с Кентън Джеймс и Бърнард Сингър. Бях наясно, че да познаваш прочути писатели не е същото като да публикуват собствените ти творби, но реших, че е по-добре от нищо. Даже ѝ показах листчето, където Бърнард Сингър ми бе написал телефонния си номер.

— Трябва да му се обадиш! — бе отсякла тя.

— Ами... не знам. — Не ми се щеше да го превръщам в голяма работа.

Обаче от мисълта за Бърнард ми бяха омекнали краката, което продължи дотогава, докато не се появи хазайката, за да се скара, че говорим.

Сега поглеждам дяволито към Лил и подхвърлям:

— Хей, как мислиш? Дали Пеги ходи на кастингите си в този гумен костюм? Представяш ли си как вони само?!

Лил се ухилва, но пояснява:

— Твърди, че е член на някакъв фитнес клуб — „Лусил Робъртс“. И че там имало душеве, където се къпе. Сигурно затова е толкова луда. Обикаля града, за да се поти и да се къпе.

Тук вече не издържа и се заливаме в бурен смях.

* * *

Червенокосото момиче се оказа право — няма начин да не я позная.

Невъзможно е да не я забележи човек. Застанала е на тротоара пред „Сакс“ и държи в ръка огромен лозунг, от едната страна на който пише: „Долу порнографията!“, а от другата: „Порнографията е експлоатация на жените!“ Зад нея се вижда масичка, покрита с недвусмислени снимки от порно списания. А самата тя крещи:

— Жени, събудете се! Кажете НЕ на порнографията!

Когато ме вижда, ме подканя:

— Искате ли да се подпишете под петицията срещу порнографията?

Тъкмо се каня да ѝ обясня коя съм, когато някаква непозната ме прекъсва.

— О, я се пръждосвай оттук! — промърморва, докато ни заобикаля. — Някои хора си имат по-важна работа, отколкото да се бъркат в сексуалния живот на другите!

— Хей! — провиква се червенокосото момиче. — Чух ви! И никак не ми харесва онова, което казахте!

— И? — завърта се на пети жената.

— Вие какво знаете за моя сексуален живот? — провиква се червенокосата. Косата ѝ е подстригана късо, като на момче, и боядисана в доматено червено. Облечена е с работен гащеризон, под

който се вижда опърпана лилава тениска, а на краката си има тежки кубинки.

— Миличка, няма нужда да знам! Повече от ясно е, че нямаш такъв! — подхилва се жената.

— Така ли? Е, може и да не правя толкова често секс, колкото вас, обаче вие пък сте жертва на системата! Позволили сте патриархалното общество да ви промие мозъка!

— Сексът продава — изтъква жената.

— Но за сметка на жените! — контрира момичето.

— Глупости! Замисляла ли си се някога, че някои жени *наистина* харесват секса?

— И?! — облещва се срещу нея момичето.

Аз се възползвам от възцарилата се напрегната тишина между тях и се представям:

— Аз съм Кари Брадшоу. Обадохте ми се. Казахте, че сте намерили чантата ми?

— Ти ли си Кари Брадшоу? — оглежда ме разочаровано тя. — И какво правиш тогава с нея? — Посочва с палец по посока на жената.

— Изобщо не я познавам. Ако може просто да ми дадете чантата...

— Вземай я и се махай! — отсича нетърпеливо момичето. Вдига раницата си, вади оттам моята чанта „Кари“ и ми я връчва.

— Много благодаря! — изричам усмихнато. — Ако някога мога да направя нещо за...

— Не, няма нужда! За мен бе удоволствие — отвърща гордо червенокосата. После веднага вдига лозунга си, препречва пътя на възрастна жена с перли на врата и пита: — Бихте ли желали да се подпишете под петиция против порнографията?

— Не, благодаря ви, скъпа — усмихва се старицата. — Пък и какъв е смисълът?

Червенокосото момиче увесва нос.

— Хей! — възкликвам внезапно. — Аз ще се подпиша под вашата петиция!

— Благодаря — кима мрачно тя и ми подава химикалка.

Надрасквам името си и поемам по Пето авеню. Лавирам между тълпите, питайки се какво ли би си помислила майка ми, ако знаеше, че съм в Ню Йорк. А може би тя непрекъснато бди над мен и именно

тя е накарала странното червенокосо момиче да намери чантата ми. Майка ми също беше заклета феминистка. Така че, ако не друго, поне би се гордяла с мен, че съм се подписала под петицията.

* * *

— Най-сетне! — провиква се Лил, когато ме вижда. — Вече започвах да се страхувам, че ще закъснееш!

— Няма — изричам задъхано, приближавайки се до нея на тротоара пред колежа „Ню Скул“ Пътят дотук се бе оказал много по-дълъг, отколкото си мислех, и сега краката ми ме болят зверски. Но пък имаше и полезна страна — видях какви ли не неща: пързалката в „Рокфелер Сентър“, Обществената библиотека на Ню Йорк, „Лорд енд Тейлър“ И нещо, наречено „Страната на играчките“. — Върнах си чантата! — допълвам и я вдигам гордо.

— Кари е била обрана още през първия си час в Ню Йорк — пояснява Лил на някакво готино момче с яркосини очи и чуплива черна коса.

— Това е нищо — свива рамене той. — Още на втората вечер, след като пристигнах, счупиха колата ми. Разбиха прозореца и откраднаха радиото.

— Имаш кола? — провиквам се изненадано. Пеги ни каза, че в Ню Йорк никой няма кола. Всички тук ходели пеша или вземали автобуса, или ползвали метрото.

— Райън е от Масачузетс — казва Лил, сякаш това обяснява всичко. — И той ще бъде в нашия курс.

— Приятно ми е! — казвам и подавам ръка. — Аз съм Кари Брадшоу.

— Райън Маккан — представя се той. Има глупашка, сладка усмивка, но очите му се впиват в мен, преценявайки конкуренцията. — Какво мислиш за нашия професор, Виктор Грийн?

— Мисля, че е невероятен! — отговаря вместо мен Лил. — Това наричам аз сериозен човек на изкуството!

— Може и да е човек на изкуството, но от него ме побиват тръпки! — отвръща предизвикателно Райън.

— Но ти почти не го познаваш! — възкликва възмутено тя.

— Хей, почакайте малко! Да не би вече да сте се срещали с него?
— намесвам се аз.

— Миналата седмица — отговаря небрежно Райън. — По време на интервютата. Ти не беше ли?

— Нямах представа, че ще има и предварителни интервюта — отвърщам колебливо. Ама как можа да стане това? Едва започвам, а вече съм изостанала?

Лил поглежда предупредително Райън и обяснява успокоително:

— Не всички са имали интервюта. Само онези, които са пристигнали по-рано в Ню Йорк. Няма значение!

— Хей, хлапета, искате ли да отидете на купон?

Обръщаме се. Момче с широка усмивка държи тесте картички.

— Ще бъде в Пък Билдинг — пояснява. — В сряда вечер. Ако влезете преди десет, входът е свободен!

— Благодаря! — светват очите на Райън, а междувременно момчето ни раздава картичките и се отдалечава.

— Познаваш ли го? — пита Лил.

— За пръв път го виждам. Но е готино, не мислиш ли? Къде на друго място можеш да срещнеш непознат, който да те покани на купон?

— Заедно с още множество непознати — допълва Лил.

— Само в Ню Йорк, хлапета! — вдига триумфално пръст Райън.

Докато вървим към колежа, аз оглеждам картичката. Отпред има картинка на усмихнат каменен купидон. Под него се четат думите: ЛЮБОВ, СЕКС, МОДА. Сгъвам картичката и я пъхам в чантата си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Райън изобщо не се е шегувал — Виктор Грийн действително се оказва странен.

Първо, главата му непрекъснато клюма. Сякаш някой го е пуснал от небето и той така и не е успял да се справи със земната гравитация. После идват мустаците му. Плътни и бляскави над горната му устна, но извити самотно от двете страни на устата му подобно на две тъжни усмивки. И непрекъснато ги поглажда, сякаш са му домашните любимци.

— Кари Брадшоу? — пита, загледан в списъка си.

Вдигам ръка и казвам:

— За мен.

— Казва се „аз“! — поправя ме той. — Едно от нещата, които ще научите на този семинар, е правилната граматика. И скоро ще установите, ще чрез нея ще подобрите и устното си изразяване.

Изчервявам се. Изминали са само пет минути от първия ми истински курс по творческо писане и ето че вече направих лошо впечатление.

Райън улавя погледа ми и ми намигва, сякаш иска да каже: „Казах ти!“

— Ах, да, ето я и Лил — кимва Виктор Грийн, като потупва успокояващо мустака си. — Всички ли познават госпожица Елизабет Уотърс? Тя е една от нашите най-обещаващи писателки! Сигурен съм, че в бъдеще ще чуваме много за нея!

Ако Виктор Грийн бе казал такова нещо за мен, веднага щях да се притесня, че всички в курса ще ме намразят. Но не и Лил. Тя приема оценката на Виктор съвсем естествено, като че ли е свикнала да бъде хвалена за таланта си.

За части от секундата се изпълвам с ревност. Казвам си, че всички в този курс трябва да са талантливи. Иначе не биха били допуснати тук, нали така? В това число и моя милост. Може би Виктор Грийн просто не е наясно, че аз също съм талантлива... засега?

— Ето как ще протече нашият семинар — започва Виктор Грийн, докато се лута насам-натам, сякаш е изгубил нещо, но не се сеща какво е. — Темата за лятото е домът и семейството. През следващите осем седмици ще напишете четири разказа или новела, или шест стихотворения, посветени на тези теми. Всяка седмица ще избирам три до четири творби, които ще бъдат четени на глас. А после ще ги обсъждаме. Някакви въпроси?

Във въздуха се стрелва ръка. Принадлежи на слабо момче с очила и буйна руса грива. Въпреки приликата му с пеликан, той някак си успява да остави у нас впечатлението, че се смята за по-добър от всички останали.

— Колко дълги трябва да бъдат разказите? — пита.

Виктор Грийн потупва мустака си и отговаря:

— Толкова, колкото е необходимо, за да разкажете историята си.

— Значи две страници, така ли? — вметва момиче с ъгловато лице и кафяви очи. Върху разкошната ѝ кестенява коса е кацнала бейзболна шапка с козирката назад, а около врата ѝ висят мъниста.

— Щом можете да разкажете историята си в рамките на петстотин думи, моля — отвърща скръбно Виктор Грийн.

Момичето кимва с триумфално изражение.

— Просто баща ми е художник и той казва...

— Всички знаем кой е баща ви, Рейнбоу^[1]! — прекъсва я професорът.

Почакайте малко! *Рейнбоу* ли? Че какво е това име? И кой е този неин баща?

Отпускам се назад на мястото си и скръствам ръце пред гърди. Момчето с очилата и русата коса улавя погледа на Рейнбоу и кимва, след което приближава стола си до нейния, сякаш вече са първи приятели.

— Имам въпрос — вдига ръка и Райън. — Можете ли да ни гарантирате, че след като изкараме този курс, всички ще станем писатели?

Този въпрос кара Виктор Грийн да се оклюма още повече. Както е тръгнал, започвам да се питам дали в някой момент няма да се продъни в пода.

Започва ожесточено да потупва мустака си и накрая отговаря:

— Добър въпрос. И отговорът е — не. Съществуват деветдесет и девет цяло и деветдесет и девет процента изобщо да не станете писатели.

Всеобщо стенание.

— Щом няма да мога да стана писател, тогава ще трябва да си поискам парите обратно — подхвърля насмешливо Райън.

Всички се изсмиват. С изключение на професора.

— Ако наистина така смятате, най-добре е още сега да се явите в канцеларията на счетоводителя.

И започва да завива мустаците си между пръстите си.

Божичко, този негов мустак ще ме побърка! Питам се дали Виктор Грийн е женен и ако е така, какво смята жена му за този негов навик непрекъснато да гали мустаците си. Животът с този мустак сигурно е като да имаш още един човек в къщата. Дали пък си няма свое собствено име? А може би се храни самостоятелно?

И внезапно се изпълвам с неподозирана страст. Въобще не ми пука какво казва професорът — аз ще успея! Ако ще да умра, но ще стана истински писател!

Оглеждам колегите си. Сега аз съм тази, която започва да преценява конкуренцията.

* * *

— Така — отсичам, като се тръшвам в леглото на Лил. — Та кой е бащата на Рейнбоу?

— Бари Джесън — отговаря с въздишка тя.

— И кой, по дяволите, е този Бари Джесън? Знам, че е художник и всичко останало, ама...

— Той не е просто кой да е художник. Той е най-важният художник в Ню Йорк на настоящия момент. Водач е на някакво ново движение в изкуството. Живеят в изоставени постройките в Сохо и...

— Рейнбоу живее в изоставени постройките? — втрещявам се аз. — Без течаща вода? Без отопление? Не ми прилича на бездомница.

— Защото не е — въздъхва Лил, очевидно започваща да губи търпение с мен. — Някога са били изоставени сгради. Фабрики за дрехи и бои. Обаче после всички художници започнали да се местят

там и да ги ремонтират. Сега си организират там купони, при които се друсат с наркотици, а хората купуват творбите им и пишат за тях в „Ню Йорк таймс“ и „Ню Йорк мегазин“.

— А Рейнбоу?

— Ами, баща ѝ е Бари Джесън. А майка ѝ е Пайкън...

— Моделът Пайкън?!

— Същата. Ето затова Рейнбоу е толкова красива и получава всичко, което си поиска. В това число и да стане писателка. Това отговаря ли на въпросите ти?

— Значи тя е милион пъти по-печена от нас.

— „Отколкото сме ние“ — поправя ме Лил. — И да, такава е. Родителите ѝ познават кого ли не, така че, ако на Рейнбоу ѝ се прииска да публикува книга, баща ѝ автоматично ще намери някой, който да я издаде. А после ще събере всички журналисти, за да им разкаже за тази книги, а критиците ще се надпреварват да дават добри отзиви.

— Мътните го взели! — промърморвам, но съм силно впечатлена.

— А междувременно, ако ние, простосмъртните, искаме да успеем, ще се наложи да го направим по старомодния начин — да напишем нещо страхотно!

— Ама че досадно! — махвам саркастично с ръка.

Лил се размива, докато вдигам въображаема прашинка от дрехите си. После продължавам:

— Ами какво ще кажеш за онзи тип с русата коса и голямото самочувствие? Държи се така, като че ли я познава.

— Капоти Дънкан ли? — поглежда ме изненадано съквартирантката ми. — Няма начин да не я познава. Той е от онзи тип хора, които познават всички и всекиго.

— Как така?

— Ами просто си е такъв. От южните щати е — отговаря тя, сякаш това обяснява всичко. — Пада си малко мечтател, не мислиш ли?

— Глупости! По-скоро си пада малко кретен.

— Не забравяй, че е по-голям от нас. Двамата с Райън са най-големите в курса. И са приятели. И доколкото успях да схвана, момичетата буквално им се лепят.

— Майтапиш се.

— Нищо подобно — отговаря, а после, с малко по-сериозен тон допълва: — А сега, ако нямаш нищо против...

— Да, знам, знам — отсичам и скачам от леглото й. — Трябва да пишем.

Лил като че ли не споделя моя интерес към живота на другите хора. Вероятно е дотолкова убедена в таланта си, че не счита за необходимо да се интересува от останалите. Аз от своя страна мога да прекарам целия си ден в клюки, които предпочитам да наричам „анализ на характерите“. За нещастие, не можеш сам да анализираш характерите на хората. Връщам се в килийката си, сядам на импровизираното бюро, пъхвам лист хартия в барабана на пишещата машина и вдигам ръце над клавишите.

Краят на следващите десет минути ме заварва в същата поза, само че съзерцавам стената. Наоколо има само един прозорец и той е в стаята на Лил. Имам чувството, че започвам да се задушавам. Затова ставам, отивам в дневната и се заглеждам през прозореца.

Апартаментът на Пеги е в задната част на кооперацията и гледа към гърба на друга, абсолютно идентична кооперация на отсрещната улица. Може пък да си намеря отнякъде телескоп и да започна да надничам в апартаментите на хората отсреща. За жалост, обитателите там не изглеждат по-интересни от нас самите. Забелязвам проблясващия екран на телевизор, жена, миеща чиниите, и заспала котка.

Въздъхвам унило. Там, навън, има цял един нов свят, а аз съм прикована в апартамента на Пеги. И пропускам всички интересни неща. А сега вече ми остават само петдесет и девет дена.

Трябва да направя нещо, за да съживя ежедневието си!

Втурвам се към кабинката си, вадя листчето с телефона на Бърнард и вдигам телефона.

После обаче си давам сметка какво се каня да направя и затварям.

— Лил? — провиквам се.

— Да?

— Дали е добре да се обадя на Бърнард Сингър?

— А ти какво мислиш? — контрира Лил, като застава на прага на вратата.

— Ами ако не ме помни вече?

— Лично ти е дал номера си, нали?

— Ами ако не го е мислел сериозно? Ами ако просто е искал да бъде вежлив? Ами ако...

— Ти искаш ли да му се обадиш? — пита съквартирантката ми.

— Да.

— Тогава се обади!

Лил е адски решителен тип. Това е качество, което силно се надявам да развия и у себе си някой ден.

И преди да съм успяла да се разколебая, набирам номера.

— Алоооу! — изрича той след третото иззвъняване.

— Бърнард? — изричам с гласец, който е като че ли една идея по-писклив от нормалното. — Обажда се Кари Брадшоу.

— Аха! Нещо ми подсказваше, че си точно ти!

— Така ли? — Започвам да навивам кабела на телефона около пръста си.

— Понякога си падам малко телепат.

— А видения имаш ли? — питам просто защото не се сещам какво друго да кажа.

— По-скоро чувства — изрича с дрезгав глас той, от който ме побиват тръпки. — Винаги се вслушвам в чувствата си. Ами ти?

— И аз съм долу-горе така. Искам да кажа, че така и не успявам да се отърва от тях — от чувствата си, де.

Той се размива. После пита:

— Сега какво правиш?

— Аз ли? — изпищявам. — Ами просто си седя тук и се опитвам да пиша...

— Искаш ли да наминеш към нас? — изстрелва внезапно той.

Не съм сигурна точно какво очаквам, но знам, че изобщо не е това. Като че ли ми се искаше той да ме изведе на вечеря или нещо подобно. Като на истинска среща. Но да ме кани в апартамента си? Отврат! Сигурно си въобразява, че ще правя секс с него.

Продължавам да мълча.

— Къде се намираш сега? — пита той.

— На Четирийсет и седма улица.

— Значи си на по-малко от десет пресечки от мен.

— Окей — съгласявам се предпазливо.

И както обикновено, любопитството ми взема превес над здравия разум. Изключително лоша черта, която се надявам да поправа. Някой ден.

Но може пък в Ню Йорк ходенето по срещи да става по различен начин от този в провинцията. От онова, което вече видях, изобщо не бих се изненадала поканата да посетиш апартамента на един мъж да се счита за покана за среща. А ако Бърнард опита нещо друго, просто ще го сритам в топките.

* * *

На излизане се сблъсквам с хазайката, която влиза. Очевидно ѝ липсва трета ръка, за да внесе покупките си. Оглежда ме от горе до долу, въздъхва и пита:

— Излизаш ли?

Поколебавам се, питайки се каква част от истината мога да ѝ кажа. Но възбудата бързо взема превес над здравия разум и аз изтърсвам:

— Имам среща с един мой приятел — Бърнард Сингър.

Името автоматично оказва желания ефект. Пеги си поема дълбоко дъх и разширява ноздри. Очевидно си умира от яд, че аз познавам Бърнард Сингър. Той е най-прочутият драматург в цял Ню Йорк, а тя все още е неосъществена актриса. Вероятно години наред си е мечтаела да се запознае с него, а ето че сега аз, едно момиче от провинцията, което само от три дена е в големия град, вече излизам с него.

— Някои хора знаят как да си живеят живота — промърморва, отива до хладилника и измъква оттам една от хилядите си кутийки диетична кола (които също са сред забранените артикули за квартирантки като Лил и мен).

За миг се изпълвам с чувство за триумф — но само докато не зървам отчаяното изражение на хазайката си. Тя дръпва пръстенчето на капачката и започва да се налива жадно, като че ли разрешението на всичките ѝ проблеми се крие именно на дъното на тази кутийка. Изпива го, без да мисли, и случайно прокарва палец по ръба на металния пръстен.

— Пеги, аз...

— По дяволите! — Тя хвърля кутийката и засмуква кръвта от пръста си. После затваря очи, сякаш се опитва да сдържи сълзите си.

— Добре ли си? — питам бързо.

— Разбира се! — поглежда ме тя побесняла, че съм зърнала този неин момент на слабост. — Ти още ли си тук?

И докато профучава покрай мен, запътила се към стаята си, се провиква:

— Днес е свободната ми вечер, така че възнамерявам да си легна рано. Не закъснявай!

И затваря вратата. За момент оставам на средата на стаята, питайки се какво точно се случи. Може би Пеги не мрази точно мен. Може би мрази *живота* си.

— Окей — промърморвам си под нос и се измъквам.

[1] Дъга. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Бърнард живее в Сътън Плейс. Действително се намира само на няколко пресечки от квартирата ми, но сякаш е на друга планета. Тук няма и помен от шума, от мръсотията и от отвратителните клошари, които изпълват цялата останала част на Манхатън. Всички постройки тук са изработени от камъни в меки цветове, с кулички и със зелени, медни мансарди. Под тихите тенти стоят униформени пазачи с бели ръкавици. На ъгъла почива лимузина. Аз спирам за миг и поемам с пълни гърди атмосферата на лукс и спокойствие. Покрай мен минава гувернантка, тикаща бебешка количка, а зад тях подскача пухкаво кученце.

Боже, Бърнард трябва да е доста богат!

Богат, прочут и красив. Ужас! В какво се забърквам?!

Оглеждам улицата в търсене на номер 52. Оказва се от източната страна, към реката. „Шикозно“ — казвам си, докато крача бързо към сградата. Влизам и автоматично се заковавам на място, спряна от тихото ръмжение на пазач с присвити вежди.

— С какво мога да ви помогна, госпожице?

— Отивам на гости у приятел — промърморвам и се опитвам да се промъкна покрай него. И точно тогава допускам първата си голяма грешка — никога и за нищо на света не се опитвайте да се промъкнете покрай униформен пазач на тузарска сграда!

— Тук не може просто да се влиза! — отсича той и вдига облечената си в ръкавица ръка. Само видът ѝ е достатъчен, за да отблъсне натрапниците.

За негово или за мое нещастие нещо в цялата тази сценка ми пролазва по нервите. Най-много на този свят мразя някакъв си пиклив дъртак да ми казва какво да правя и какво — не!

— И какво очаквате от мен? Да прелетя ли? — тросвам се аз.

— Госпожице! — отстъпва възмутено той. — Моля, заявете целта на посещението си! И ако не можете да заявите целта на посещението си, моля, отнесете посещението си към друга цел!

Брей! Този май ми се прави на отворко, а?! А да не би да ме мисли за проститутка? Ако е така, сигурно е полусляп. Та аз дори не нося грим.

— Отивам на гости у Бърнард — изричам грубо.

— Бърнард кой? — не отстъпва той.

— Бърнард Сингър.

— *Господин* Сингър?!

Колко още ще продължава всичко това? Гледаме се един друг и никой от двамата ни не помръдва. Сигурно си знае, че е победен. В крайна сметка не може да отрече, че Бърнард живее тук. Или може?

— Ще позвъня на господин Сингър — примирява се накрая той.

И с театрална помпозност преминава през мраморното фоайе по посока на бюрото си, където се виждат огромна ваза с цветя, бележник и телефон. Натиска няколко бутона и докато чака Бърнард да се обади, потърква мрачно брада.

— Господин Сингър — изрича накрая в слушалката, — тук има една млада... *особа*, която иска да ви посети. — Когато вдига погледа си към мен, изражението му се е сменило от бяс в разочарование. — Да, благодаря ви, сър. Веднага я пускам!

И тъкмо когато си мисля, че вече съм преминала етапа с цербера охранител, се сблъсквам с нов, който отговаря за асансьора. Като се има предвид, че вече сме към края на двайсети век, човек би си помислил, че повечето хора вече са се научили как да натискат и сами бутоните на асансьорите, но както става ясно, обитателите на Сътън Плейс са малко изостанали умствено по отношение на технологиите.

— С какво мога да ви помогна? — пита вторият цербер.

О, не пак!

— Бърнард Сингър — изричам.

Човекът натиска бутона за деветия етаж и се прокашля неодобрително. Голяма работа! Поне този не ми задава никакви въпроси.

Вратите на асансьора най-сетне се разтварят и пред мен се разкрива малък коридор, още едно бюро с още една ваза цветя и красиви тапети по стените. В целия коридор има само две врати. За щастие, Бърнард вече ме чака пред една от тях.

Значи такава била бърлогата на един гений.

Оглеждам внимателно апартамента. Повече от изненадващо. Но не с онова, което е, а с другото, което не е.

Дневната, с нейните многобройни прозорци е уютни ниши, уютен кът пред камината и импозантни лавици с книги, предполага наличието на обичани, използвани от години мебели, но се оказва съдържаща една-единствена тумбеста табуретка. Същото се отнася и за трапезарията, където се виждат само маса за пинг-понг и два съгъваеми стола. После идва и спалнята — огромно легло, огромен телевизор. На самото легло обаче — един самотен спален чувал.

— Обичам да гледам телевизия в леглото — обажда се Бърнард.
— Много е секси, не мислиш ли?

Тъкмо се каня да го изгледам предупредително, когато забелязвам изражението му. Излъчва дълбока тъга.

— Да не би току-що да си се нанесъл? — питам ведро, търсейки обяснение на странния интериор.

— Не. Просто някой току-що се изнесе — отговаря той.

— Кой?

— Съпругата ми.

— Ти си женен? — изпищявам аз. От всички възможни сценарии бях пропуснала да съобразя точно този — че той е вързан. Но пък кой ще е този женен мъж, който кани почти непознато момиче в апартамента си?

— *Бившата* ми съпруга — поправя се той. — Непрекъснато забравям, че вече не сме женени. Дадоха ни развода още преди месец, но още не мога да свикна.

— Значи си *бил* женен?

— Шест години. А преди това бяхме заедно още две.

Осем години? Присвивам очи и мозъкът ми започва да щрака. Щом Бърнард е бил обвързан толкова дълго, това означава, че трябва да е най-малко на трийсет години. Или трийсет и една? Или дори... трийсет и пет?

Кога играха първата му пиеса? Спомням си, че четох за премиерата, когато бях на десетина години. За да прикрия размислите

си, сега питам:

— Е, как беше?

— Кое?

— Бракът ти.

— Ами — засмива се той, — очевидно не е бил много добър, щом вече сме разведени.

Налага се да си направя скоростна емоционална пренастройка. През целия път пеша дотук въображението ми рисуваше какви ли не картини на мен и Бърнард, ала в нито една от тях не присъстваше бивша съпруга. Винаги съм смятала, че единствената ми истинска любов би трябвало да има също единствена истинска любов — аз. А фактът със злополучно приключилия брак на Бърнард се оказа същински прът в колелата на моята фантазия.

— И съпругата ми взе всичките мебели — допълва той. — Ами ти? Била ли си омъжена някога?

Поглеждам го сащисано. Искане ми се да му напомня, че още не съм достатъчно голяма, за да употребявам алкохол, а какво остава — да се женя. Вместо това обаче поклащам тъжно глава, сякаш и аз като него съм била разочарована в любовта.

— Значи заедно с теб ставаме двама тъжни самотници — изрича тихо той.

Влизам в настроението му. Точно сега ми се струва особено красив. Започвам да си мечтая да ме прегърне, да ме притисне към стегнатите си гърди и да ме целуне. Но вместо това се отпускам на табуретката.

— И защо е взела мебелите? — питам.

— Съпругата ми ли?

— Каза, че си разведен — поправям го аз, за да не се отплесва.

— Защото ми е много сърдита.

— Не можеш ли да я накараш да ти ги върне?

— Не мисля. Не, няма да стане.

— И защо?

— Защото е голям инат. Реши ли да се заинати, запъва се като магаре. Открай време си е била такава. Тъкмо затова стигна толкова далеч.

— Хммм — прилягам изкусително на табуретката.

Движенията ми имат желания ефект — или най-малкото, за да го накарам да се запита защо мисли за бившата си съпруга, когато има пред себе си привлекателна млада жена. И наистина, в следващата секунда той пита:

— Ами ти? Гладна ли си?

— Аз винаги съм гладна.

— На ъгъла има едно приятно френско ресторантче. Можем да отскочим дотам, ако искаш.

— Жестоко! — скачам въодушевено на крака, въпреки че думата „френски“ ми напомня за един ресторант в Хартфорд, в който някога ходех с бившето си гадже Себастиан, който пък ме заряза заради най-добрата ми приятелка Лали.

— Обичаш ли френска храна? — пита Бърнард.

— Обожавам я — отговарям. Все пак Себастиан и Лали отдавна останаха в миналото. Освен това сега съм с Бърнард Сингър, а не с някакъв си объркан гимназист.

„Приятното френско ресторантче на ъгъла“ се оказва на няколко пресечки оттук. И трудно може да се определи като малко. Това е „Ла Гренуил“. Толкова е прочуто, че дори и аз съм чувала за него.

Бърнард свежда притеснено глава, когато управителят го поздравява по име.

— Добър вечер, мосю Сингър! Обичайната ви маса ви очаква!

Поглеждам изненадано към кавалера си. Щом идва тук непрекъснато, защо не ми каза?

Управителят грабва две менюта и с елегантно накланяне на главата ни повежда към очарователна масичка до прозореца.

След това господин Маймунски костюм дръпва стола ми, тръсва салфетката ми и ми я поставя в скута. Пренарежда чашите за вино, вдига една вилица и започва да я оглежда. След като нещастният прибор очевидно минава строгия му тест, бива върнат до моята чиния. Честно казано, от цялото това внимание започва да ми се вие свят. И когато управителят най-сетне се оттегля, поглеждам за помощ към Бърнард.

Той е забил нос в менюто.

— Аз не говоря френски. А ти? — пита.

— Мъничко — казвам на френски.

— Наистина ли?

— Наистина — потвърждавам пак на френски.

— Сигурно си ходила в много изискано училище. Единственият чужд език, който някога съм учил, е юмручният бой.

— Ха!

— И бях много добър в него! — пояснява той и започва да удря с юмруци във въздуха. — Налагаше се да бъда такъв. Бях много дребничък и всички ме бяха нарочили за боксова круша.

— Но ти си толкова висок! — изтъквам очевидното.

— Пораснах чак на осемнайсет. А ти?

— Аз спрях да раста на шест.

— Ха-ха-ха! Много си забавна!

И тъкмо когато разговорът най-сетне се кани да потръгне, се появява пак управителят, понесъл бутилка бяло вино.

— Любимото ви вино, мосю Сингър!

— О, благодаря — кимва Бърнард и пак се засрамва. Странна работа. Апартаментът, ресторантът, виното — определено показват, че е богат. Тогава защо настоява да се прави, че не е? Или по-скоро, че за него това е просто товар, който е принуден да носи?

Наливането на виното се оказва поредният ритуал. Когато и той приключва, аз въздъхвам облекчено.

— Досадно е, нали? — обажда се Бърнард, като че ли отговарящ на мислите ми.

— Тогава защо им позволяваш да го правят?

— Защото това им помага да се чувстват щастливи. Ако не помириша тапата, всички много ще се разочароват.

— Като нищо ще изгубиш обичайната си маса.

— Години наред се опитвам да седна на онази маса — прошепва той и ми кимва по посока на задната част на ресторанта. — Но те не ми позволяват! Там било Сибир, моля ти се! — добавя драматично.

— Там по-студено ли е от тук?

— Направо ледено.

— Ами тази маса тук?

— Тук е екваторът — отговаря той и след кратка пауза допълва: — И сега ти също си на екватора. — Протяга ръка и докосва моята. — Харесвам практичността и здравия ти разум.

Управителят решава да възнагради Бърнард с пълна програма. След вцепняващо стомаха меню от седем блюда, в това число супа, суфле, два десерта и някакво сладко вино в края, което има вкус на амброзия, аз поглеждам часовника си и установявам, че минава полунощ.

— Трябва да тръгвам! — възкликвам уплашено.

— Защо? Да не би да има опасност да се превърнеш в тиква?

— Нещо подобно — отговарям неопределено, мислейки си за хазайката.

Следващият му ход увисва във въздуха и започва да се върти като ленива диско топка.

— Може би трябва да те изпратя до вас — изрича внезапно.

— И да провалиш всичко това? — разсмивам се аз.

— Не съм правил „това“ от доста време. Ами ти?

— О, аз съм същински експерт! — подкачам го аз.

Тръгваме към моята квартира, хванати за ръка.

— Лека нощ, котенце! — изрича накрая, когато спираме пред вратата на кооперацията. Стоим и се гледаме неловко, докато накрая той се решава да направи своя ход. Повдига брадичката ми и се привежда към устните ми. В началото целувката е нежна и благоприлична, но постепенно става все по-страстна и по-страстна, докато накрая завършва на една крачка от похотта.

Не смея да отворя очи. Замайна съм. После го поглеждам. Той ме съзерцава с копнеж, но накрая се задоволява с кавалерско потупване по бузата и леко стискане на ръката.

— Утре ще ти се обадя, става ли?

— Става — пришепвам тихо аз.

И отминава бавно в нощта. На ъгъла се обръща и ми помахва. И когато се стопява в мрака, аз се вмъквам вътре.

Прокрадвам се тихо към квартирата, подпирайки се на тревистозелената стена покрай стълбите, и за пореден път се питам как е възможно някой да боядиса стените в подобен грозен цвят. Когато стигам до вратата, вмъквам тихичко ключа в ключалката. Езичето се дръпва с алармиращо силно щракване.

Затаявам дъх, питайки се дали Пеги е чула този звук и ако е така, какво ще направи. Но когато не чувам нищо в продължение на няколко секунди, опитвам следващата ключалка.

Тя също се отваря лесно, което означава, че сега вече би трябвало да мога да вляза в апартамента. Завъртам топката и се опитвам да отворя вратата, но тя не помръдва.

Олеле, какво става? Може пък Пеги изобщо да не е заключвала вратата и сега аз, вместо да отключа, съм заключила. Не че това ми изглежда в стила на Пеги, но за всеки случай решавам да завъртя ключа в обратната посока.

Същата работа. Вратата се придвижва точно на една стотна от сантиметъра, а след това отказва да помръдне по-нататък, сякаш някой я е подпрял с някаква тежка мебел.

„Божичко, резето!“ — сещам се и в гърдите ми се надига паника. Това е метална пластина, която минава през вратата и касата и може да бъде дръпната само отвътре. Предполага се, че трябва да я използваме само в краен случай, като например ядрен удар, затъмнение или атака на зомбита. Но очевидно Пеги бе решила да наруши собственото си тъпо правило, за да ми даде урок.

Мамка му! Сега или трябва да я събудя, или да спя в коридора на блока!

Започвам да драскам лекичко по вратата.

— Лил! — просъсквам с надеждата, че Лил е будна и ще ме чуе.
— Лил!

Нищо.

Отпускам се бавно на пода и подпирам гръб о стената. Толкова много ли ме мрази тази хазяйка? И защо? Какво толкова съм й сторила?

Минава още половин час. Предавам се. Свивам се на кълбо с любимата си чанта в скута и се опитвам да заспя.

А после сигурно съм заспала, защото следващото, което чувам, е шепотът на Лил:

— Кари, добре ли си?

Отварям очи, чудейки се къде съм се озовала и какво изобщо правя в този коридор.

И после си спомням за хазяйката и за проклетото й резе.

Лил поставя пръст на устните си и ми прави знак да вляза.

— Благодаря! — изобразявам само с устни аз.

Тя ми кима беззвучно и тихо затваря вратата. Заковавам се на място, очаквайки раздвижване откъм стаята на Пеги. Нищо. Тишина.

После дръпвам резето и заключвам всички ни вътре.

ШЕСТА ГЛАВА

Изпълнена със самодоволство от победата, която очевидно смята за нейна, на следващата сутрин хазяйката спи чак до девет часа. А това предоставя на Затворниците от Второ авеню един извънреден час в леглото.

Но когато Пеги стане, няма начин някой да пропусне този факт. И макар че тишината в началото на деня надали може да се нареди сред силните ѝ страни, тази сутрин тя се оказва в особено добро настроение.

Поради което с пълно гърло изпълнява песни от мюзикъли.

Обръщам се в така нареченото си легло и почуквам тихичко по шперплатовата стена. Лил ми отвърща, с което показва, че и тя е будна и че също е чула песнопенията.

Плъзгам се надолу под завивката и я дръпвам чак до носа си. Може пък ако лежа неподвижно на леглото и си метна възглавницата върху главата, Пеги няма да ме забележи. Когато бяхме малки, със сестрите ми бяха довели този номер до съвършенство. Но за съжаление вече отдавна съм прехвърлила размерите на детството, а Пеги, с нейните хитри очички като на врана, няма начин да не забележи издутините под завивката. Дали пък да не взема да се скрия под леглото, а?

А, не! Тази ситуация вече става абсурдна!

Писна ми! Ще се изправя очи в очи с хазяйката и ще си изясним нещата! Изпълнена с безразсъдна смелост, аз скачам от леглото и надавам ухо до стената.

Душът плющи, но въпреки шума чувам съвсем ясно стържещия глас на Пеги, изпълняваща (представете си, моля ви се!) „Чувствам се красива“ от „Уестсайдска история“.

Заемам позиция с ръка върху бравата.

Накрая душът спира. Представям си как Пеги се бърше с хавлиената кърпа и маже тялото си с кремове. Пренася тоалетните си принадлежности в тоалетна чантичка от стаята си, където предпочита

да ги държи. Поредното напомняне, че никой не трябва да използва безценните ѝ притежания.

Когато чувам отварянето на вратата на банята, излизам в дневната и изричам:

— Добро утро, Пеги!

Главата ѝ е увита с хавлиена кърпа, халатът, който е облякла, е изтърган, а пухкавите чехлички на краката ѝ са във формата на мечета. При звука на моя глас тя вдига рязко ръце и едва не изпуска тоалетната си чантичка.

— Боже! Стресна ме!

— Извинявай — казвам. — Ако вече си свършила в банята...

Вероятно Пеги в крайна сметка не е чак толкова лоша актриса, защото моментално идва на себе си и отсича:

— След минута пак ще ми трябва. Ще си суша косата.

— Няма проблеми.

Седим си наред дневната и се питаме кой ще повдигне пръв проблема със заключването. Аз не казвам нищо. Пеги също мълчи. После ми се усмихва злобно и се вмъква в стаята си.

Значи не смята да споменава този въпрос.

От друга страна, няма защо да го прави. Вече е казала каквото има да казва.

Запътвам се към банята. Щом не смята да ми казва нищо, значи аз също няма да ѝ казвам нищо.

Когато излизам, Пеги вече стои пред вратата със сешоар в ръка.

— Извинявай — промърморвам и се промъквам покрай нея.

Тя влиза обратно в банята и затръшва вратата.

Докато шумът от сешоара оглася целия апартамент, аз се възползвам от възможността да се обадя на Лил. Толкова е дребничка, че прилича на кукла, пъхната под завивките на леглото. Кръглото ѝ лице е бледо като порцелан.

— Сега си суши косата — докладвам.

— Трябва да влезеш и да хвърлиш сешоара ѝ в мивката.

Накланям глава. Бръмченето внезапно спира и аз се връщам бързо в килийката си. Тръшвам се на стола и се обръщам към старата пишеща машина на майка ми.

Броени секунди по-късно хазайката вече е зад гърба ми. Направо няма равна на себе си — държи да уважаваме уединението ѝ, а

същевременно връхлита в стаите ни тогава, когато си поиска, без да се съобразява с нас.

Налива се с вездесъщата си диетична кола. Сигурно ѝ е като майчино мляко — добра за всички случаи, включително за закуска.

— Този следобед имам кастинг, затова се нуждая от пълна тишина в апартамента си, докато репетирам — отсича и се заглежда подозрително в пишещата ми машина. — Надявам се, че не възнамеряваш да използваш това шумно нещо. Трябва да си купиш електрическа пишеща машина, като всички нормални хора.

— С удоволствие, обаче точно сега не мога да си я позволя — отговарям, като се старая да не дам воля на сарказма в гласа си.

— Това не е мой проблем, не мислиш ли? — изрича тя, а изкуственият подсладител в гласа ѝ би могъл да сложи в малкия си джоб и стекче диетична кола.

* * *

— Отново този дребен сърбеж. — Пауза. — Не! Отново *този* дребен сърбеж! — Пауза. — Мамка му! Отново този дребен *сърбеж*!

Да, не сте се излъгали. Пеги ще се явява на кастинг за реклама за хемороиди.

— Ти какво очакваше? — прошепва едва чуто Лил. — Да ни освободи от присъствието си ли? — Поглежда се в малкото си огледало и внимателно поставя руж върху бузите си.

— Къде отиваш? — просъсквам възмутено, като че ли не мога да повярвам, че тя ще ме остави насаме с хазяйката и дребния ѝ сърбеж.

— Навън — отговаря енигматично съквартирантката ми.

— Ама къде по-точно? — Чувствам се като Оливър Туист, молец за още каша. И допълвам: — Може ли да дойда и аз?

— Не, не можеш — промърморва Лил, незначайно защо притеснена. — Трябва да...

— Какво?

— Да се срещна с някого — отсича безапелационно тя.

— С кого?

— С една приятелка на майка ми. Много стара жена. В момента е в болница и не ѝ разрешават посетители.

— А теб как ще те пуснат?

Лил се изчервява и вдига пред себе си огледалото, опитвайки се да сложи точка на разпита ми.

— Аз съм почти роднина — пояснява, оправяйки миглите си. — А ти какво ще правиш днес?

— Още не съм решила — изломотвам и я поглеждам подозрително. — Не искаш ли да чуеш как мина срещата ми с Бърнард?

— Разбира се. Как?

— Безкрайно интересно. Бившата му съпруга му взела всичките мебели. А после ме заведе в „Ла Гренуил“.

— Хубаво.

Тази сутрин Лил е вбесяващо разсеяна. Чудя се дали е заради това, че снощи Пеги ме заключи, или се дължи на нещо съвсем различно. Но що се отнася до болната приятелка на майка ѝ, сигурна съм, че лъже. Че кой си слага руж и спирала, когато отива на посещение в болница?!

От друга страна, въобще не ми влиза в работа къде ще ходи, защото ми хрумва една идея.

Втурвам се обратно в своята кутийка и се връщам с прекрасната си чанта „Кари“. Бръквам и измъквам оттам сгънат лист хартия. После отсичам:

— Ще отида на гости у Саманта Джоунс!

— Коя е тази? — пита Лил.

— Жената, която през първия ми ден в Ню Йорк ме прибра в апартамента си — пояснявам. — Не си ли спомняш? Братовчедката на Дона Ладона? Даде ми назаем двайсет долара. Та ще отида да ѝ ги върна.

Това, разбира се, е само извинение. Както, за да се измъкна от този ад тук, така и да си поговоря с нея за Бърнард.

— Добра идея — промърморва Лил, оставя огледалото и се усмихва. Оставам с впечатлението, че не е чула и думица от онова, което казах.

Отварям чантата си, за да върна обратно листа, и откривам сгънатата покана за партито в Пък Билдинг. Размахвам я пред очите ѝ.

— Това парти е тази вечер! Трябва да отидем! — провиквам се.

„И ако Бърнард се обади, може да го вземем с нас“ — допълвам наум.

Лил ме поглежда скептично и отбелязва:

— В Ню Йорк всяка вечер има партита.

— Изобщо не се съмнявам — контрирам я аз. — Но възнамерявам да отида на всяко едно от тях.

* * *

Сградата от стъкло и стомана, в която работи Саманта, е отблъскващ бастион на сериозния бизнес. Климатичите във фоайето са пуснати едва ли не на замръзване. Сигурно затова повечето хора, които се щурат насам-натам из него, изглеждат недоволни и сърдити. Откривам името на компанията, която ми е дала Саманта — „Слоуви, Динол Едвъртайзинг“ — и поемам с асансьора до дваайсет и шестия етаж.

От пътуването с асансьора леко ми прилошава. Никога досега не съм се качвала толкова високо. Ами ако нещо стане и асансьорът пропадне до долу?

Но като че ли никой друг около мен не споделя тревогите ми. Всички са приковали очи върху цифрите, които се сменят на табло над вратата, обозначаващи етажите. Физиономиите на всички до един са целенасочено безизразни, съзнателно отбягващи факта, че са най-малко половин дузина хора в пространство с размерите на градски килер.

Обаче на мен този подход нещо не ми се отдава. Успявам да уловя погледа на една жена на средна възраст, притиснала към гърдите си няколко папки. Усмивам ѝ се, обаче тя бързо извързва очи.

След това ми минава през ума, че внезапната ми поява на работното място на Саманта може би не е сред най-блестящите ми хрумвания. Въпреки това, когато вратите на асансьора се разтварят, аз светкавично се измъквам и се понасям в тръс по покрития с мек килим коридор, докато накрая не откривам две огромни врати с надписа на компанията. От едната страна има голямо бюро, зад което седи дребна жена с черна коса, стърчаща като шипове. Тя автоматично ми взема мярката и след само една идея повече от нормалното пита:

— С какво мога да ви помогна?

Гласът ѝ е стържещ. Звучи така, сякаш говори не с устата, а с носа си.

Ситуацията е крайно притеснителна. С колебливо гласче, предназначено да покаже, че се надявам да не я притеснявам, изричам:

— Саманта Джоунс? Само искам да...

Тъкмо се каня да кажа, че съм дошла да ѝ върна двайсетте долара в плик, когато жената ми показва диванчето отсреща и вдига телефона.

— Посетител за Саманта — изрича с тих вой в слушалката. Пита ме за името и кимва. — Асистентката ѝ ще дойде да ви вземе — допълва уморено. После вдига книга с меки корици и започва да чете.

Рецепцията е украсена с рекламни плакати, някои от които като че ли датират чак от 50-те години. Определено съм изненадана, че Саманта Джоунс си има собствена асистентка. Не ми изглежда достатъчно стара, за да бъде шеф на когото и да било, но може би братовчедка ѝ Дона Ладона не ме е излъгала, когато ми каза, че тя е „важна клечка в рекламата“.

След няколко минути се появява млада жена, облечена в тъмносин костюм, светлосиня риза с две връвчици, завързани по средата, и сини мокасини.

— Последвайте ме! — заповядва. Аз скачам и се понасям след нея през лабиринт от работни килийки, звънящи телефони и крясъците на някакъв мъж.

— Като гледам, тук май на никого не му е весело — решавам да се направя на умница аз.

— Защото наистина не ни е весело — срязва ме асистентката и се заковава пред вратата на малък офис. — С изключение на Саманта — добавя. — Тя винаги е в добро настроение.

Саманта вдига глава и ми прави знак с ръка да седна на стола пред нея. Разположена е зад огромно бяло бюро и носи тоалет, който е почти идентичен с този на асистентката ѝ, само дето подплънките на самото ѝ са доста по-големи. Вероятно такъв е йерархичният код — колкото по-големи са подплънките ти, толкова по-важна клечка си. Притиснала е между главата и рамото си огромна слушалка и нарежда в нея:

— Да, разбира се, Глен. — Размахва странно ръка. — Сенчъри Клуб е идеален. Само дето не виждам защо цветята трябва да бъдат подредени във формата на бейзболни топки... Да, знам, че такова е желанието на Чарли, но винаги съм смятала, че сватбата би трябвало да бъде ден на булката... Да, естествено... Съжалявам, Глен, обаче имам среща. Налага се да затворя — завършва с все по-нарастващо раздражение. — Ще ти звънна по-късно. Обещавам.

Подбелва очи, трясва слушалката на телефона и тръсва глава.

— Майката на Чарли — пояснява. — Сгодени сме от някакви си две минути, а тя вече ме подлудява. Ако някога се ожена повторно, ще пропусна годежа и ще отида директно в градския съвет. В мига, в който се сгодиш, ставаш публична собственост.

— Но така не би могла да имаш този пръстен — изричам неловко, изпълнена с неочаквано страхопочитание пред Саманта, нейния офис и бляскавия ѝ живот.

— Е, може би си права — съгласява се тя. — Сега само да можем да намеря някого, на когото да отдам под наем апартамента си...

— Няма ли да се местиш у Чарли?

— Господи, ама ти наистина си пиле голишарче! — разсмява се тя. — Когато разполагаш с апартамент като моя, с фиксиран наем, който при това е само двеста двайсет и пет долара на месец, никога не трябва да се отказваш от него!

— Защо?

— Защото недвижимите имоти в този град са истински кошмар. А нищо чудно и някой ден пак да ми потрябва. Искам да кажа, ако нещата с Чарли не потръгнат. Не казвам, че непременно няма да потръгнат, но с мъжете в Ню Йорк човек никога не знае. Разглезени са. Те са като деца в сладкарница. Но ако сделката се окаже добра... е, би било глупаво да се откажеш от нея.

— Като Чарли ли? — питам, чудейки се дали и той може да се определи като сделка.

Саманта се усмихва и отбелязва:

— Учиш се бързо, Пиленце. Да, ако трябва да бъдем честни, Чарли е много добра сделка. Нищо, че е маниак на тема бейзбол. Някога е искал да бъде бейболист, но баща му, естествено, не му позволил.

Кимвам окуражително. На Саманта очевидно ѝ се говори с някого, а аз съм като гъба — готова съм да попия всичко, което някой каже.

— Баща му ли?

— Алън Тиър.

Когато я поглеждам безизразно, тя допълва:

— Фамилията Тиър, не си ли ги чувала? Магнати. Занимават се с недвижими имоти? — Поклаща глава, очевидно причислила ме към групата на безнадеждните случаи. — Та Чарли е най-големият им син. Баща му очаква от него да поеме бизнеса.

— Разбирам.

— Пък е и крайно време. Знаеш как е с мъжете — допълва, като че ли в мое лице вижда експерт по противоположния пол. — Ако един мъж не ти направи предложение за брак най-много след две години, или най-малкото — ако не те покани да живееш с него, никога няма да го направи. А ако не го направи, това означава, че единственото му желание е да се забавлява. — Скръства ръце пред гърди и вдига крака върху бюрото. — Аз също нямам нищо против да се забавлявам, но разликата между мен и Чарли е в това, че часовникът ми тиктака. А неговият — не.

Часовник? Тиктакане? Нямам никаква представа какви ги приказва, но продължавам да я слушам внимателно и да кимам така, сякаш всичко разбирам.

— Той може и да си няма план-график за живота, обаче аз имам — отсича, вдига ръце и започва да отброява на пръсти. — Омъжена до двайсет и пет. Ъглов офис до трийсет. И някъде между тях — деца! Затова, когато излезе онази статия за ергените, аз реших, че е крайно време да направя нещо с Чарли. Да ускоря нещата, така да се каже.

Разбутва списанията по бюрото си и изважда опърпан брой на „Ню Йорк мегазин“.

— Ето! — отваря и ми показва. Заглавието гласи: „Най-желаните ергени на Ню Йорк.“ Над него се вижда снимка на няколко мъже, седнали на пейка на стадион, подобно на спортен отбор в училищен годишник. — Това е Чарли — посочва към мъж, чието лице е частично скрито от бейзболна шапка. — Казах му да не си слага тази тъпа шапка, обаче той не ме слуша!

— Тези неща имат ли вече значение? — питам. — Имам предвид дебютантки и желани ергени и други подобни?

— Ама ти наистина си много наивна, хлапе! — разсмива се Саманта. — Разбира се, че имат! Де да можеше да нямат обаче!

— Ами...

— Затова скъсах с него.

Усмихвам се многозначително и отбелязвам:

— Обаче си искала да бъдеш с него и...

— Всичко се свежда до това да накараш мъжа да разбере, че иска да бъде точно с *теб*! — изрича тя, сваля рязко крака от бюрото, става и идва от моята страна. Аз се изпъвам на стола, защото си давам сметка, че всеки момент ще науча ценен урок по управление на мъжкия пол.

— Когато става въпрос за мъжете — започва важно тя, — всичко се свежда до тяхното его! Затова, когато скъсах с Чарли, той побесня. Не можеше да повярва, че съм го напуснала. Кое то не му остави никакъв друг избор, освен да ми падне на колене. Аз, естествено, се опъвах известно време. „Чарли — казах, — знаеш, че съм луда по теб, но ако сама не уважавам себе си, кой друг ще ме уважава?! Затова, ако наистина ти пука за мен — но имам предвид и като човек, а не само като любовница, — ще се наложи да го докажеш. Ще трябва да вземеш *решение*!“

— И той взе ли? — питам със светнали очи, приседнала на ръба на стола.

— Е, очевидно — тръсна глава тя и размаха ръката с пръстена си. — Добре, че „Янките“ стачкуваха.

— „Янките“ ли?

— Както вече ти казах, той е вманиачен на тема бейзбол. Не можеш да си представиш колко бейзболни мачове ми се е наложило да изтърпя през последните две години! Лично аз предпочитам футбола, но издържах. Повтарях си, че един ден това мое търпение ще ми се отплати. Както и стана. При отсъствието на бейзболни мачове обаче Чарли вече нямаше какво да го разсейва и... ето резултата! — Отново размаха ръката с пръстена си.

Възползвам се от възможността да отворя темата за Бърнард.

— Ти знаеше ли, че Бърнард Сингър е бил женен?

— Разбира се. Беше женен за Марджи Шепърд, актрисата. Защо? Да не би да си го виждала скоро?

— Снощи — промърморих и се изчервих.

— И?

— Целунахме се.

— Само толкова? — поглежда ме разочаровано тя.

Помествам се неловко в стола си и изломотвам:

— Е, все пак се запознахме съвсем скоро.

— В последно време Бърнард е доста объркан. Кое то не е изненадващо, като се има предвид, че Марджи го съсипа. Изневери му с един от актьорите в неговата пиеса.

— Ужас! — ахвам аз.

Саманта свива рамене и пояснява:

— Вестниците веднага гръмнаха, така че трудно би могло да се нарече тайна. За Бърнард ситуацията не беше от най-приятните, но както винаги съм казвала, няма такова нещо като лоша реклама. Освен това Ню Йорк е малък град. По-малък и от най-малкия, ако питаш мен.

Кимвам предпазливо. Усещам, че срещата ни е към края си.

— Искях да ти върна двайсетте долара, които ми даде — изричам бързо и бръквам в джоба си. Изваждам една банкнота от двайсет долара и ѝ я подавам.

Тя я поема и се усмихва. А след това се разсмива. И изведнъж ми се прищява и аз да мога да се смея така — едновременно знаещо и звънливо.

— Изненадана съм — казва накрая. — Не очаквах да видя повече нито теб, нито двайсетте си долара.

— Искях също така и да ти благодаря. Задето ми даде назаем парите, задето ме заведе на онова парти и задето ме запозна с Бърнард. Ако някога мога да направя нещо за теб...

— Не, няма нужда — кимва тя и се изправя.

Изпраща ме до вратата и подава ръка.

— Късмет! — казва. — И ако някога ти се наложи да вземеш назаем други двайсет долара... е, знаеш къде да ме намериш!

* * *

— Сигурна ли си, че никой не е звънял? — питам Лил най-малко за стотен път.

— Прибрах се в два часа. Оттогава насам телефонът не е звъннал нито веднъж.

— Може и вече да се е обаждал. Докато си била при приятелката на майка си. В болницата.

— По това време Пеги си е била вкъщи — напомня ми съквартирантката ми.

— Може да се е обадил, а Пеги да не иска да ми каже. Нарочно.

Лил започва да реши косата си и по едно време изрича:

— И защо да го прави?

— Може би защото ме мрази? — подсказвам, докато полагам гланц на устните си.

— Не забравяй, че срещата ви е била едва снощи — напомня ми Лил. — Мъжете никога не се обаждат още на следващия ден. Обичат да те държат в напрежение.

— Обаче аз не обичам да ме държат в напрежение. А и той каза, че ще се обади... — Не довършвам, защото точно в този момент телефонът звъни. — Той е! — изкрещявам. — Можеш ли да се обадиш първо ти?

— Защо? — промърморва Лил.

— Защото не искам да издавам нетърпението си. Не искам да си помисли, че цял ден стоя на телефона и го чакам да се обади.

— Дори да е точно така? — поглежда ме Лил, но въпреки това вдига телефона. Чакам нетърпеливо. Тя кимва и ми подава слушалката с думите: — Баща ти е.

Разбира се. Винаги ще подбере най-неподходящия момент. Вчера му се обадох и му оставих съобщение по Миси, обаче той не ми звънна. Ами ако Бърнард се опита да се свърже с мен, докато говоря с баща си, а телефонът се окаже зает?

— Здравсти, татко — въздъхвам в слушалката.

— Здравсти, татко ли? Така ли поздравяваш баща си? На когото не си се обадила нито веднъж, откакто отиде в Ню Йорк?

— Напротив, обадох ти се. — Забелязвам обаче, че баща ми звучи доста странно. Не само че е в особено добро настроение, но очевидно и изобщо не си спомня, че съм се опитвала да се свържа с него. Което мен ме устройва идеално. Откакто пристигнах в Ню Йорк, ми се случиха толкова много неща (някои от които баща ми не би

одобрил), че съвсем основателно се страхувах от този разговор. Както изглежда обаче, не е имало защо. — Бях много заета — казвам сега.

— Не се и съмнявам.

— Но иначе всичко е наред.

— Радвам се да го чуя — отвърща баща ми. — Сега, когато знам, че поне си жива, мога да си отдъхна.

И с едно бързо „довиждане“ затваря.

Което е повече от странно. Вярно е, че баща ми открай време си е отнесен, обаче никога досега не съм го виждала едновременно и ентусиазиран, и отнесен. Казвам си, че сигурно и баща ми, подобно на повечето мъже, мрази да говори по телефона.

— Готова ли си? — пита Лил. — Нали ти настояваше да отидем на това парти? Да тръгваме, защото после ще трябва да се върнем навреме. Не искам този път Пеги да заключи навън и двете ни.

— Готова съм — отвърщам с въздишка. Грабвам си любимата чанта и с един последен, тъжен поглед към телефона тръгвам след нея.

Няколко минути по-късно двете се носим по Второ авеню и се заливаме от смях, докато имитираме нашата хазяйка.

— Много се радвам, че именно ти си ми съквартирантка — отбелязва Лил и ме хваща под ръка.

* * *

Пред входа на Пък Билдинг се вие дълга опашка, но няколкото дни в Ню Йорк са достатъчни, за да ни научат, че в този град си има опашка за всичко. Вече минахме покрай три опашки само по Второ авеню — две пред кина и една пред магазин за сирена. Нещо не ни стана ясно защо толкова много хора са решили, че в девет вечерта им се е прияло точно сирене, но накрая предпочетохме да причислим и този факт към множеството мистерии на Манхатън.

Иначе опашката върви изненадващо бързо и не след дълго се озоваваме в обширно помещение, пълно с млади хора от всякакъв вид и порядък. Виждат се рокери в кожа и пънкари с пиърсинг и шантави на цвят коси. Виждат се гащеризони, тежки златни вериги и бляскави златни часовници. Под тавана в центъра се върти шарена диско топка, обаче музиката, която се носи наоколо, ми звучи абсолютно непознато

— нехармонична, обсебваща, настойчива, от онази музика, която просто те кара да танцуваш.

— Да си вземем нещо за пиене! — провиквам се към Лил. Отправляме се към другия край на помещението, където дълга шперплатова маса изпълнява ролята на импровизиран бар.

— Хей! — провиква се нечий глас. Оказва се арогантното русо момче от курса ни, Капоти Дънкан. Прегърнал е някакво високо, болезнено слабо момиче със скули като айсберги. „Кое то сигурно е модел“, казвам си раздражено, осъзнавайки, че Лил може би е била права относно способността на Капоти да сваля момичета.

— Тъкмо казвах на Санди — изрича провлачено той с южняшкия си акцент и кимва по посока на стреснатото момиче до него, — че това парти ми напомня за сцена от „Пътя на Суон“^[1].

— На мен ми прилича повече на Хенри Джеймс^[2]! — провиква се в отговор Лил.

— Кой е Хенри Джеймс? — пита момичето на име Санди. — Тук ли е?

Капоти се усмихва, сякаш гаджето му е казало нещо особено умно, и затяга хватката си върху рамото ѝ.

— Не, но би могъл да бъде, ако настояваш — отвърща.

И в този момент осъзнавам, че съм била напълно права — Капоти действително е кретен. А тъй като и без това никой не ми обръща внимание, решавам, че нищо не ми пречи сама да си сервирам нещо за пиене, а след това да намеря Лил.

Обръщам се и я виждам. Червенокосото момиче от „Сакс“. Момичето, което намери любимата ми чанта „Кари“.

— Здравсти! — започвам да размахвам енергично ръце аз, като че ли сме стари приятелки.

— Моля? — поглежда ме тя, отпивайки от бирата си.

— Аз съм, не ме ли помниш? Кари Брадшоу. Намери чантата ми. — И вдигам пред очите ѝ чантата си, за да ѝ припомня.

— О, да бе — махва с ръка тя, не особено впечатлена.

Тя като че ли не изгаря от желание да продължава разговора с мен, обаче аз не се отказвам. Нещо ме кара да се опитам да я умилювам. Да я накарам да ме хареса.

— Защо се занимаваш с онези неща? — питам. — Имам предвид петициите и протестите?

Тя ме поглежда арогантно, като че ли е под достойнството ѝ да ми отговаря, но накрая подхвърля презрително:

— Може би защото е важно?

— О!

— Освен това работя в центъра за жени, жертви на домашно насилие. Ако си направиш труда да станеш доброволец при нас, гарантирам ти, че преживяното ще те разтърси дотолкова, че ще разруши веднъж завинаги спокойния ти еснафски свят! — изрича тя достатъчно високо, за да надвика музиката.

— Ама... това не те ли кара да мислиш, че всички мъже са лоши?

— Ни най-малко. Аз *знам*, че всички мъже са лоши!

Нямам никаква представа защо изобщо водя този разговор, но просто не мога да ѝ позволя да си тръгне.

— Ами любовта? Искам да кажа, как можеш да се обвържеш с приятел или съпруг, когато знаеш всички тези неща?

— Добър въпрос — просъсква тя, отпива пак от бирата си и оглежда злобно дискотеката.

— Бях напълно сериозна, когато казах, че искам да ти благодаря! — опитвам се да надвикам тонколониите. — Може ли да те почерпя с нещо някой ден? Кафе или нещо друго? Искам да ми разкажеш повече за... работата си.

— Ти сериозно ли? — поглежда ме подозрително тя.

Кимвам ентусиазирано.

— Окей — предава се накрая тя. — Можеш да ми се обадиш, ако искаш.

— Как се казваш?

След кратко колебание тя отговаря:

— Миранда Хобс. Х-о-б-с. От „Телефонни услуги“ ще ти дадат номера ми.

И докато тя се отдалечава, аз кимвам и завъртам въображаема телефонна шайба във въздуха.

[1] Роман на френския писател Марсел Пруст. — Б.пр. ↑

[2] Хенри Джеймс (1843–1916) — американски писател, автор на множество романи и разкази. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Китайска коприна. От 30-те години.

Опипвам нежно синия плат и обръщам халата. На гърба е избродиран златен дракон. Халатът вероятно струва много повече, отколкото мога да си позволя, но въпреки това решавам да го пробвам. Ръкавите увисват от двете ми страни като прибрани криле. Бих могла да полетя в този разкош.

— Добре ви стои — отбелязва продавачът. Макар че „продавач“ надали е подходяща дума за тип с кариран панталон, черна тениска и широкопола шапка. По-подходящо би било да се нарече „доставчик“ или може би „дилър“.

Намирам се в антикварен магазин за дрехи, наречен „Старата дама“. Името се оказва удивително подходящо.

— Откъде вземате тези неща? — питам. Не ми се иска да събличам халата, но се страхувам да попитам за цената.

Собственикът свива рамене и отговаря:

— Обикновено ги носят хората. Предимно от техни възрастни роднини, които вече са починали. Често боклукът на един е съкровище за друг.

— Прав сте — кимвам. Събирам смелост и питам: — И колко струва този халат, между другото?

— За вас ли? Пет долара.

— О! — въздъхвам и измъквам ръце от нежните ръкави.

Той се поклаща лекичко, оглежда ме и пита:

— Колко можете да дадете?

— Три долара?

— Три и петдесет — отсича той. — Тази вехтория се подхвърля в магазина ми от месеци. Крайно време е да се отърва от нея.

— Дадено! — възкликвам.

Излизам от магазина, все така с красивия халат, и се насочвам обратно към квартирата.

Когато тази сутрин се опитам да се изправа очи в очи с пишещата си машина, пак ударих на камък. Семейство значи. Мислех, че бих

могла да опиша собственото си, но незнайно защо изведнъж усетих близките си като напълно чужди хора, едва ли не французи. Това от своя страна ме накара да се сетя за френския ресторант, а оттам — и за Бърнард. И за това, че все още не ми се е обадил. По едно време ми се искаше да му се обадя, но си наложих да не показвам слабост. После мина още един час, през който си оправях маникюра, сплитах и разплитах косата си и оглеждах лицето си за черни точки.

— Какво правиш? — обади се по едно време Лил.

— Имам писателски блокаж.

— Няма такова нещо като писателски блокаж! — отсече авторитетно тя. — Щом не можеш да пишеш, значи просто нямаш какво да кажеш. Или подсъзнателно избягваш някаква тема.

— Хммм — отбелязах замислено и стиснах една пъпка, питайки се дали пък в крайна сметка от мен ще стане писател.

— Недей! — изпищя Лил, загледана в ръцете ми. — Не си стискай пъпките! Ще стане още по-лошо! Защо просто не излезеш да се поразходиш, а?

И така, излязох. И знаех точно къде да отида. Чак до квартала на Саманта, където зърнах онзи магазин за стари дрехи на Седмо авеню.

Улавям отражението си в близката витрина и спирам, за да му се насладя. Надявам се халатът да ми донесе късмет и да отприщи музата ми. Защото започвам да се изнервям. Не искам в крайна сметка да се окажа сред деветдесет и деветте процента провалили се студенти, за които говореше Виктор.

* * *

— Господи! — провиква се Лил. — Изглеждаш така, сякаш те е газил валяк!

— И се чувствам така, сякаш ме е газил валяк — промърморвам. — Обаче виж какво си имам! — И се завъртам, за да ѝ покажа новата си придобивка.

Лил ме оглежда неуверено и аз едва сега си давам сметка колко жалка изглеждам в нейните очи — вместо да седя и да пиша, аз обикалям магазините. Но защо се опитвам да избегна работата си? Да

не би да се страхувам, че започна ли, ще се изправя очи в очи с липсата си на писателски талант?

Тръшвам се в нишата на прозореца и внимателно изхлузвам сандалите си.

— Изминала съм сигурно петдесет пресечки и краката ми буквално отидоха — пояснявам, а след това, сякаш опитвайки се сама да се убедя, допълвам: — Но си струваше.

— Аз пък завърших стихотворението — казва небрежно Лил.

Усмивам се, сдържайки завистта си. Аз ли съм единствената, която трябва да се бори със себе си, за да напише нещо? Лил като че ли не влага никакво усилие в тази работа. Сигурно защото има много по-голям талант от моя.

— Поръчах китайска храна — казва. — Свинско „Му шу“. Остана ми много, така че, ако си гладна, хапни.

— О, Лил! Не мога да ям от твоята храна!

— Няма нужда от официалности — свива рамене тя. — Пък и освен това трябва да ядеш. Как очакваш да работиш, ако си гладна?

Тук вече е напълно права. Освен това така ще спечеля още няколко свободни минути без писане.

Лил присяда на леглото ми, докато аз нагъвам китайската храна директно от кутийката.

— Никога ли не се плашиш? — питам я по едно време.

— От какво? — поглежда ме изумено тя.

— За това, че не си достатъчно добра.

— Имаш предвид в писането ли?

Кимвам и пояснявам:

— Ами ако аз съм единствената, която си мисли, че може, докато никой друг не се чувства така? Ами ако съм се заблуждавала...

— О, Кари! — усмива се съквартирантката ми. — Не знаеш ли, че всички писатели се чувстват така? Страхът е част от работата ни, мила!

Тя си взема хавлията и се насочва към банята и докато се къпе, аз успявам да скалъпя една страница, а после и втора. Написвам заглавие: „Дом.“ После го задрасквам и пиша: „Моят нов дом.“ Незнайно защо, но това някак си ми напомня за Саманта Джоунс. Представям си я върху огромно легло с балдахин, облечена в изискано копринено бельо

и похапваща си шоколадчета — така въображението ми рисува начина, по който тя си прекарва уикендите.

Прогонвам тези мисли от главата си и се опитвам да се концентрирам, обаче пулсирането в краката ми вече е толкова непоносимо, че не успявам да си събера мислите от болка.

— Лил? — чукам на вратата на банята. — Имаш ли аспирин?

— Не мисля — провиква се в отговор тя.

— По дяволите! — Пеги би трябвало да има някъде аспирин. — Може ли да вляза? — питам.

Лил е потопена във ваната, скрита под два пръста сапунени мехурчета. Отварям аптекката. Нищо. Оглеждам се и погледът ми пада върху затворената врата на стаята на хазяйката.

„Недей!“ — казвам си, припомняйки си последното правило на Пеги. Забранено ни е да влизаме в стаята ѝ. По каквато и да било причина. И при каквито и да било обстоятелства. Стаята ѝ е забранена територия за нас.

Предпазливо откrexвам вратата.

— Но какво правиш, за бога? — изпищява Лил, грабва хавлията си и изскача от ваната. Раменете ѝ са покрити със сапунени мехурчета.

Поставям пръст на устните си, за да я накарам да замълчи, и прошепвам:

— Пеги е толкова стисната, че сигурно и аспирина си крие в нейната стая.

— Ами ако разбере, че някой го е пипал?

— Даже и Пеги не би могла да бъде чак толкова луда — продължавам да шепна и отварям вратата малко по-широко. — Човек трябва да е тотална откачалка, че да брой аспирините в шишенцето си. Освен това не ти ли се иска да видиш как изглежда стаята ѝ?

Щорите са спуснати, така че ми трябва известно време, докато очите ми се нагодят към сумрака. И когато това става, изписквам от ужас.

Цялото легло на хазяйката ни е покрито с мечки. Не с истински мечки, разбира се, а с всевъзможни вариации на плюшени мечета. Има големи мечки и малки мечета, мечета с ракети за тенис и мечета с престилчици. Мечета с розова козина и мечета с наушници. Има дори едно, което прилича на изработено изцяло от парцали.

— Това ли е голямата ѝ тайна? — възкликва разочаровано Лил.
— Мечета?

— Все пак тя е жена на средна възраст! Колко жени на средна възраст държат толкова много плюшени играчки в стаята си, а?

— Може да си ги колекционира — отбелязва Лил. — Много хора колекционират играчки, ако не знаеш.

— Не и нормалните. — Вземам розовото мече и го вдигам пред лицето на Лил. — Здравей! — изричам с детско гласче. — Казвам се Пеги и искам да те запозная с някои от моите правила! Обаче първо трябва да си сложи глумения костюм и...

— Кари, престани! — примолва се съквартирантката ми, но вече е твърде късно. И двете се заливаме от смях.

— Аспирин! — напомням ѝ по едно време. — Ако беше на мястото на хазяйката, къде щеше да го скриеш? — питам и погледът ми автоматично се плъзва към чекмеджето на нощното шкафче на Пеги. Подобно на всичко останало в този апартамент, и то е евтино и когато го дръпвам за дръжката, цялото чекмедже се измъква и съдържанието му се изсипва на пода.

— Сега вече със сигурност ще ни убие! — простенва Лил.

— Няма да ѝ казваме — успокоявам я аз, клякам и започвам да събирам нещата. — Освен това са само някакви снимки.

Започвам да ги събирам, когато внезапно се стряскам от изображение на гола цица.

Оглеждам внимателно снимката.

А после изпищявам и я захвърлям, като че ли гори.

— Какво има? — вика Лил.

Отпускам се на пода и клатя сацисано глава. После вдигам пак снимката и пак я разглеждам, защото все още не мога да повярвам. Но не, точно това е, което си помислих. Прехвърлям и другите снимки, опитвайки се да потисна напирания в гърдите ми смях. Всички са на Пеги, обаче на всяка от тях тя е така, както майка я е родила.

И не само е гола, ами и е застанала като модел от порнографско списание.

Само дето изобщо не прилича на модел.

— Лил? — провиквам се аз. Искане ми се да разнищя тази мистерия — защо Пеги е позирала за снимките и кой би могъл да бъде фотографът. Обаче съквартирантката ми я няма. Чувам тихо

прищракване — вратата на стаята ѝ се затваря, следвано от доста по-силния трясък на входната врата. И преди да съм успяла да сторя каквото и да било, хазяйката вече е надвиснала като градоносен облак над мен.

И двете се вцепеняваме. Очите на Пеги стават все по-големи и по-големи, лицето ѝ преминава от червено в пурпурно и аз вече започвам да се опасявам, че главата ѝ ще избухне. Тя отваря уста и вдига ръка.

Снимките изпадат от ръцете ми и аз се свивам ужасено.

— Махай се! Махай се оттук! — започва да пищи тя и да замахва с ръка към главата ми.

Аз падам на четири крака и преди тя да се усети какво става, пропълзявам между краката ѝ до коридора. Оттам скачам и на спринт вземам разстоянието до моята стая, след което захлопвам вратата.

Секунда по-късно тя я отваря рязко.

— Виж сега, Пеги... — започвам, но какво мога да кажа всъщност? Освен това тя крещи твърде силно, за да ми позволи да вметна каквото и да било.

— В мига, в който те зърнах, разбрах, че ще ми навлечеш само неприятности! За коя се мислиш ти, та да нахлуваш в дома ми и да ровиш в нещата ми, а?! Къде си израснала? В кочина ли? Какво животно си ти изобщо?

На устата ми е да кажа: „Може би мечка?“, но си давам сметка, че тя е права. Аз наистина поругах личния ѝ живот. Знаех си, че не постъпвам правилно, и въпреки това го направих. От друга страна, струваше си — най-малкото заради онези голи снимки.

— Събирай си багажа и да те няма оттук! Веднага!

— Ама...

— Да си мислила за това, преди да нахлуеш в стаята ми! — изкрещява тя. Кое не ми помага особено, защото, след като видях онези нейни снимки, единственото, за което мога да мисля, е нейния задник. Дотолкова съм погълната от този образ, че пропускам подтекста на думите ѝ — за това колко добре би било за мен да прекарам някоя и друга нощ на улицата.

Следващото, което виждам, е как тя измъква куфара ми изпод леглото и го тръшва отгоре.

— Започвай да си събираш багажа! — заповядва. — Излизам за двайсет минути и когато се върна, да си изчезнала! Ако си още тук, ще извикам полицията!

Гребва чантата си и се измъква с гръм и трясък.

Оставам вкаменена на мястото си. Шперплатовата врата се отваря и на прага ѝ се появява Лил, пребледняла като платно.

— О, господи! Кари! — прошепва. — Какво ще правиш сега?

— Ще си тръгна — промърморвам и започвам да хвърлям дрехите си в куфара.

— Но къде ще отидеш? Това е Ню Йорк! Вече е вечер и е много опасно! Не можеш да се разхождаш навън съвсем сама! Ами ако някой те нападне и те убие? Може би трябва да пробваш студентския център...

Внезапно се изпълвам с гняв. Към хазайката и нейната лудост.

— Има много места, където мога да отида — отговарям троснато.

— Например?

Добър въпрос.

Мятам на гърба си китайската роба за късмет и заключвам куфара си. Лил ме гледа като замаяна, сякаш не може да повярва, че ще изпълтя думите си в действие. Усмивам ѝ се тъжно и я прегръщам лекичко. Стомахът ми се е свил от страх, обаче знам, че вече няма връщане назад.

Лил ме изпраща чак до улицата, умолявайки ме да остана.

— Не можеш просто да си тръгнеш, без да имаш къде да отидеш!

— Не се притеснявай, Лил, ще се оправя — настоявам аз, но с много по-голяма увереност, отколкото всъщност изпитвам.

Вдигам ръка и спирам такси.

— Кари, недей! — провиква се Лил, докато напъхвам куфара и пишещата си машина на задната седалка.

Таксиджията се обръща и пита:

— Закъде?

Затварям очи и се смръщвам.

* * *

Трийсет минути по-късно стоя под поройния дъжд на улицата и се оглеждам. Какво си въобразявах, за бога?!

Саманта не си е вкъщи. Давам си сметка, че тайничко съм си мислела, че ако Саманта не си е у дома, бих могла да отида у Бърнард и да се оставя на милостта му. Обаче сега, след като се изръсих толкова много за такси, нямам пари за второ.

По гърба ми се стича обилна вадичка вода. Китайската ми роба е подгизнала, а аз съм уплашена и нещастна, но се опитвам да си повярвам, че всичко ще бъде наред. Представям си как дъждът изчиства града, като междувременно отнася със себе си и Пеги.

Но следващата разтърсваща гръмотевица запраща мислите ми в съвсем друга посока. Усещам, че съм обстрелвана от парченца лед. Дъждът се е превърнал в градушка, което ще рече, че трябва да намеря къде да се скрия.

Повличам куфара си до ъгъла, където на дъното на малка стълба забелязвам малък магазин. Първоначално не съм много сигурна дали дори е магазин, обаче после виждам надпис, който гласи: „Никакво ресто! Няма нужда да питате!“ Надниквам през витрината и забелязвам лавица, покрита с шоколадови десертчета. Отварям вратата и влизам.

Зад плексигласовата бариера седи странен, безкосмест мъж, който прилича повече на сварено цвекло. В пластмасата има малък отвор, където можеш да пъхнеш парите си. Аз капя и мокря целия под, но на мъжа очевидно не му прави впечатление.

— Какво ще желаете, момиченце? — пита.

Оглеждам се объркано. Отвътре магазинът се оказва още по-мъничък и от вън. Стените са тънки, а в задната му част има врата, заключена с катинар.

Потрепервам и питам:

— Колко струва едно „Хърши“?

— Двайсет и пет цента.

Бръквам в джоба си, вадя монета от дваайсет и пет цента и я пъхвам през дупката. После си вземам десертчето и започвам да беля обвивката. Осъзнавам, че тя е доста прашна, и изведнъж се изпълвам със съжаление към гологлавия човечец. Очевидно бизнесът му не върви особено. Питам се как въобще успява да оцелее.

След това обаче се питам дали аз ще успея да оцелея. Ами ако Саманта не се прибере тази вечер? Ами ако вече се е преместила в апартамента на Чарли?

Не, трябва да се прибере. Просто е длъжна. Затварям очи и си я представям облежната на бюрото й. „Ти наистина си пиле голишарче“ — казва.

А после, сякаш със силата на мисълта си съм накарала нещата да се случат, на ъгъла спира такси и от него излиза Саманта. Стиска куфарчето си до гърдите, свела глава, за да се защити от дъжда. Но после внезапно спира, сигурно осъзнавайки, че няма никакъв смисъл. Или може би просто се сеца за нещо.

— Хей! — изкрещявам аз, отваряйки вратата на магазинчето, и се втурвам към нея, размахвайки ръце. — Аз съм!

— Какво? — стряска се тя, но после бързо възвръща самообладанието си. — Аха, значи си ти — кимва, подсушавайки лицето си. — И какво правиш тук?

Събирам последните остатъци от самоувереността си и свивам рамене, сякаш стоенето по хорските ъгли под дъжда ми е обичайното занимание.

— Питам се...

— Изритали са те от квартирата ти — казва делово тя.

— Откъде знаеш?

Тя се разсмява и отговаря:

— От куфара и от факта, че си мокра до кости. Освен това тъкмо такава е съдбата на пилетата голишарчета. Господи, Кари, какво ще те правя такава, а?

ОСМА ГЛАВА

— Ти си жива! — хвърля се на врата ми Лил.

— Разбира се, че съм жива — изричам небрежно, сякаш всеки ден ми се случва да ме изхвърлят от квартирата ми. Стоим пред колежа и всеки момент се каним да влезем.

— Много се притесних за теб — казва тя, отстъпва крачка назад и ме оглежда. — Не изглеждаш много добре.

— Махмурлук — обяснявам. — Неизбежно.

— Завърши ли разказа си?

Изсмивам се. Гласът ми звучи така, сякаш са го изстъргали от тротоара.

— Кога? — поглеждам я многозначително.

— Трябва да кажеш на Виктор какво ти се е случило!

— Виктор ли? И откога започна да го наричаш на малко име?

— Че защо? Нали и без това се казва така? — промърморва тя и се насочва към входа на колежа.

Снощи бях на седмото небе, когато Саманта се появи и ме спаси. Била решила да даде на Чарли една свободна вечер, за да увеличи напрежението. И каква бе радостта ми, когато, наред с всичко, свободната вечер на Чарли се оказа и свободна вечер на Саманта и че тя очаква от мен да я придружа! Притесненията ми започнаха едва тогава, когато осъзнах, че под „свободна вечер“ тя разбира *цялата* нощ.

Първо ме заведе в заведение, наречено „Една пета“. Интериорът приличаше на туристически лайнер и макар на теория заведението да бе ресторант, никой не ядеше. Както постепенно ми се изясни, тузарските ресторанти на Ню Йорк не са места за ядене, а места, където отиваш, за да *те видят*. Първите питиета ни ги сервира барманът, а оттам нататък двама пичове започнаха да ни купуват следващите, а след това някой реши, че всички трябвало да се грабнем и да отскочим до някакъв клуб. Казваше се „Ксенон“ и там всички изглеждаха пурпурни под черната светлина. Беше доста забавно, защото никой не се държеше така, сякаш е пурпурен, и тъкмо когато

бях започнала да свиквам с обстановката, Саманта намери други хора, които отиваха в клуб, наречен „Светецът“, та накрая всички се натъпкахме в едно такси и отпрашихме за въпросното местенце. Там пък таванът беше боядисан като небе и всичко се осветяваше от миниатюрни лампички. Дансингът се въртеше като грамофонна плоча и хората непрекъснато изпадаха от него. По едно време се озовах наред танцуваща група мъже, които носеха перуки, и изгубих Саманта. Обаче после я открих в тоалетната, където от всяка кабинка се носеха стенания на хора, правещи секс. После танцувах върху един високоговорител и обувките ми паднаха и не можах да ги намеря, а Саманта ме накара да си тръгна без тях, защото заяви, че била много гладна, и така се озовахме в поредното такси, с нова порция непознати хора, а Саманта накара таксиджията да спре пред една двайсет и четири часова дрогерия в Китайския квартал, за да провери дали случайно не продават обувки. Колкото и да не беше за вярване, продаваха, само дето се оказаха бамбукови чехлички. Пробвах ги заедно с една островърха шапка, което очевидно толкова развесели компанията, че накрая всички се сдобиха с бамбукови чехлички и островърхи шапки. И после, по крайно мистериозен начин, се нанизахме обратно в таксито, което ни отведе до метален вагон-ресторант, където ядохме бъркани яйца.

Доколкото си спомням, прибрахме се някъде към пет сутринта. Бях прекалено уплашена, за да се осмеля да погледна часовника, но съм сигурна, че птиците вече бяха пропели. Кой да допусне, че в Ню Йорк имало толкова много шибани птици?! Предположих, че при този шум никога няма да мога да заспя, затова станах и започнах да пиша на машината си. Петнайсетина минути по-късно Саманта се появи от стаята си, избутвайки на главата си кадифена маска за сън, и промърмори:

— Кари, какво правиш?

— Пиша.

— Би ли оставила това занимание за сутринта, ако обичаш? — простена тя. — Не можеш да си представиш само какви крампи имам! Неслучайно ги наричат „проклятието“!

— Разбира се — кимнах леко притеснена. Последното, което исках, бе да ядосвам било нея, било крампите й.

Та сега, следвайки Лил по стълбите на колежа, съм изпълнена с огромно чувство за вина. Крайно време е да започна да пиша! Крайно време е да подходя сериозно към този курс!

Остават ми само петдесет и шест дена, за бога!

Подтичвам след Лил и я потупвам по рамото.

— Бърнард обади ли се? — питам.

Тя поклаща глава и ме поглежда съжалително.

* * *

Днес имаме удоволствието да чуем творбата на Капот и Дънкан. Предвид състоянието ми, това е последното, което ми трябва. Отпускам глава върху ръцете си и се чудя как ще издържа днешния семинар.

— „Между пръстите си тя държеше бръснач. Парче стъкло. Парче лед. Спасителят. Слънцето беше луна. Ледът се превърна в сняг, когато тя го плъзна по себе си — пилигрим, изгубен наскоро виелицата!“ — Капот оправя очилата си и се усмихва самодоволно.

— Благодарим ви, Капот — изрича Виктор Грийн. Седи отпуснат в един стол в задния край на стаята.

— Няма защо — махва снизходително Капот, сякаш се е уморил да ни демонстрира благоволенieto си. Присвивам очи и го оглеждам, опитвайки се да открия какво толкова намират у него и Лил, и всички останали момчета в Ню Йорк, включително моделите. Той действително има изненадващо солидни, мъжествени ръце — от онзи тип ръце, които изглеждат така, сякаш знаят как да размахват весла или да зачукват пирони, или да те дръпнат от ръба на дълбока пропаст. Жалко, че тези черти не се хармонизират и от характера му.

— Някакви коментари относно разказа на Капот? — пита Виктор. Аз се обръщам и поглеждам мръснишки автора. „Да — идва ми да изкрещя. — Имам коментар. Разказът му е пълна отврат! Дотолкова, че ми идва да повърна.“ Надали на този свят има нещо, което да мразя повече от история за идеалното момиче, в което всички момчета се влюбват, но което накрая се самоубива. Защото е пълна трагедия. И като се замисли човек, тази героиня е абсолютна

откачалка. Но момчетата, разбира се, не го виждат. Единственото, което виждат, е нейната красота. И тъгата ѝ.

Мъжете са такива глупаци!

— Би ли ни припомнил кое е това момиче? — обажда се Райън с щипка скептицизъм в гласа, което ми подсказва, че не съм сама в мнението си.

Капотти стисва устни и отговаря:

— Сестра ми. Мисля, че още от самото начало стана ясно.

— Очевидно съм пропуснал този момент — отвърща Райън. — Искам да кажа, така де... начинът, по който пишеш за нея... не ми звучи като да ти е сестра. Звучи ми като момиче, в което си влюбен. — Това определено е малко гадно от страна на Райън, особено предвид факта, че би трябвало да са приятели. Но така е в този курс — прекрачиш ли прага на стаята, си преди всичко писател.

— Да, действително звучи малко... кръвосмесително — допълвам.

Капотти ме поглежда. Това му е първият път, в който благоволява да признае присъствието ми наоколо, но знам, че е само защото е принуден.

— Тъкмо такава е идеята на този разказ — просъсква. — И ако не сте я схванали, вината не е моя.

— Но това наистина ли си ти? — не се отказвам аз.

— Всичко е художествена измислица — отвърща троснато той. — Естествено, че не съм аз!

— Е, в такъв случай щом не сте нито ти, нито сестра ти, значи спокойно можем да те критикуваме — отсича Райън, а всички останали в курса се изкискват. — Защото никога не бих си позволил да кажа нещо неприятно за когото и да било от семейството ти!

— Писателят трябва да може да гледа на всичко в живота си с окото на критик — намесва се внезапно Лил. — Включително и на своето семейство. Прави са онези, които казват, че човекът на изкуството трябва да убие баща си, за да успее!

— Ама Капотти не е убил никого! — изтърсвам. — Засега. — Класът се изсмива.

— Тази дискусия е абсолютно безсмислена — намесва се Рейнбоу. Това е вторият път, в който тя благоволява да ни удостои с гласа си. Звучи надменно и предизвикателно, очевидно решила да

постави всички ни на място. Кое то безсъмнено е някъде много под нея. — Пък и какво значение има, щом сестрата вече е мъртва?! Каквото и да кажем за нея, е излишно. Според мен разказът е страхотен. Успях да съпреживея болката на сестрата. Стори ми се много реална.

— Благодаря — изрича Капотти с глас, предназначен да покаже, че те двамата с Рейнбоу са аристократи сред тълпа селяндури.

Вече съм напълно сигурна, че Рейнбоу спи с него. Питам се обаче дали знае за моделката.

Капотти сяда на мястото си и аз за пореден път си давам сметка, че го съзерцавам с нескрито любопитство. Гледан в профил, носът му издава характер — една ясно различима кривина от типа, който се предава от поколение на поколение. Вероятно „носът на фамилия Дънкан“ който не притежава нито една от жените в семейството. В съчетание с близо поставени очи този нос би оприличил човека на плъх, но очите на Капотти са широко поставени. И сега, когато се вглеждам в тях, забелязвам, че са тъмно индиговосини.

— Ще можем ли да чуем сега стихотворението на Лил? — промърморва Виктор.

Стихотворението на Лил е за едно цвете и неговото въздействие върху три поколения жени. Когато тя приключва с четенето, в стаята се възцарява тишина.

— Беше прекрасно — промърморва Виктор и провлачва крака към предната част на стаята.

— Е, всеки може да го постигне — отбелязва скромно Лил. Вече започвам да схващам, че тя като че ли е единственият истински член на този курс, сигурно защото единствена има безспорен талант.

Виктор Грийн се привежда и вдига раницата си. Не знам какво има вътре, най-вероятно листи и бележници, но тежестта на раницата го повлича застрашително на една страна, подобно на лодка, люлееща се по вълните.

— Следващата ни среща е в сряда — обявява. — А междувременно онези от вас, които още не са предали творбите си, моля да го направят до понеделник. — Оглежда стаята. — Моля Кари Брадшоу да се яви в кабинета ми.

Какво?! Поглеждам към Лил с надеждата, че тя може би е наясно с причината за тази неочаквана покана на нашия професор, обаче тя само свива рамене.

Може би Виктор Грийн се кани да ми съобщи, че мястото ми не е в този курс.

А може пък да иска да ми каже, че аз съм най-талантливата ученичка, която някога е имал.

Или може би... Предавам се. Само един бог знае какво е намислил. Изпушвам една цигара и се отправям към кабинета му.

Вратата е затворена. Чукам.

Вратата се открява и първото, което виждам, са огромните мустаци на Виктор, следвани от мекото му отпуснато лице — сякаш кожата и мускулите му окончателно са се отказали от опитите си да се укрепят за черепа. Той бавно отваря цялата врата и аз се озовавам в малка стаичка, пълна с всевъзможни купчини листи, книги и списания. Професорът вдига една купчина от стола пред бюрото си и се оглежда безпомощно.

— Ето там — посочвам към относително малка купчинка, кацнала на перваза на прозореца.

— Да, наистина — кимва той и стоварва купчината върху помалката. Двете се поклащат заплашително.

Присядам на освобождения стол, а той бавно се отпуска на своя.

— Е — поглажда мустака си.

„Все още си е там!“ — идва ми да изпищя, но не го правя.

— Какво мислиш за този курс? — пита.

— Добър е. Даже много добър. — Сигурна съм, че звуча крайно неубедително, но не виждам никаква причина да му давам повод да ме изхвърли.

— От колко време искаш да станеш писател?

— Предполагам, откакто се помня.

— Предполагаш?

— Не знам! — Ама защо разговорите с учителите винаги се въртят в порочен кръг?!

— Защо?

Сядам върху ръцете си и се вторачвам в някаква точка пред мен. Нямам еднозначен отговор на този въпрос. Изразът „Аз съм гений и светът ще изгуби много, ако остане без думите ми“ звучи твърде претенциозно, пък и не е истина. „Обичам книгите и искам да напиша най-великия американски роман“ е по-вярно, но това е желанието и на всички съученици от курса, защото защо иначе биха дошли тук?! От

друга страна, защо изобщо ми задава този въпрос? Не може ли просто да ми каже, че *трябва* да стана писател?

В резултат на всички тези размисли не казвам нищо. Само ококорвам многозначително очи.

Ефектът от тази моя реакция се оказва доста интересен. Виктор Грийн започва да се помещава неудобно в стола си, а след това да отваря и да затваря някакво чекмедже.

— А вие защо имате тези мустаци? — питам.

— Мммм? — покрива той устни с пръстите си.

— Да не би да смятате, че мустаците са част от самия вас? — Никога досега не съм говорила с учител по този начин, но, от друга страна, не може да се каже, че съм на училище. Това е семинар. И кой е казал, че тъкмо Виктор Грийн е висшият авторитет?

— Не харесваш ли мустаците ми? — пита внезапно.

Хей, почакайте малко! Ама Виктор Грийн е *суетен*!

— Разбира се — отговарям, но си мисля, че суетата е огромна слабост. Това е пукнатината в бронята на всеки човек. Ако си суетен, трябва да сториш всичко по силите си, за да не го показваш.

Привеждам се леко напред, за да подчертая възхитата си, и допълвам:

— Мустаците ви са адски страхотни!

— Наистина ли мислиш така? — повтаря той.

Боже! Ама че кутия на Пандора! Само ако знаеше как се бъзикаме с неговия мустак двамата с Райън! Аз даже му дадох име — „Уолдо“. Обаче Уолдо не е никакъв си обикновен мустак. Той може да предприема свои приключения без участието на Виктор. Той ходи в зоологическата градина и в „Студио 54“, а онзи ден дори отскочи до „Бенихана“, където главният готвач го взе за парче месо и без да иска, го накълца.

Обаче Уолдо бързо се възстанови. Той е безсмъртен и не може да бъде унищожен!

— Този ваш мустак — продължавам — е нещо като моето желание да бъда писател. То е част от мен. Не знам каква бих могла да бъда, ако не исках да стана писател. — Изричам тези тържествени слова ужасно убедено и Виктор кимва.

— В такъв случай всичко е наред — казва.

Усмиввам се.

— Просто се притеснявах, че си дошла в Ню Йорк, само и само да станеш известна.

Какво! Сега вече е мой ред да се шашна. И може би мъничко да се обидя.

— И какво общо има желанието ми стана писател с желанието ми да се прочуя? — питам.

Той облизва устните си и отговаря:

— Според някои хора писането носи слава. И те допускат грешката да си мислят, че то е добро средство за придобиването ѝ. Но са невероятно далече от истината. Писането е единствено упорит труд. Години наред упорит труд, които обаче не гарантират, че човек става наясно с онова, което иска да постигне.

„Като теб ли?“ — казвам си на ум. А на глас изричам:

— Аз не се притеснявам, господин Грийн.

Той тъжно докосва мустака си.

— Това ли е всичко? — питам и се изправям.

— Да, това е — отговаря той.

— Благодаря ви, господин Грийн — поглеждам го право в очите аз и не мога да не се запитам какво ли би казал Уолдо по този въпрос.

* * *

Но когато излизам навън, осъзнавам, че цялата треперя.

Защо пък да не мога да стана и аз прочут писател? Като Норман Мейлър. Или Филип Рот. И като Франсис Скот Фицджералд и Хемингуей, и всички останали? Защо да не мога да бъда като тях? Така де, какъв е смисълът да ставаш писател, ако никой не чете написаното от теб?!

Да ги вземат мътните и Виктор Грийн, и колежа „Ню Скул“! Защо непрекъснато трябва да се доказвам пред себе си? Защо не мога да бъда просто като Лил и всички да ме хвалят и окуражават? Или като Рейнбоу с чувството, че славата ѝ се полага по рождение? На бас, че Виктор Грийн никога не би запитал Рейнбоу защо иска да става писател!

Ами ако (сърцето ми се свива) Виктор Грийн е прав? Ако от мен не става писател?

Запалвам цигара и тръгвам напред.

Защо изобщо дойдох в Ню Йорк? Защо внезапно реших, че ще мога да превзема този град?

Крача бързо и спирам само за да запаля следващата цигара. Докато се добера до Шестнайсета улица, май съм изпушила половината кутия.

Усещам, че ми се гади.

Едно е да пишеш за училищния вестник, а съвсем друго — да пишеш в Ню Йорк. Това е съвсем различно ниво. Това е планина, на чийто връх се мъдрят само малцина успели като Бърнард, а всичко надолу са масата мечтатели и драскачи като мен.

А после има и хора като Виктор, които не се страхуват да ти кажат, че ти никога няма да стигнеш до този връх.

Захвърлям фасата си на тротоара и ожесточено го смачквам с крак. По булеварда минава камион и надува клаксона си.

— Писна ми! — пищя безпомощно аз, а писъкът ми се смесва с воя на клаксона.

Няколко човека ме поглеждат, но отминават. Аз съм просто поредният откачалник по улиците на Ню Йорк.

Продължавам бясно по тротоара към апартамента на Саманта, вземам стълбите по две наведнъж, отключвам трите ключалки и се хвърлям в леглото. Което ме кара за пореден път да се почувствам като натрапник. Намирам се върху легло с балдахин с черна кувертюра и чаршафи, които Саманта нарича копринени и обяснява, че предотвратявали образуването на бръчки. Само дето чаршафите са изработени от някакъв особено хлъзгав полиестер, така че ми се налага да ги притисна с крак за една от колоните на леглото, за да не им позволя да се свлекат на пода.

Сграбчвам една възглавница и я притискам върху лицето си. Мисля си за Виктор Грийн, мисля си и за Бърнард. И за това колко сама съм всъщност. И как непрекъснато ми се налага да се измъквам сама от дълбините на отчаянието, за да си дам кураж и да опитам още веднъж. Заравям лице във възглавницата.

Може би трябва да се откажа. Може би трябва да се прибера у дома. И след два месеца да замина за университета „Браун“.

При мисълта да напусна Ню Йорк гърлото ми се свива. Ще позволя ли на думите на Виктор Грийн да ме накарат да си тръгна?

Трябва да поговоря с някого. Но с кого?

С онова момиче. Червенокосото. Онова, което намери чантата ми. Изглежда ми като човек, който би могъл да има какво да каже за моята ситуация. Тя мрази живота, а точно сега аз напълно споделям чувствата ѝ.

Как се казваше? Ах, да — Миранда. Миранда Хобс. Сякаш чувам гласа ѝ в ума си: „Х-о-б-с.“

Вдигам телефона и набирам „Телефонни услуги“.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Независимо какво твърдят хората, истината е, че всички мъже са едно огромно разочарование — отбелязва Миранда Хобс и стрелва с гневен поглед корицата на новия „Космополитън“. — „Как да Го хванем и задържим“ — чете. — Ха! — провиква се отвратено.

Връща списанието обратно на мястото му и допълва:

— А дори и да успееш да Го хванеш — и защо всичко около въпросната персона трябва да се изписва с главна буква, сякаш е самият Господ Бог, а?! — аз мога лично да ти гарантирам, че обикновено Той не си струва да бъде задържан!

— Ами Пол Нюман! — питам, отброявам четири долара и ги подавам на касиерката. — Сигурна съм, че той си струва да бъде задържан. Или поне Джоан Удуърд смята така.

— Първо на първо, никой не може да каже какво става между двама души в един брак. И второ, той е актьор. Което означава, че по дефиниция е нарцистичен тип. — Оглежда неуверено пакетчето с пилешки бутчета и пита: — Сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

Слагам пилешките бутчета, ориза и доматиите в една чанта, като се преструвам, че не разбирам причината за тревогата ѝ. Ако трябва да бъда честна, и аз малко се притеснявам за това пилешко. Освен че е твърде малък, този супермаркет надали може да се нарече особено чист. Може би затова никой в Ню Йорк не готви.

— А не смяташ ли, че всеки е по малко нарцистичен тип? — питам. — Според мен единственото, за което си мисли всеки от нас, е за себе си. Такава е човешката природа.

— Така ли смяташ? — пита Миранда, докато продължава да оглежда кориците на списанията по рафтовете. — „Как да се спасим от стриите по бедрата за трийсет дена“, „Устни за целуване“, „Как да разберем какво наистина си мисли Той“. Е, аз веднага мога да ви кажа какво наистина си мисли той — *нищо!*

Разсмивам се — отчасти, защото тя донякъде е права, и отчасти, защото съм превъзбудена от началото на едно ново приятелство.

Това е втората ми събота в Ню Йорк. Едно от нещата, които никой не ти казва, е как градът се изпразва през уикендите. Саманта заминава с Чарли за Хамптънс, а дори Лил казва, че щяла да ходи до „Адирондакс“ Аз пък си казах, че вълненията за седмицата са ми предостатъчни, а освен това трябва да пиша.

И наистина писах — поне за няколко часа. След това обаче ми стана самотно. Стигнах до извода, че самотата в Ню Йорк е от особен тип, защото, като се замислиш за милионите хора навън, които ядат, ходят по магазините, кината или музеите с приятелите си, ти става доста чоглаво, че не си сред тях.

Пробвах да се свържа с Маги, която замина за лятото в Южна Каролина, обаче сестра ѝ каза, че била на плаж. После се опитах да говоря с Уолт. Той пък бил в Провинстаун. Обадих се дори на баща си, но единственото, което той ми каза, е как вероятно съм нямала търпение да замина за „Браун“ през есента и че би искал да поговори повече с мен, обаче имал среща.

Щеше ми се да можах да му кажа колко ми е трудно в този курс по творческо писане, но си знаех, че няма никакъв смисъл. Той и без това никога не се е интересувал от моето писане. Винаги е бил убеден, че просто минавам през поредната си пубертетска фаза, която ще надживее, когато вляза в университета.

След това се заех да разгледам гардероба на Саманта. Открих чифт ботуши „Фиоручи“ в неоновосиньо, за каквито открай време съм си мечтала, но те се оказаха твърде големи за мен. Открих също така и старо кожено мотористко яке, което ми се стори от предишния ѝ живот — какъвто и да е бил той.

Накрая реших пак да опитам да открия Миранда Хобс. От четвъртък насам се бях опитвала да се свържа с нея три пъти, обаче никой не вдигаше.

Но както стана ясно, съботите ѝ са свободни от протестни действия, защото вдигна още на първото позвъняване.

— Ало? — изрече с подозрителен глас.

— Миранда? Здравей, обажда се Кари Брадшоу.

— О!

— Питам се... Какво правиш сега? Искаш ли да пийнем по кафе или нещо подобно?

— Не знам.

— О! — казах аз разочарована.

После тя сигурно ме съжали, защото попита:

— Къде живееш?

— В Челси.

— Аз съм на Банк Стрийт. Наблизо има едно кафене. Стига да не ми се налага да се качвам на метрото, не бих имала нищо против да се видим.

Прекарахме два часа в това кафене, постепенно откривайки хиляди общи неща помежду си. Например, че и двете сме учили в гимназиите на родните си градове. И че и двете като малки сме обичали книгата „Консенсусът“. Когато й казах, че познавам авторката — Мери Гордън Хауърд, тя се засмя и отбеляза:

— Не знам защо, но нещо ми подсказваше, че я познаваш.

И после, по време на поредното кафе, и двете започнахме да се зареждаме със странното усещане, че ще станем приятелки.

След това решихме, че сме гладни, но освен това признахме една пред друга, че нямаме много пари. Оттук и идеята ми да си сготвим сами вечерята.

— Защо списанията причиняват всичко това на жените? — жалва се сега тя, загледана в корицата на „Вог“. — Това са машини за създаване на чувство за несигурност! Опитват се да накарат жените да си мислят, че не са достатъчно добри. А когато жените не се чувстват достатъчно добри, познай какво става!

— Какво? — питам, като вземам торбата с продуктите за готвене.

— Печелят мъжете! Именно така ни държат във вечно потисничество! — заключава тържествено тя.

— Само дето проблемът с женските списания е в това, че са написани от жени — изтъквам очевидното.

— Това само идва да покаже колко надълбоко се е пропил този заговор! Мъжете са превърнали жените в съзаклятници в собствената си робия! Така де, ако тръгнеш да пилееш времето си в мисли за космите на краката, как ще успееш да превземеш света, а?!

Иска ми се да й напомня, че бръсненето на краката отнема не повече от пет минути, които ти предоставят достатъчно време за превземане на света, обаче си знам, че въпросът, който задава, е по-скоро риторичен.

— Сигурна ли си, че съквартирантката ти няма да има нищо против да ти дойда на гости? — пита Миранда.

— Тя не ми е точно съквартирантка. Сгодена е. Живее с приятеля си, а и без това през уикенда е в Хамптънс.

— Блазе ти! — отбелязва Миранда, когато тръгваме по стъпалата към петия етаж. На площадката на третия обаче вече се задъхва. — Как успяваш да се справиш с тези стъпала всеки божи ден? — простенва.

— Не ми пука, щом вече не живея при Пеги.

— Тази Пеги звучи като чудовище. Хора като нея трябва да ходят на психотерапия.

— Сигурно го прави, но няма ефект.

— Тогава ще трябва да си намери нов психоаналитик — пуфти Миранда. — Мога да ѝ препоръчам моя.

— Ти ходиш на психоаналитик? — поглеждам я изненадано, докато вадя ключовете си.

— Разбира се. Ти не ходиш ли?

— Не. Защо?

— Защото всеки трябва да ходи на психоаналитик. В противен случай непрекъснато повтаряш едни и същи нездравословни модели.

— Ами ако нямаш нездравословни модели? — питам и отварям вратата. Миранда нахлува и автоматично се строполява върху шкафчето за обувки.

— Дори само мисълта, че нямаш нездравословни модели, е достатъчно значителен нездравословен проблем. А и всеки си има нещо вредно като останка от детството. Ако не се справиш навреме с него, можеш да провалиш целия си живот.

Бутвам летящата врата и влизам в кухничката. Поставям торбата с продуктите върху няколкото сантиметра плот до миниатюрната мивка.

— А твоят какъв е? — питам.

— Майка ми — отговаря.

Откривам една тенджерка във фурната, наливам в нея малко олио и запалвам газта на един от котлоните.

— А ти откъде знаеш всички тези неща? — питам.

— Баща ми е психоаналитик. А майка ми е перфекционистка. Едно време сутрин ме решеше цял час, за да ми направи идеалната прическа преди училище. Точно затова в мига, в който се измъкнах от

нея, си отрязвах косата и я боядисах. Баща ми твърди, че страдала от чувство за вина. Обаче според мен тя е класически нарцистичен тип. За нея всичко се върти около нея самата. В това число и аз.

— Но нали ти е майка! — възкликвам и слагам пилешките бутчета в нагорещеното олио.

— Може. Обаче аз я мразя. В което няма нищо лошо, защото тя също ме мрази. Не се вмествам в тесните ѝ представи за идеалната дъщеря. Ами твоята майка? Каква е?

Изчаквам, преди да отговоря, но осъзнавам, че тя не се интересува особено от отговора ми. Разглежда снимките, които Саманта държи на масичката. Прави го с ентусиазма на археолог, току-що открил нови грънци в земята.

— Това ли е жената, която живее тук? Боже, ама тя е голяма егоистка! На всяка снимка е!

— Е, апартаментът си е неин.

— Не го ли намираш за странно да разпръснеш все свои снимки из целия си апартамент? Сякаш се опитваш да докажеш, че съществува!

— Не я познавам чак толкова добре.

— И каква е тя? — подмята саркастично Миранда. — Актриса? Модел? Кой нормален човек си прави цели пет снимки по бански, а?!

— Работи в рекламата.

— Още един бранш, предназначен да лиши жените от самоувереност.

Оставя снимките, идва при мен в кухнята и пита:

— Как така се научи да готвиш?

— Наложил се.

— Майка ми се опитваше да ме научи, но аз категорично отказвах. Не исках да знам нищо, което би могло да ме превърне в домакиня. — Привежда се над тенджерката и отбелязва: — Ммм, ухае доста добре!

— Радвам се — усмихвам се аз и добавям три пръста вода в тенджерката. Когато водата завира, слагам ориза, добавям няколко нарязани домати, а след това намалявам котлона и покривам тенджерката с капак. — Ето как се сдобиваме с цяла вечеря само за четири долара. Евтинийка, а?

— Добре, че ми напомни — кимва тя, бръква в джоба си и вади две еднодоларови банкноти. — Моят дял. Мразя да дължа пари на някого. А ти?

Връщаме се в дневната и се свиваме в срещуположните ъгли на дивана. Запалваме по една цигара. Аз поемам замислено дима и изричам:

— Ами ако не мога да стана писател и ми се наложи вместо това да се омъжа и да стана домакиня? Ами ако ми се наложи непрекъснато да чакам на мъжа си, за да имам пари? Имам чувството, че ако се стигне дотам, няма да мога да се понасям!

— Бракът превръща жените в проститутки — отсича компетентно Миранда. — Всичко в него е една огромна измама!

— Знаеш ли, аз съм на абсолютно същото мнение! — възкликвам със светнали очи. Направо не мога да повярвам, че най-сетне открих човек, който споделя тайните ми подозрения. — Но ако го кажеш на хората, ще поискат да те убият! Защото мразят истината!

— Да, така става с жените, когато се опитат да се опълчат на системата — промърморва Миранда. Виждам, че не умее да държи правилно цигарата и не пуши както трябва. Сигурно просто е решила да подражава на всички останали в Ню Йорк. — Но въпреки това аз смятам да направя нещо по този въпрос — допълва, като се закашля.

— Какво по-точно?

— Още не съм решила. Но ще го измисля! — Присвива очи и добавя: — Имаш късмет, че ще ставаш писателка. Ще можеш да промениш възгледите на хората. Би могла да пишеш за брака, за това каква огромна лъжа е той. Или дори сексът.

— Сексът ли? — поглеждам я изненадано, докато си гася цигарата в пепелника.

— Да, сексът. Той пък е най-голямата измама. Помисли си само! През целия си живот непрекъснато слушаш за това как трябва да се пазиш за съпруга си. И колко специално било всичко това. И после, когато накрая стигаш до него, се питаш: „Брей, това ли беше? И какво толкова намират в него хората?“

— Бъзикаш се с мен!

— Нищо подобно! Нали си го правила?

— Всъщност не съм — смръщвам се аз.

— Сериозно? — изненадва се тя, но после бързо се връща в деловия си стил. — Е, няма никакво значение. Не си пропуснала нищичко. Всъщност, щом още не си го правила, бих ти препоръчала изобщо да не започваш. — Пауза. — И знаеш ли кое е най-лошото?

Че щом веднъж започнеш да го правиш, мъжът очаква от теб да *продължиш* да го правиш!

— Но защо изобщо започваш? — питам, палейки нова цигара.

— Заради настояванията на мъжа. През целия период в гимназията имах един-единствен приятел. И не мога да не призная, че бях любопитна.

— И?

— Всичко по отношение на „онова нещо“ е добре — отговаря небрежно тя. — Обаче е адски досадно занимание. Точно това никой не смее да ти каже — колко досадно е. И че боли.

— Имам една приятелка, на която още от първия път ѝ хареса. Каза, че имала истински оргазъм.

— От сношението ли? — възкликва Миранда. — Да знаеш, че лъже! Всеобща тайна е, че жените не могат да получат оргазъм само от сношението!

— Тогава защо всички го правят?

— Защото са принудени! — изпищява гостенката ми. — А после само си лежиш и чакаш по-скоро да свърши. Единственото хубаво нещо е, че продължава само минута-две.

— Може пък да трябва да го правиш повечко, докато ти хареса — казвам замислено.

— Нищо подобно! Правила съм го най-малко двайсет пъти и всеки път си беше така гадно, както първия път. — Скръства ръце пред гърди. — Е, някой ден сама ще се увериш. И да знаеш, че няма никакво значение с кого го правиш. Преди шест месеца го направих с друг само за да се уверя, че проблемът не е в мен, и преживяването се оказа същата отврат, както и с първия.

— Ами ако си с някой по-голям? — питам, мислейки си за Бърнард. — С мъж с опит?

— Колко по-голям?

— Например на трийсет?

— Тогава става още по-лошо! — отсича тя. — Оная му работа може вече да се е сбръчкала! А няма нищо по-отблъскващо на този

свят от сбръчкан пенис!

— Виждала ли си вече такъв? — любопитствам аз.

— Не съм. И се надявам никога да не видя!

— Добре де — питам аз, като се разсмивам, — ами ако стане така, че, след като го направя, ми хареса?

Миранда изсумтява, като че ли това изобщо не може да стане. После посочва към една от снимките на Саманта и казва:

— Дори и тя го намира за отегчително. Изглежда така, сякаш ѝ харесва, но ти гарантирам, че се преструва. Точно както всяка друга проклета жена на шибаната ни планета!

ЧАСТ ВТОРА
ЗАХАПИ ГОЛЯМАТА ЯБЪЛКА

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бърнард!

„Той ми се обади!“ — напявам си аз като птичка, докато подскачам по Четирийсет и пета улица към Театралния квартал. Както стана ясно, той се обадил в бившата ми квартира и Пеги му заявила, че аз вече не живея там и нямала представа къде съм. А след това, моля ви се, имала безочieto да го попита дали не може да ѝ даде роля в новата си пиеса. Бърнард хладно ѝ предложил да се обади на отговорника по кастинга и тогава, не щеш ли, паметта на Пеги внезапно се завърнала и тя му казала: „Отседнала е при някаква нейна приятелка, ама Синди ли беше, Саманта ли, не знам.“

И тъкмо когато бях започнала да се отчайвам, че той ще се сети да ми се обади, Бърнард успял да събере две и две и ми позвъни.

— Можеш ли да ме чакаш утре пред театъра? — попита.

Повече от ясно е, че представата на Бърнард за среща е твърде странна. Но като гений вероятно му е позволено да живее извън човешките правила.

Театралният квартал е вълнуващ дори и през деня. От една страна, за бляскавите светлини на Бродуей, от друга — сладките малки ресторанчета, а от трета — съмнителните заведения, обещаващи „живи момичета“, което ме кара да се почеша озадачено по главата. Че кой ще иска да види мъртви момичета?

А след това се озовавам на Шуберт Али. Уличката е малка, но аз не мога да се сдържа да не си помечтая какво ли би било да видя своя собствена пиеса, играна в този театър. Ако това някога стане, би означавало, че всичко в живота ми е идеално.

Изпълнявайки инструкциите на Бърнард, аз влизам през служебния вход. Нищо особено — мрачно коридорче със сиви циментови стени и лющещ се линолеум на пода и мъж, скрит зад малко прозорче.

— Бърнард Сингър? — питам.

Пазачът вдига очи от вестника си. Лицето му е като географска карта от вени.

— На кастинг ли? — пита и вади някакъв списък.

— Не, приятелка съм.

— А, да, младата дама. Кари Брадшоу.

— Същата.

— Той каза, че ви очаква. В момента го няма, но каза, че скоро ще се върне. Поръча да ви заведе на обиколка из кулисите.

— Прекрасно! — възкликвам. Божичко, театър „Шуберт“, а аз съм зад кулисите му!

— Идвали ли сте друг път тук?

— Не! — не успявам да сдържа пискливите нотки в гласа си.

— Театърът е основан през 1913 година от господин Шуберт — започва пазачът и дръпва тежка черна завеса, зад която се вижда сцената. — През 1939 година тук играеше и Катрин Хепбърн. Във „Филаделфийска история“.

— На тази същата сцена?

— Всяка вечер, преди да излезе на сцената, стоеше точно там, където сте вие сега. „Джими — казваше, — как е публиката тази вечер?“ А аз отговарях: „Превъзходно, мадам, щом знае, че ще види вас!“

— Джими! — примолвам се и аз. — Може ли да...

Той се усмихва, доловил ентусиазма ми.

— Само за секунда обаче. На хора, които не са от профсъюза, не е позволено да...

И преди да е успял да промени решението си, аз излизам на сцената и оглеждам театъра. Пристъпвам до прожекторите и оглеждам редиците кадифени кресла долу, балконите, луксозните ложи от двете страни. И за миг си представям, че театърът е пълен с хора, до един дошли да видят точно мен.

Вдигам ръце и се провиквам:

— Здравей, Ню Йорк!

— О, боже!

Чувам дълбок, гърлен смях, следван от ръкопляскане на един човек. Обръщам се ужасено и там, зад кулисите, зървам Бърнард — със слънчеви очила, разкопчана бяла риза и обувки „Гучи“. До него стои човекът, който изръкопляска — жената, която автоматично разпознавам като Марджи Шепърд. Бившата му съпруга. Но какво, по

дяволите, прави и тя тук? И какво ли си мисли за мен, след като видя малкото ми представление?

Не ми трябва много време, за да разбера, защото следващото, което казва, е:

— Виждам, че току-що се роди звезда. — Гласът ѝ е като шкурка.

— По-полека, Марджи — изрича Бърнард, който има благоприличието да прозвучи леко раздразнено.

— Здравейте! Аз съм Кари — изричам и подавам ръка.

Тя ме удостоява с честта да ми поеме ръката, но не казва собственото си име. Очевидно е убедена, че всички я познават достатъчно добре. Мисля, че винаги ще си спомням какви бяха ръцете ѝ — дългите, нежни пръсти, топлата и твърда длан. Някой ден сигурно ще разказвам: „Запознах се с Марджи Шепърд. Дори стиснах ръката ѝ и тя беше възхитителна.“

Марджи отваря красиво уста и лукаво се засмива.

— Виж ти! — изрича.

Никой не може да каже „Виж ти!“ и да му се размине. Освен на Марджи Шепърд. Не мога да спра да я зяпам. Не може да се нарече красива в буквалния смисъл на думата, обаче притежава някакво вътрешно излъчване, което те кара да си мислиш, че е най-привлекателната жена, която някога си виждал.

Сега прекрасно разбирам защо Бърнард се е оженил за нея. Онова, което обаче не разбирам, е защо все още не е женен за нея.

Божичко! Нямам никакъв шанс!

— Приятно ми е да се запознаем — изрича Марджи с леко намигване към Бърнард.

— На мен също — пелтеча аз. Марджи сигурно вече ме мисли за идиот.

Намигва (вече открито) на Бърнард и казва:

— Ще продължим разговора си по-късно.

— Предлагам изобщо да не го продължаваме — промърморва Бърнард. Той очевидно не е така зашеметен от нея, колкото съм аз.

— Ще ти се обадя. — И отново хубавата усмивка и очите, които като че ли знаят всичко. — Довиждане, Кари!

— Довиждане — казвам и усещам, че ми стана неприятно да я видя как си тръгва.

Двамата с Бърнард я проследяваме как се отдалечава по коридора, галейки с една ръка тила си — жест, предназначен да припомни на Бърнард какво пропуска.

Преглъщам на сухо и се подготвям да се извиня за малкото си шоу, но вместо притеснен, Бърнард се оказва на седмото небе. Грабва ме под мишници, притиска ме към себе си и ме завърта по сцената като дете. После целува цялото ми лице и извиква:

— Не можеш да си представиш колко се радвам да те видя, хлапе! Имаш страхотен усет за поява в правилния момент! Някой казвал ли ти го е досега?

— Не...

— Но е така! Ако не беше тук, нямаше да мога да се отърва от нея! Хайде, ела! — Сграбчва ръката ми и бързо ме повежда към другия край на уличката като човек с мисия. — Всичко е благодарение на теб, скъпа! — повтаря. — Когато те видях, всичко внезапно си дойде на мястото.

— На мястото ли? — питам задъхано, опитвайки се да вървя в крачка с него, объркана от внезапния му прилив на обожание. Вярно, именно на това се надявах през последните няколко дена, но сега, когато той действително изглежда влюбен в мен, започвам да се притеснявам.

— С Марджи е свършено! Край! Продължавам напред! — Стигаме до Четирийсет и четвърта улица и се насочваме към Пето авеню. — Ти си жена — отсича. — Кажи сега къде мога да си купя мебели?

— Мебели ли? — разсмивам се аз. — Нямам никаква представа.

— Все някой трябва да знае — продължава той, спира добре облечена дама с перли на врата и казва: — Извинете, къде тук е най-доброто място за купуване на мебели?

— Какви мебели по-точно? — пита тя спокойно, сякаш подобни срещи и разговори с непознати са напълно нормални по тези места.

— Ами маса и може би диван, и вероятно някакви чаршафи...

— „Блумингдейл“! — отсича тя и продължава делово напред.

Бърнард свежда очи към мен и пита:

— Свободна ли си днес следобед? Имаш ли време за пазаруване на мебели?

— Разбира се. — Е, не е точно романтичният обяд, който имах предвид, но защо пък не?!

Скачаме в едно такси и Бърнард отсича:

— „Блумингдейл“! И бързо! Трябва да си купим чаршафи!

Таксиджията се усмихва и отбелязва:

— Да не би вие, влюбени птички, да се каните да се жените?

— Тъкмо обратното. Аз вече официално се отженвам! — отсича Бърнард и стисва лекичко крака ми.

Когато стигаме в „Блумингдейл“, двамата с Бърнард хукваме из петия етаж като деца. Пробваме леглата, скачаме по диваните, преструваме се, че пием чай от изложените сервиси. Един от продавачите разпознава Бърнард („О, господин Сингър! Каква чест! Бихте ли дали автограф за майка ми?“) и ни следва навсякъде като вярно кученце.

Бърнард купува маса със столове, кафяв кожен диван и табуретка, писалище и купища възглавници, чаршафи и хавлиени кърпи.

— Можете ли да ми ги доставите веднага? — пита.

— Обикновено не — хленчи продавачът. — Но за вас, господин Сингър, ще опитам.

— Сега какво? — обръщам се аз към кавалера си.

— Отиваме в моя апартамент и чакаме.

— Все още не разбирам защо Марджи е взела всичките мебели — отбелязвам, докато вървим по Петдесет и девета улица.

— Сигурно, за да ме накаже.

— Но нали тя е била тази, която те е напуснала — осмелявам се да вметна, като внимателно избягвам думата „изневерила“.

— Детенце, не знаеш ли най-главното за жените? Честната игра не е част от техния речник.

— Не на всички жени обаче. Аз никога няма да стана такава. Ще бъда разумна.

— Тъкмо това ти е най-хубавото. Животът все още не те е развалил. — Все така държащи се за ръце, ние връхлитаме във фоайето на неговата кооперация и профучаваме покрай гадния пазач. На ти сега, деденце! Вече в апартамент, Бърнард пуска грамофонна плоча. Франк Синатра. — Да танцуваме! — отсича. — Искам да празнуваме!

— Не мога да танцувам на тази музика.

— Разбира се, че можеш! — Разтваря ръце. Аз поставям едната си ръка на рамото му така, както ни учиха в курса по бални танци преди милион години, когато бях на тринайсет. Той ме придърпва по-близо до себе си и дъхът му изгаря врата ми. — Харесвам те, Кари Брадшоу! Много те харесвам! Мислиш ли, че ти също би могла да ме харесаш?

— Разбира се — изкисквам се аз. — Ако не те харесвах, нямаше да танцувам с теб.

— Не ти вярвам. Мисля, че започваш да танцуваш с някой мъж, а когато ти писне от него, го сменяш с друг.

— Никога! — поклащам глава и поглеждам към лицето му. — Очите му са затворени, по лицето му се разлива блажено изражение. Все още не мога да схвана промяната на отношението му към мен. При други обстоятелства бих си помислила, че се влюбва в мен.

Или може би се влюбва в идеята да се влюби в мен. Може би просто иска да се влюби в някого и аз просто се оказах в подходящото време и на подходящото място.

И внезапно ме обзема тревога. Ако Бърнард наистина се влюби в мен, няма да успея да отговоря на неговите очаквания. Ще се окажа едно огромно разочарование за него. А какво ще правя, ако поиска да прави секс с мен?

— Искам да знам какво стана — изричам в стремежа си да сменя темата на разговор. — Между теб и Марджи.

— Казах ти какво стана — промърморва той.

— Имам предвид днес. За какво спорехте?

— Има ли някакво значение?

— Всъщност не.

— За апартамента — изрича внезапно той. — Спорехме за апартамента. Тя го иска за себе си, но аз казах не!

— Искане за апартамента? — възкликвам изумено.

— Можеше и да успее да ме убеди, ако не беше ти — прошепва той, хваща ръката ми и ме завърта. — Когато те видях на сцената, си казах: „Това е знак!“

— Какъв по-точно знак?

— Знак, че е крайно време да си върна живота. Да си купя мебели. Да превърна това място отново в дом.

Той пуска ръката ми, но аз продължавам да се въртя, докато не се стоварвам на пода. Лежа неподвижно, а голямата стая се върти около мен. За миг си представям, че съм в лудница, в бяло пространство без никакви мебели. Затварям очи, а когато ги отварям, виждам лицето на Бърнард над себе си. Има красиви мигли и по една бръчица от двете страни на устата. В дясната му вежда се крие малка бенка.

— Лудо момиче — прошепва и се привежда, за да ме целуне.

Позволявам си да се отдам изцяло на целувката. Устните на Бърнард обгръщат моите и бавно, но сигурно поглъщат реалността. Докато накрая целият свят се оказва съставен единствено от нашите устни и езици, отдадени на свой собствен танц.

Вцепенявам се.

И внезапно усещам, че се задушавам. Поставям ръце на раменете му прошепвам:

— Не мога.

— Да не би да съм казал нещо? — Устните му отново са близо до моите. Сърцето ми препуска. Артерията във врата ми бие като обезумяла. Измъквам се изпод него.

Той присяда на колене и пита:

— Да не би да съм прекалено настойчив?

Правя си вятър с ръка и се засмивам лекичко.

— Може би.

— Не си свикнала с мъже като мен.

— Може би.

Изправям се и отупвам дрехите си.

Навън се чува гръмотевица. Бърнард се приближава зад мен, отдръпва косата от врата ми и го целува.

— Правила ли си любов по време на буря?

— Все още не — изкисквам се аз и се опитвам да го избутам от себе си.

— Може би е време да опиташ.

О, не! Точно сега ли? Това ли е онзи момент? Тялото ми трепери. Не мисля, че ще се справя. Не съм подготвена.

Бърнард масажира раменете ми и шепне:

— Отпусни се.

Привежда се и леко захапва ухото ми.

Ако сега го направя, той ще започне да ме сравнява с Марджи. Сигурно непрекъснато са правили секс в този апартамент. Представям си как Марджи е целувала Бърнард с настървение, достойно за неговото, като по филмите. А после се виждам гола върху голия матрак, с неловко разкрачени ръце и крака.

Защо не го направих със Себастиан, когато имах тази възможност? Така поне сега щях да зная какво да сторя. Но тогава никога не си бях представяла, че някога ще срещна мъж като Бърнард. Зрял мъж, който очевидно предполага, че приятелката му редовно прави секс и непрекъснато иска да го прави.

— Хайде, ела — прошепва и лекичко ме дръпва за ръката.

Аз обаче не помръдвам и той присвива очи.

— Не искаш ли да правим любов?

— Искам! — побързвам да го успокоя, за да не нараня чувствата му. — Просто...

— Да?

— Забравих си противозачатъчните.

— О! — пуска той ръката ми и се разсмива. — Какво използваш? Диафрагма?

Изчервявам се.

— Ами... да. Ъхъ.

— Диафрагмата е крайно неудобно нещо. И болезнено. Заедно с крема де. Използваш крем, нали?

— Да — отговарям и мислено се връщам към часовете по здравно образование, които имахме в училище. Представям си диафрагмата — смешен дребен предмет, който прилича по-скоро на гумена шапчица. Но не си спомням някой да е говорил за крем.

— Защо не преминеш на хапчета? Много по-лесно е.

— Непременно! — кимам енергично. — Все си казвах, че трябва да си взема рецепта, но...

— Да, знам — съгласява се той. — Не искаш да използваш хапчета, докато не си сигурна, че връзката е сериозна.

Гърлото ми пресъхва. Ама тази връзка сериозна ли е? И аз готова ли съм за нея? Няма нужда да мисля обаче, защото в следващата секунда Бърнард вече лежи на леглото, включил телевизора. Въобразявам ли си или по лицето му наистина е изписано известно облекчение?

— Ела тук, меченце — казва и потупва мястото до него. После протяга ръце и пита: — Смяташ ли, че ноктите ми са прекалено дълги?

— Прекалено дълги за какво? — смръщвам се аз.

— Не, сериозно.

Поемам ръката му в моята и прокарвам пръсти върху дланта му. Ръцете му са красиви и елегантни и не мога да не си ги представя върху тялото си. Най-сексапилната част на един мъж са ръцете му. Ако един мъж има момичешки ръце, няма никакво значение как изглежда всичко останало по тялото му.

— Наистина са дългички. Малко.

— Ще можеш ли да ми ги изрежеш и изпилиш? — пита.

Какво?

— Някога Марджи ми оправяше ноктите — обяснява. Сърцето ми омеква. Толкова е сладък! Нямах представа, че бих могла да се чувствам толкова уютно с един мъж. От друга страна, предвид опита ми с романтиката, надали е изненадващо.

Бърнард отива до банята и носи оттам ножичка и пиличка. Оглеждам спартански голата спалня. „Горкият Бърнард!“ — казвам си сигурно за стотен път.

— Приматите го правят така — отбелязва, като се настанява с кръстосани крака срещу мен. Аз започвам внимателно да режа ноктите му. Чувам барабаненето на дъжда по тентата долу и съчетавам ритъма му с движенията на пиличката. Постепенно изпадам в транс. Бърнард гали ръката ми, а след това лицето ми, а аз се отпускам в него.

— Хубаво е, нали? — шепне.

— Да — отговарям простичко.

— Ето така трябва да бъде. Без битки. Без караници за това чий ред е да разходи кучето.

— И куче ли имахте?

— Да, много красиво, дългокосместо. Беше първото на Марджи, обаче тя изобщо не му обръщаше внимание.

— И с теб ли постъпи така?

— Долу-горе. И на мен престана да ми обръща внимание. Всичко се въртеше около кариерата ѝ.

— Ужасно — промърморвам и продължавам доволно да пиля ноктите му.

Не мога да си представя каква ще да е тази жена, която ще изгуби интерес към Бърнард.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин се събуждам с гениална идея.

Може би е от цялото това време, което прекарах с Бърнард, но накрая усещам творческо вдъхновение. И знам какво трябва да напиша — пиеса.

Тази брилянтна идея обаче трае не повече от три секунди, съкрушена от милион и една причини защо е невъзможна за изпълнение. Първо, Бърнард ще си помисли, че се опитвам да го копирам. Второ, аз може би изобщо няма да мога да се справя. И трето, Виктор Грийн няма да ми позволи.

Сядам с кръстосани крака на леглото на Саманта и започвам да се цупя. Проблемът е, че аз на всяка цена трябва да докажа, че мога да успея в Ню Йорк. Обаче как? Може пък да ми излезе късметът и някой случайно да ме открие като талант. Или пък да се окаже, че имам скрити таланти, за които не съм и помисляла. Сграбчвам копринените чаршафи като удавник, търсец спасителна сламка. Въпреки всичките ми страхове животът ми тук като че ли отива на свършване, а от университета „Браун“ ме делят по-малко от седем седмици.

Дръпвам едно конче от чаршафите. Не че на „Браун“ му има нещо, разбира се, обаче аз вече влязох там. От друга страна, ако Ню Йорк беше колеж, все още щях да продължавам да се опитвам да вляза в него. А щом всички тези хора могат да пробият в Ню Йорк, защо да не мога и аз?

Именно.

Скачам от леглото и хукавам из апартамента заради самия спорт. Разхвърлям дрехите си, като същевременно написвам на машината следните три изречения: „Аз ще успея! Трябва да успея! Не ми пука какво мислят хората!“ След това грабвам любимата си чанта и буквално се плъзвам по перилата от петия етаж чак до долу.

Понасям се по Четиринайсета улица, умело лавирайки в тълпата. Представям си, че краката ми се реят на няколко сантиметра от земята. На Бродуей завивам надясно и се спускам към „Странд“.

„Странд“ е легендарна антикварна книжарница, където можеш да откриеш каквито книги си поискаш, при това почти за без пари. Въздухът е застоял, а продавачите се държат много надменно — очевидно се чувстват като пазители на пламъка на истинската литература. Кое то не би имало значение, стига да можеше да бъдат избегнати. Защото, ако търсиш конкретна книга, няма начин да я откриеш без тяхната помощ.

Заковавам един зализан тип с пуловер с крѝпки на лактите и питам:

— Имате ли „Смъртта на търговския пътник“^[1]?

— Надявам се — отговаря той и скръства ръце пред гърди.

— А „Колко е важно да бъдеш сериозен“^[2]? А може би и „Лисичета“^[3]? „Жените“^[4]? „Градът“?

— Хей, по-бавно! Да не би да съм ви някакъв си продавач на обувки?!

— Не — промърморвам послушно и тръгвам след него между рафтовете.

След петнайсетминутно търсене той най-сетне открива „Жените“. В другия край на рафтовете забелязвам Райън от курса. Забил е нос в „Пътя на Суон“, почесва глава и отмерва някакъв вътрешен ритъм с крак, напълно погълнат от текста.

— Здравсти! — поздравявам.

— Здравсти! — отвърща той и затваря книгата. — Какво правиш тук?

— Смятам да напиша пиеса — отговарям и кимвам към малката си купчинка книги. — Затова реших, че няма да е зле първо да прочета няколко.

Той се засмива и казва:

— Добра идея. Най-добрият начин да избегнеш писането е чрез четене. Така поне можеш и сама да си повярваш, че работиш.

Райън ми харесва. Като човек ми изглежда готин, за разлика от най-добрия си приятел Капоти Дънкан.

Плащам си книгите и когато се обръщам, виждам, че Райън стои зад мен. Има вид на човек, който не е съвсем наясно какво да прави със себе си.

— Искаш ли по едно кафе? — пита.

— Няма проблеми.

— Имам два часа за убиване преди срещата с годеницата ми — пояснява.

— Ти си сгоден? — възкликвам. Райън не ми изглежда на повече от двадесет и една — двадесет и две. Струва ми се твърде млад, за да се жени.

— Годеницата ми е модел — допълва той и се почесва по бузата, като че ли едновременно се гордее и срамува с нейната професия. — Винаги съм смятал, че ако една жена много, ама много иска от теб да направиш нещо, трябва да го направиш. В дългосрочен план се оказва по-лесно.

— Значи ти всъщност не искаш да се жениш за нея, така ли?

Той се усмихва неловко и споделя:

— Ако спя с една жена десет пъти, смятам, че вече трябва да се ожена за нея. Такъв съм си. И ако годеницата ми не беше толкова заета в момента, досега щяхме да сме вече женени.

Тръгваме надолу по Бродуей и влизаме в заведение за хамбургери.

— Ще ми се и аз да можех да си намеря подобен мъж — изричам шеговито. — Човек, който да прави всичко, което поискам.

— А не можеш ли? — вторачва се объркано в мен той.

— Не съм от жените тип мъжемелачки.

— Хммм, изненадваш ме. — Той разсеяно взема една вилица и пробва остротата на ръбовете ѝ в палеца си. — Защото си много секси.

Ухилвам се. Ако бях чула тези думи от друг мъж, щях да реша, че това е покана за танц. Обаче Райън няма подобни цели. Имам чувството, че той е от онези хора, които казват точно онова, което си мислят, а после са зашеметени от последиците.

Поръчваме си кафе и аз питам:

— А как се запозна с твоята годеница модел?

Той потропва с крак и отговаря:

— Капотни ни запозна.

— Но какво му има на този тип, че толкова му се лепят?

— Само не ми казвай, че и ти си хлътнала по него.

— Ти майтап ли си правиш с мен? — поглеждам го зверски. — Да не би да съм малоумна?! Че аз не мога да го понасям! Въобразява си, че всички жени са родени, за да тичат след него и...

— Да, знам — кимва с разбиране Райън. — Наясно съм, че дори не е особено хубав.

— Той е от онези момчета, в които се влюбват всички шестокласнички. И никоя от тях не може да си даде сметка защо.

— Винаги съм си мислел, че аз съм от този тип момчета — разсмива се Райън.

— А бил ли си наистина?

— Долу-горе.

Да, вече разбирам. Сякаш виждам Райън на дванайсет — буйна черна коса, яркосини очи. Тийнейджър сърцеразбивач.

— Нищо чудно тогава, че си сгоден за модел.

— Когато се запознахме, тя не беше модел. Учеше за ветеринарна сестра.

Отпивам от кафето си и отбелязвам:

— Това е една от резервните професии за момичета, които не знаят какво искат да правят. Но пък „обичат“ животните.

— Да, малко грубичко, но вярно.

— И как точно стана модел?

— Откриха я — отговаря той. — Дойде ми на гости в Ню Йорк, отидохме в „Бергдорф“ и някакъв тип дойде при нея и ѝ даде визитката си.

— И тя не можа да устои на изкушението.

— Нали всички жени искат да станат модели или манекени? — поглежда ме въпросително той.

— Не е вярно. Обаче всички мъже искат да си имат за гаджета такива.

Той пак се засмива и предлага:

— Какво ще кажеш тази вечер да дойдеш на едно парти, а? Модно шоу на някакъв велик съвременен дизайнер. Беки ще представя моделите му. Ще дойде и Капотти.

— Капотти ли? — изсмивам се саркастично. — Как мога да устоя на подобна покана?!

Но въпреки всичко си записвам адреса на една салфетка.

След кафето с Райън се отбивам в кабинета на Виктор Грийн, за да му съобща великия си план. Толкова съм ентусиазирана, че той не може да не се съгласи с мен.

Вратата на кабинета му е широко отворена, сякаш очаква някого, така че аз директно връхлитам вътре. Той изръмжава стреснато и потупва любовно мустака си.

Не ми предлага да седна, затова аз просто заставам пред бюрото му и заявявам:

— Вече разбрах каква трябва да бъде моята творба!

— Да? — изрича предпазливо той и очите му се плъзват по посока на вратата.

— Смятам да напиша пиеса!

— Много хубаво.

— Нямате нищо против? Че не е разказ или стихотворение, или...

— Стига да е по темата за семейството — побързва да ме прекъсне той.

— Такава ще бъде — кимвам. — Мисля да бъде за едно семейство. Женени са от няколко години и започват да се мразят и...

Виктор се вторачва безизразно в мен. Става ясно, че няма какво друго да каже. Пристъпвам неловко от крак на крак още няколко секунди, а накрая изтърсвам:

— Е, хубаво. Отивам да я започвам.

— Добра идея. — Става болезнено ясно, че той мечтае колкото е възможно по-скоро да ми види гърба. Помахвам му на излизане и на прага се сблъскам с Лил.

— Кари! — възкликва стреснато тя и се изчервява като домат.

— Смятам да напиша пиеса! — информирам я възторжено. — Виктор одобри идеята ми.

— Много се радвам за теб. Нямам търпение да я прочета.

— Само че първо ще трябва да я напиша.

Тя отстъпва встрани, опитвайки се да ме заобиколи.

— Какво ще правиш довечера? — питам нетърпеливо. — Искаш ли да вечеряш с мен и приятелката ми Миранда?

— С удоволствие, само че...

Виктор Грийн излиза от кабинета си. Лил поглежда към него.

— Сигурна ли си? — продължавам да настоявам аз. — Миранда е много интересна личност. Смятаме да отидем в едно от онези евтини индийски ресторантчета на Шеста улица. Миранда твърди, че знаела най-добрите и...

Лил примигва и най-сетне успява да върне вниманието си върху мен.

— Ами, добре. Защо пък да не...

— Среща на Четиринайсета и Бродуей в осем и половина! — отсичам делово. — А после можем да отскочим на едно парти — допълвам през рамо.

Виктор и Лил стоят в коридора и ме гледат така, като че ли съм убиец, който по някаква огромна случайност е решил да ги пощади.

[1] Пиеса на великия американски драматург Артър Милър. — Б.пр. ↑

[2] Пиеса на английския писател Оскар Уайлд. — Б.пр. ↑

[3] Пиеса на Лилиан Хелман. — Б.пр. ↑

[4] Пиеса на Клер Бети Лусот 1936 г., разказваща за няколко приятелки в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Първите три страници от пиесата ми са готови. Разказва се изцяло за Пеги и нейния любовник — имам предвид мъжа, който ѝ е направил онзи мръсни снимки и когото кръщавам Мурхауз. Пеги и Мурхауз се карат за тоалетната хартия. Според мен сцената е адски смешна и напълно реална (Така де, нали всяка семейна двойка се кара за тоалетната хартия?! Именно) и в интерес на истината съм много доволна от работата си.

В осем вечерта вземам Миранда от къщата ѝ. Тя има голям късмет — разполага си със стара леля, която живее в малка градска къща, състояща се от четири етажа плюс приземен, където живее Миранда. Приземният етаж си има свой собствен вход и два прозореца точно над нивото на тротоара. Би било прекрасно, ако не беше фактът, че вътре цари постоянна влага и полумрак.

Натискам звънеца, мислейки си за това колко ми е приятно, че мога просто ей така да отскоча до жилището на приятелката си, и как животът ми вече се носи с бясна скорост, и как никога не знам какво ще ми се случи в следващия момент. Миранда отваря вратата. Косата ѝ е все още влажна от взетия душ.

— Не съм готова — казва.

— Няма проблеми — кимвам, минавам покрай нея и се тръшвам върху праисторическо канапе с изтъркана дамаска. Преди трийсетина години лелята на Миранда е била доста богата. После обаче съпругът ѝ избягал с друга жена и я оставил напълно разорена, само с къщата. Лелята работила като сервитьорка, после изкарала и колеж и сега е преподавател в Женския колеж на Нюйоркския университет. Апартаментът изобилства с книги от рода на „Жените, културата и обществото“ и „Жените — феминистичната перспектива“. Винаги съм смятала, че най-хубавото в апартамента на Миранда са книгите ѝ. Единствените книги, които могат да се видят у Саманта, са по астрология, от типа „Помогни си сам“ и „Кама сутра“. С изключение на тях четивото ѝ се състои предимно от списания.

Миранда влиза в стаята си, за да се облече за излизане. Аз запалвам цигара и лениво разглеждам книгите ѝ. Вземам една от Андреа Дуоркин. Книгата се разтваря някъде по средата и аз се затичам в следния текст: „... само някакво си мокро, опърпано, свито саламче, спермата е покрила тялото ти, урината му тече по краката ти...“

— Какво гледаш? — пита Миранда, надничайки над рамото ми.
— О! Много обичам тази книга!

— Така ли? Току-що прочетох за сперма, покрила цялото ти тяло...

— А какво ще кажеш за онази част, където тя изтича и потича между краката ти?

— Тук се говори за урина.

— Сперма, урина — какво значение има? — свива рамене Миранда. — Все същата гадория. — Мята една раничка на рамото си и допълва: — Е, успя ли в крайна сметка да се срещнеш с онзи тип?

— „Онзи тип“ си има име. Казва се Бърнард. И да, срещнах се с него. Мисля, че съм доста хлътнала по него. Ходихме да купуваме мебели.

— Значи вече е успял да те превърне в негова робиня.

— Нищо подобно! Просто се забавлявахме! — изтъквам аз.

— А опита ли се да те вкара в леглото си?

— Не — изричам с леко отбранителен тон аз. — Първо ще трябва да започна да пия хапчета. И реших, че няма да спя с него, докато не навърша осемнайсет.

— Непременно ще го отбележа на календара си! — отбелязва саркастично Миранда. — „Рожден ден на Кари и ден за загуба на девствеността!“

— А защо не дойдеш и ти, а? За морална подкрепа.

— Бърни има ли някаква представа, че възнамеряваш да го използваш като жребец за разплод?

— Извинявай, обаче изразът „жребец за разплод“ предполага възпроизводство — нещо, което аз не възнамерявам да правя.

— Хубаво, де. Значи като учебна кола.

— Бърнард не е учебна кола! — изричам заплашително. — Той е прочут драматург и...

— Да бе, да! — махва с ръка тя.

— И съм сигурна, че „оръжието“ му е по-силно от словото му!
— Дано! — изкисква се Миранда. После изпъва показалец и бавно го свиващо ченгелче, при което и двете избухваме в смях.

* * *

— Направо се влюбих в тези цени! — отбелязва доволно Лил, разглеждайки менюто.

— Радвам се! — кимва гордо Миранда. — Тук можеш да се натъпчеш само за три долара!

— И да получиш цяла бира само за петдесет цента! — допълвам.

Седим на маса в индийския ресторант, който Миранда не спря да възхвалява през целия път, макар да не беше много лесен за откриване. Сновахме напред-назад най-малко три пъти по цялата пресечка, докато накрая Миранда отсече, че това трябва да е мястото — разпознала го по трите паунови пера във вазичката до прозореца. Покривките са найлонови, на червени и бели квадрати. Приборите са алуминиеви. Въздухът е застоял и сладникав.

— Това ми напомня за дома — отбелязва Лил.

— Да не би да живееш в Индия? — изумява се Миранда.

— Не, естествено. В Северна Каролина — отговаря Лил и обгръща с жест заведението. — Това тук е точно като едно от нашите крайпътни барбекюта.

— Край пътя има поставени барбекюта? — поглежда я с присвити очи Миранда.

— Не, разбира се. Ресторанти, които предлагат барбекю.

Надявам се, че не цялата вечер ще мине по този начин. И Миранда, и Лил са силни характери, затова предположих, че ще се харесат. И непременно трябва да ги накарам да започнат да се разбират. Много ми се ще отново да си имам цяла група приятелки. Понякога имам чувството, че всеки аспект от моя живот е станал различен от преди, все едно постоянно кацам на нови планети.

— Ти си поетеса, така ли? — обръща се Миранда към Лил.

— Точно така — кима Лил. — А ти?

Решавам да се намеся.

— Миранда кара магистратура по женски науки.

— Не искам да те обидя — усмихва се Лил, — но какво можеш да работиш с подобна степен?

— Всичко! — срязва я Миранда. И най-вероятно се пита какво ли пък би работила Лил със степен по поезия.

— Работата на Миранда е изключително важна. Протестира срещу порнографията. И е доброволец в убежищата за малтретирани жени — пак се намесвам аз.

— Значи си феминистка — кимва Лил.

— Не бих могла да си представя да бъда нещо друго.

— Аз също съм феминистка — вметвам. — И смятам, че всяка жена трябва да бъде феминистка...

— Но това означава, че мразите мъжете — отбелязва Лил, отпива от бирата си и се вторачва през масата право в очите на Миранда.

— И какво, ако е така? — наежва се Миранда.

Боже, нещата наистина не вървят на добре.

— Аз пък не мразя всички мъже — намесвам се пак, за да разведрия атмосферата. — Само някои от тях. Особено онези, които аз харесвам, но които не ми обръщат внимание.

Лил ме поглежда многозначително, от което разбирам, че е твърдо решила да сплете рога с Миранда. И я пита:

— Щом мразиш мъжете, как тогава ще се омъжиш и ще имаш деца?

— Вероятно това би било дилема, ако смяташ, че единственото предназначение на жената е да се омъжи и да има деца! — отсича Миранда и поглежда надменно Лил.

— Никога не съм казвала, че смятам това за единственото предназначение на жената — отвърща спокойно Лил. — Само защото си омъжена и имаш деца не означава, че това е единствената цел в твоя живот. Можеш да правиш всякакви неща в своя живот и пак да имаш деца.

— Добър отговор — промърморвам.

— Аз пък съвсем случайно съм убедена, че е грешка да раждаш деца в това патриархално общество! — отсича светкавично Миранда. И точно когато разговорът е на път да се превърне в истинска свада, поръчките ни най-сетне пристигат.

Аз бързо грабвам едно парченце, топвам го в червения сос и го пъхвам в устата си.

— Фантастично! — възкликвам и усещам как очите ми се просълзяват, а езикът ми започва да гори. Започвам ожесточено да си правя вятър с ръка и грабвам чашата с вода, а Миранда и Лил се разсмяват.

— Защо не ми казахте, че този сос е лютив? — изхълцвам през сълзи.

— А ти защо не попита? — изтъква логично Миранда. — Ти толкова бързо натопи хапката си в него, че реших, че знаеш какво правиш.

— Но аз знам!

— А това включва ли секса? — подхвърля коварно Миранда.

— Ама защо всички разговори трябва винаги да се свеждат до секса, а? — провиквам се възмутено.

— Защото е много вълнуваща тема — отговаря Лил.

— Ха! — изсумтявам. — Обаче тя го мрази! — И посочвам към Миранда.

— Само онази част със „съвкуплението“ — изобразява тя кавички във въздуха. — И между другото, защо го наричат така? Звучи като някакъв разговор, а не е. То си е чисто и просто проникване. Няма никакъв обмен на информация.

Пристига и кърито ни. Едното е бяло и кремовидно. Другите две са кафяво и червено и изглеждат доста опасни. Аз си сипвам лъжица от бялото къри. Лил си сипва от кафявото и го бутва към Миранда, а после отбелязва:

— Ако знаеш как да го правиш, би могло да се превърне и в разговор.

— И как по-точно? — поглежда я подозрително Миранда.

— Пенисът и вагината по принцип си общуват.

— Глупости — промърморвам.

— Това го знам от майка си — пояснява Лил. — Нарича се „любовен акт“.

— Нищо подобно! Това е военен акт! — провиква се разгорещено Миранда. — Пенисът казва: „Пусни ме вътре!“, а вагината сумти: „Махай се от мен, мазнико!“

— А може би казва: „Побързай!“ — намесвам се аз.

Лил попива устните си със салфетка и изрича компетентно:

— Тъкмо в това ви е проблемът — ако си мислите, че ще бъде ужасно, то наистина ще бъде така!

— И защо? — питам, забивайки вилицата си в червеното кърпиче и предпазливо го опитвам на лютивина.

— Защото се напрягате. Ако си напрегната, нещата стават много по-трудно. И болезнено. Точно затова жената трябва първо да изпита оргазъм и после да се продължи с останалото — пояснява небрежно тя.

Миранда пресушава бирата си и автоматично си поръчва друга. После заявява:

— Това е най-тъпото нещо, което някога съм чувала! Как изобщо можеш да определиш кога си изживяла този така наречен оргазъм, а?

Лил се изсмива.

— Да бе, и как? — преглъщам аз.

Лил се отпуска назад в стола си, лепва си даскалската физиономия и ни поглежда последователно.

— Бъзикате се с мен, нали? — пита.

— Лично аз не — отговарям и поглеждам към Миранда. Очите ѝ са затворени, сякаш не иска и да чуе за подобни неща.

— Първо, трябва да познаваш собственото си тяло — изрича енигматично Лил.

— Което значи... — поглеждам я въпросително.

— Мастурбация!

— Пфу! — запушва си ушите Миранда.

— Мастурбацията не е мръсна дума — порицава ни Лил. — Тя е част от здравословната човешка сексуалност.

— Предполагам, че и това го знаеш от майка си, нали? — поглежда я презрително Миранда.

Лил свива рамене и пояснява:

— Майка ми е медицинска сестра. Когато става въпрос за човешкото здраве, тя не пести думите си от чувство за свян. Твърди, че здравословният секс е просто част от здравословния живот.

— Аууу! — възкликвам силно впечатлена.

— А в началото на седемдесетте е водила курсове по повишаване на женското съзнание — продължава Лил. — От онези, дето жените седят в кръг с огледала пред тях...

— Аха! — За мен това обяснява всичко.

— Само дето вече е лесбийка — завършва небрежно Лил.

Миранда отваря уста, като че ли иска да каже нещо, но после се отказва. Събитие! За първи път тя няма какво да каже.

* * *

След вечерята Лил се отказва да идва с нас на партито под претекст, че я боли глава. Миранда също не иска да идва с мен, обаче аз изтъквам, че ако сега се прибере у дома, ще изглежда, че се цупи.

Партито се провежда на ъгъла на Бродуей и Седемнайсета улица в сграда, която някога е била банка. Пазачът на входа ни насочва да вземем асансьора до четвъртия етаж. Решавам, че щом охраната пуска хората толкова лесно, партито трябва да е доста големичко.

Асансьорът се разтваря и пред нас се разкрива обширно бяло пространство с някакви налудничави картини по стените. Когато се появяваме, към нас се насочва дребен, закръглен мъж с коса с цвят на краве масло.

— Аз съм Боби! — изрича със светнали очи и ми подава ръка.

— Кари Брадшоу — представям се аз. — И Миранда Хобс — представям и приятелката си.

Миранда се усмихва кисело на Боби, а той ни оглежда преценяващо.

— Кари Брадшоу — изрича накрая така, сякаш е много щастлив да ме види. — И с какво се занимавате?

— Защо всички настояват да задават този въпрос? — промърморва недоволно Миранда.

Поглеждам я така, та да разбере, че напълно съм съгласна с нея, и тържествено съобщавам:

— Аз съм драматург.

— Драматург? — възкликва щастливо Боби. — Много хубаво! Обожавам писателите! Че кой не ги обожава! Преди да стана художник, бях писател.

— Вие сте художник? — поглежда го подозрително Миранда.

Обаче Боби не ѝ обръща внимание и продължава разговора с мен:

— Кажете ми заглавията на някои от вашите пиеси — сигурно съм гледал поне една!

— Съмнявам се — започвам да пелтеча. Не допусках, че той ще реши, че наистина съм написала нещо. Но сега, след като се изсилих толкова, не мога да си взема думите обратно.

— Защото още не е написала нищо — изтърсва внезапно Миранда.

— Всъщност — поглеждам я хладно аз — в момента завършвам първата си пиеса.

— Прекрасно! — провиква се весело Боби. — Когато я завършите, можем да я поставим тук!

— Така ли? — Този Боби дали е с всичкия си?

— Но, разбира се — махва с ръка той, повеждайки ни навътре в помещението. — Аз поставям всякакви експериментални продукции. Това тук е свързващото звено, *свързващото звено* — повтаря, наслаждавайки се на израза — между живописиста, модата и фотографията! Засега не съм поставял пиеса, но ми се струва, че тя ще завърши картината. Пък и можем да поканим всякакви хора!

Преди да съм успяла да кажа каквото и да било, Боби вече пори тълпите, а ние с Миранда го следваме по петите.

— Познавате ли Джинкс, модния дизайнер? Тази вечер показваме нейната нова колекция. Гарантирам ви, че ще се влюбите в нея! — отсича и ни избутва пред една страховита жена с дълга, синкавочерна коса, около стотина пласта очна линия и черно червило. Тъкмо се кани да си запали един джойнт, когато Боби я прекъсва.

— Джинкс, скъпа! — възкликва, което звучи доста иронично, тъй като е повече от ясно, че Джинкс не е скъпа на никого тук. — Това са... — опитва се да се сети името ми — Кари и нейната приятелка.

— Приятно ми е да се запознаем! — възкликвам със светнали очи. — Нямам търпение да видя модното ви шоу!

— Аз също — кимва тя, вдишва дима и го задържа в дробовете си. — Стига онези кльоцави манекенки да си довлечат задничетата навреме. Мразя кльоцавите моделки, а вие? — Вдига лявата си ръка и разкрива нещо като желязна ръкавица, през която минава всеки от пръстите ѝ. — Да не сте посмели да се заяждате с мен! — предупреждава.

— О, в никакъв случай! — дръпвам се стреснато и се оглеждам, чудейки се къде да се скрия от нея. И в ъгъла забелязвам Капоти Дънкан.

— Трябва да вървим — сръгвам Миранда. — Видях един мой приятел...

— Какъв приятел? — поглежда ме сърдито тя. Боже, ама тя наистина не става за партита. Нищо чудно, че не искаше да дойде.

— Такъв, какъвто точно сега много се радвам да видя. — Кое е скандално невярно. Но щом Капоти Дънкан е единственият мой познат на това парти, ще се наложи да го изтърпя.

И докато разбутваме тълпите, аз не мога да не се запитам дали самият живот в Ню Йорк не превръща хората в откачалници или те просто са си били винаги такива, а Ню Йорк просто привлича откачалниците като мухи на мед.

Капот се е облегнал на климатичната инсталация и говори с момиче със среден ръст и с един от онези носове, които се извиват нагоре като малка зурличка. Русата ѝ коса се спуска по раменете на огромни вълни, а очите ѝ са кафяви — комбинация, която я прави доста интересна. А тъй като е с Капот, допускам, че тя е една от скитниците манекенки, за които преди малко говореше Джинкс.

— Ще ти дам списък за четене — тъкмо казва Капот. — Хемингуей, Фицджералд и задължително Балзак.

Идва ми да повърна. Капот непрекъснато говори за Балзак — факт, който ми напомня защо не мога да го понасям. Защото е надут и претенциозен като любимия си писател.

— Здравейте! — изричам с напевен гласец.

Главата на Капот се извива рязко, сякаш очаква да види нещо специално. Когато зърва мен, се смръщва. Очевидно е, че в гърдите му се води вътрешна борба, като че ли много би искал да ме загърби, обаче южняшките му маниери не му позволяват. Накрая успява да докара на лицето си подобие на усмивка.

— Кари Брадшоу — изрича провлачено. — Нямах представа, че и ти си канена.

— И защо? Покани ме Райън.

При името „Райън“ манекенката наостря уши. Капот въздъхва и изрича:

— Това е Беки, годеницата на Райън.

— Боже, Райън толкова много ми е разказвал за вас! — възкликвам и ѝ подавам ръка. Тя я докосва безжизнено. После лицето ѝ се сбръчка така, като че ли се кани да се разплаче, и накрая побягва.

— Браво на теб! — поглежда ме обвинително Капоти.

— Че какво съм направила?

— Тя току-що ми казваше, че възнамерява да разкара Райън.

— Така ли? — подсмивам се аз. — А аз си помислих, че се опитваш да раздвижиш малко мозъка ѝ. Списъкът за четене? — напомням му.

Капоти се смръщва още повече и промърморва:

— Това не е никак интелигентно от твоя страна, Кари.

Избутва ме и хуква след Беки.

— А ти си самата интелигентност, а? — подвиквам след него.

— И на мен ми беше приятно да се запознаем! — приглася ми саркастично Миранда.

За нещастие краткият разговор с Капоти очевидно е докарал Миранда до ръба на издръжливостта и сега тя настоява да се прибираме. Предвид грубостта на Капоти, на мен също не ми се остава сама на това място.

Изпълвам се със съжаление, че така и няма да видим въпросното модно шоу. От друга страна, радвам се, че се запознах с Боби. Докато вървим към домовете си под жълтеникавата светлина на уличните лампи, аз не преставам да бърборя за моята пиеса и как тя ще стане толкова готина, че Боби ще я постави в помещенията си. Накрая Миранда се обръща към мен и троснато изрича:

— Не можеш ли просто да напишеш проклетата пиеса и да престанеш да говориш за нея?

— А ще дойдеш ли на репетициите?

— Защо да идвам? Като изключим факта, че Боби и всичките му дружки са пълни идиоти, разбира се. Ами какъв е този Капоти Дънкан? За кого, по дяволите, се мисли?

— Той е пълен кретен — пояснявам, припомняйки си разгневеното му изражение. И в този момент си давам сметка защо толкова ми е приятно да го ядосвам.

* * *

Двете с Миранда се разделяме, като аз обещавам да ѝ се обадя на следващия ден. Когато влизам в кооперацията, чувам звъненето на телефона на Саманта чак от петия етаж. За мен звънът на телефона е като боен призив, затова вземам стъпалата по две наведнъж. Някъде към десетото позвъняване телефонът за миг спира, но след малко пак започва.

Втурвам се в апартамента и измъквам телефона от скривалището му под дивана.

— Ало? — изричам, останала без дъх.

— Какво ще правиш в четвъртък вечер? — Това е самата Саманта.

— В четвъртък вечер ли? — изломотвам замаяно. Ама кога е четвъртък вечер? О, да бе, в другиден. — Нямам представа.

— Ще имам нужда от твоята помощ за едно нещо. Организирам скромно малко вечерно парти с Чарли в неговия апартамент...

— С удоволствие ще дойда! — изричам възторжено, мислейки, че тя ме кани. — Може ли да доведе и Бърнард?

— Не мисля, че това е добра идея.

— Че защо?

— Не ме разбирай погрешно, гълъбче — мърка тя. — Но всъщност имам нужда от теб, за да готвиш. Каза, че можеш да готвиш, нали?

— Може би — смръщвам се аз. — Ама...

— А аз изобщо не мога да готвя. Но не желая Чарли да го разбере.

— Значи цялата вечер ще бъда в кухнята.

— Ще ми направиш огромна услуга! — гука тя. — Нали си ми обещава, че ако някога ми потрѣбваш, винаги си насреща, а?

— Вярно — признавам неохотно, но все така не особено убедена.

— Виж какво — продължава неотклонно тя, — ако молбата ми ти се вижда твърде голяма, можем да направим бартер: една вечер готвене за кои и да е мои обувки!

— Ама твоите крака са по-големи от моите?

— Можеш да напълниш върховете отпред с памук.

— А ботушите Фиоручи? — подхвърлям лукаво.

Тя замълчава, очевидно обмисляйки предложението ми.

— Е, защо пък не?! — съгласява се накрая. — Винаги мога да накарам Чарли да ми купи нови. Особено след като разбере каква прекрасна готвачка съм!

— Точно така — промърморвам и двете си казваме довиждане.

Но как успях да се забъркам в цялата тази каша? Вярно е, по принцип мога да готвя. Но досега съм готвила само за приятели. Колко човека очаква тя на това скромно събиране? Шестима или шестнайсетима?

Телефонът пак започва да звъни. Сигурно е Саманта, настояваща да обсъдим менюто.

— Саманта? — изричам в слушалката.

— Коя е Саманта? — пита познатият глас от другия край на линията.

— Маги! — изкрещявам аз.

— Какво става с теб? Опитах се да се свържа с теб чрез номера, който ми даде, обаче някаква гаднярка непрекъснато повтаря, че ти вече не живееш там. А след това сестра ти каза, че си се преместила...

— Дълга история — промърморвам и се настанявам на дивана за по-дълъг разговор.

— Е, утре ще ми я разкажеш! — провиква се весело тя. — Идвам в Ню Йорк!

— Ти сериозно ли?

— Двете със сестра ми отиваме на гости на братовчедите от Пенсилвания. Обаче аз реших първо да мина да те видя. Автобусът ми е утре сутринта. Ще мога да остана при теб една-две нощи, нали?

— О, Маги, но това е фантастично! Нямам търпение да те видя! Имам толкова много да ти разказвам! Излизам с един тип...

— Маги! — провиква се някой близо до нея.

— Трябва да вървя. До утре. Автобусът ми пристига в девет сутринта. Можеш ли да ме чакаш на Порт Оторити?

— Разбира се.

Затварям щастливо телефона. А след това си спомням, че утре вечер имам среща с Бърнард. Може пък да взема и Маги. Нямам търпение да ги запозная. Тя сигурно ще се побърка, когато види колко сексапилен мъж е новото ми гадже.

Изпълнена с невероятна превъзбуда, аз сядам пред пишещата си машина, за да напиша още няколко страници от пиесата си. Решена

съм на всяка цена да се възползвам от предложението на Боби за представяне на новата ми творба. И може би, просто може би, ако всичко мине успешно, ще мога да остана в Ню Йорк! Тогава официално ще бъда призната за писателка и няма да има никаква нужда да се връщам в университета „Браун“.

Работя като демон до три през нощта, след което се насилвам все пак и да поспя. Но вече в леглото започвам да се хвърлям и да се въртя, мислейки си за пиесата си, за Бърнард и за всички интересни хора, с които напоследък се запознах. Какво ли ще си помисли Маги за новия ми живот?

Няма начин да не бъде впечатлена.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— И ти *живееш* тук, така ли? — ахва ужасена Маги.

— Не е ли страхотно, а?

Тя пуска сака си на пода и оглежда апартамента.

— Къде е банята? — пита.

— Точно тук — отговарям и посочвам вратата зад нея. — Спалнята е там, а това тук е дневната.

— Божичко, колко дребничко! — прошепва тя.

— За Ню Йорк е голям апартамент. Трябва да видиш предишната ми квартира!

— Ама... — Отива до прозореца и поглежда навън. — Толкова е мръсно! И тази сграда там. Гледай, като че ли всеки момент ще падне! И онези хора в коридора...

— Старата двойка ли? Живеят тук, откакто се помнят. Саманта все още се надява някой ден да умрат и тя да вземе техния апартамент — допълвам, без да мисля. — Там има две спални, а наемът е понисък, отколкото тук.

— Ужасно! — ококорва се Маги. — Да искаш някой да умре, за да можеш да вземеш жилището му! Тази Саманта ми звучи като много лош човек. От друга страна, не съм особено изненадана, като знам, че е братовчедка на Дона Ладона.

— Просто се пошегувах — опитвам се да замажа положението аз.

— Дано е така — промърморва Маги и потупва седалката в нишата на прозореца, за да се увери, че е стабилна, след което присяда.

Поглеждам изненадано Маги. Откога стана толкова прилична и порядъчна? Откакто я посрещнах на автогарата, не е спирала да се оплаква от Ню Йорк. От миризмите. От шума. От хората. В метрото се разтрепери. А когато стигнахме на ъгъла на Четиринайсета улица и Осмо авеню, ми се наложи буквално да я хвана за ръка, за да пресече улицата.

А сега обижда апартамента ми? И Саманта? Но може би не е нарочно. Може би просто приема, че Саманта е точно като Дона

Ладона. Ако не я познавах, и аз бих предположила същото.

Сядам в другия край на нишата и се привеждам напред.

— Не мога да повярвам, че си тук! — възкликвам.

— И аз не мога — изрича тя, изпълнена с ентузиазъм. И двете се опитваме да съживим старото си разбирателство.

— Изглеждаш страхотно! — казвам.

— Благодаря! — усмихва се тя. — Отслабнала съм с три килограма. Започнах да се занимавам с уиндсърфинг. Пробвала ли си някога? Удивително е. А плажовете са същинска приказка! И всички онези рибарски селца...

— Аууу! — Представата за рибарски селца и за дълги плажни ивици внезапно ме връща поне двеста години назад във времето.

— Ами момчетата? — питам.

Тя измъква крака си от пантофките и почесва петата си, като че ли се е сдобила с пришка. А после отговаря:

— Жестоки са! Има един Ханк например, който е метър и осемдесет и осем и вече играе в тенис отбора на университета „Дюк“. Казвам ти, Кари, и двете трябва веднага да се прехвърлим в „Дюк“! Всички най-готини момчета са там!

Усмихвам се и отбелязвам:

— В Ню Йорк също има много готини момчета.

— Но не са като тези — отсича тя, а после допълва с драматична въздишка: — Ханк би бил идеалният, с изключение на едно.

— Какво? Вече си има сериозно гадже?

— Не, разбира се — поглежда ме смръщено тя. — Никога не бих си позволила да излизам с момче, което вече си има приятелка! Не и след случилото се с Лали!

— А, да, Лали — свивам рамене аз. При всяко споменаване на миналото стомахът ми се свива. Ако продължаваме в този дух, ще заговорим сигурно и за Себастиан. А аз нямам никакво желание да го правя. Откакто пристигнах в Ню Йорк, почти не съм се сецала било за Лали, било за Себастиан, било за случилото се през пролетта. Имам чувството, че всичко това се е случило с някой друг, а не с мен. — Е, и какво за този Ханк? — опитвам се да я задържа в настоящето аз.

— Той не е... — Тя тръсва глава и пуска обувката си на пода. — Не е много добър в леглото. Случвало ли ти се е някога?

— Най-малкото съм чувала за това.

— Ама ти още ли не си...

Опитвам се да отклоня и тази тема, като питам:

— И какво по-точно означава това един мъж да не е добър в леглото?

— Просто не прави нищо. Само си го вкарва. А после, за не повече от три секунди, е свършил.

— А не е ли винаги така? — питам, припомняйки си думите на Миранда.

— Не е. Например Питър беше много добър в леглото.

— Така ли? — все още не мога да повярвам, че добрият ни стар Питър е бил такъв жребец.

— Ти не знаеше ли? Това е една от причините, заради които бях толкова бясна, когато скъсахме.

— В такъв случай какво смяташ да правиш? — питам, докато вдигам косата си на кокче. — Имам предвид с Ханк?

Тя ме поглежда съзаклятнически и отговаря:

— Не съм омъжена. Не съм даже сгодена. Следователно...

— Спиш с още някой?

Тя кимва.

— Спиш с двама мъже? Наведнъж? — ахвам ужасено.

Тя ме поглежда накриво.

— Да де, сигурна съм, че не спиш с тях съвсем едновременно...

— опитвам се да замажа положението аз.

— Живеем в осемдесетте, скъпа! Нещата са вече други. Освен това използвам предпазни средства.

— Но можеш да хванеш някоя болест.

— Може, ама не съм! — срязва ме с поглед тя и аз решавам да изоставя темата. Маги открай време си е голям инат. Прави каквото поиска и когато си поиска и никой не е в състояние да я разубеди. Разтривам замислено ръката си и питам: — А кой е другият?

— Том. Работи на бензиностанция.

Поглеждам я възмутено.

— Какво? — дръпва се отбранително тя. — Какво му е толкова на човек, който работи на бензиностанция?

— Толкова е клиширано!

— Първо на първо, той е страхотен в уиндсърфинга. И второ на второ, опитва се да направи нещо с живота си. Баща му има рибарско

корабче. Би могъл да стане и рибар, но не желае да свършва като баща си. Затова учи в общинския колеж.

— Страхотно! — възкликвам засрамена.

— Да, знам — съгласява се тя. — Донякъде ми липсва. — Поглежда часовника си и пита: — Може ли да му се обадя от вас? Сигурно вече се е прибрал от тренировките.

— Давай! — кимвам към телефона. — А аз смятам да си взема душ.

Докато вървя към банята, я уведомявам за плана ни за днес:

— Тази вечер ще се срещнем с Бърнард на питие в „Пиъртрий“. Това е един тузарски бар близо до сградата на Обединените нации. А може би следобед ще отидем до таверната „Бялото конче“, за да обядваме. Това е мястото, където се събират всички прочути писатели. А между двете мероприятия бихме могли да отскочим до „Сакс“. Много ще се радвам да те запозная с новата си приятелка Миранда.

— Няма проблеми — промърморва тя, но е повече от ясно, че не е чула почти нищо от думите ми. Вниманието ѝ е насочено изцяло върху телефона, докато набира номера на приятеля си — или може би трябва да кажа, на „любовника“ си.

* * *

В „Бялото конче“ зърваме Райън и Капотти Дънкан. Седнали са на масичка на тротоара. Пред тях се мъдри огромна кана с кафе, а двамата изглеждат мрачни и недоспали. Очите на Райън са подпухнали, а Капотти не се е бръснал. Косата му е мокра от набързо взет душ.

— Здравсти! — поздравявам. Няма начин да ги избегна, защото масата им е точно до входа.

— О, здрасти — отвърща нацупено Капотти.

— Запознайте се с приятелката ми Маги — представям я аз.

Райън автоматично се накокошинва, когато зърва свежата, типично американска хубост на Маги.

— Какви са ви планове, момичета? — пита с флиртаджийски тон, който очевидно му е вроден, когато срещне жена. — Искате ли да ни правите компания?

Капотти го поглежда намръщено, обаче Маги сяда до тях, преди който и да е от нас да успее да протестира. Вероятно намира Райън за сладък.

— Откъде си, Маги? — пита той.

— От Касълбъри. С Кари сме най-добри приятелки.

— Сериозно? — възкликва Райън, сякаш е чул невероятно интересна новина.

— Райън и Капотти са в курса ми по творческо писане — пояснявам.

— Аз все още не мога да повярвам, че Кари успя да влезе в този курс. И че наистина пристигна в Ню Йорк, и всичко останало.

Капотти повдига вежди.

— Какво искаш да кажеш? — питам раздразнено.

— Ами никой никога не е вярвал, че от теб ще излезе писател — отговаря през смях Маги.

— Но това е голяма глупост! Винаги съм казвала, че искам да стана писател!

— Обаче никога не си писала. До последния клас от гимназията, разбира се. Кари работеше в училищния вестник — информира тя Райън. А после пак към мен: — Но дори и тогава ти всъщност не пишеше за вестника, нали?

Завъртам нетърпеливо очи. Маги така и не разбра, че всички онези истории във вестника са написани от мен, но под псевдоним. Но не смятам да я открявам точно сега. От друга страна, с приказките си ме кара да изглеждам като пълен дилетант в очите на Капотти. Който безсъмнено вече е убеден, че мястото ми не е в семинара.

Чудничко! Маги току-що му предостави нов коз срещу мен.

— Винаги съм писала — казвам й. — Просто не съм ти показвала нищо.

— Да бе! — хили се тя, като че ли съм казала някаква страхотна шега. Въздъхвам. Не вижда ли колко съм се променила? Може би защото тя изобщо не е мръднала от онова, което беше. Тя си е все същата Маги, поради което приема, че аз също съм си същата.

— Как мина модното шоу снощи? — питам, за да отклоня разговора от предполагаемата ми липса на писателски талант.

— Страхотно — прошепва Капотти.

— Както всички сами виждате, Капотти е човек, който не знае абсолютно нищо за модата. От друга страна обаче, има богат опит с манекенките — пояснява Райън.

— Манекенките не са ли твърде глупави? — намесва се Маги.

Райън се разсмява и отвърща:

— Това няма значение.

— Райън е сгоден за една манекенка — казвам, питайки се дали Беки в крайна сметка е скъсала с него. Определено не се държи като мъж, който наскоро е бил зарязан. Поглеждам въпросително Капотти. Той просто свива рамене.

— Кога ще се жените? — пита учтиво Маги. Между нея и Райън като че ли преминава някаква тръпка и аз се питам дали тя вече не съжалява, че той не е свободен.

— Догодина — отговаря спокойно той. — Тази сутрин тя замина за Париж.

Аха! Значи си е спестила необходимостта от официално скъсване. А горкичкият Райън си седи тук и няма никаква представа какво му се готви. Но пък най-добрият му приятел Капотти изглежда напълно в състояние да лъже относно истинското състояние на нещата. Може да ми е казал, че Беки се кани да скъса с Райън само защото я иска за себе си.

— Интересно — отбелязвам, без да поглеждам конкретно към никого.

Капотти слага пет долара на масата и отсича:

— Аз отлитам.

— Ама... — опитва се да протестира Райън. Капотти леко поклаща глава. — Е, сигурно и на мен ми е време да тръгвам — допълва неохотно. — Беше ми приятно да се запознаем — казва усмихнато на Маги. — Къде ще ходите тази вечер?

— Кари ще ни води да пием с някакъв тип.

— Бърнард Сингър не е просто някакъв тип! — изтъквам обидено.

— Бърнард Сингър ли? — заковава се Капотти на място. — Драматургът?

— Той е гаджето на Кари — изрича небрежно Маги.

Очите на Капотти се ококорват зад очилата му.

— Ти излизаш с Бърнард Сингър?! — Казва го с тон, от който става ясно, че не е възможно някой като Бърнард Сингър да намира нещо интересно в мен.

— Ъхъ — кимвам, сякаш това не е нищо особено.

Капотти се подпира на облегалката на стола си, очевидно вече разколебан дали е полезно за него да си тръгва.

— Бърнард Сингър е гений — промърморва.

— Да, знам.

— Много ще се радвам да се запозная с Бърнард Сингър — вметва Райън. — Какво ще кажете след това да се видим някъде, а?

— Би било страхотно! — изчуруликва Маги.

В мига, в който те изчезват, аз простенвам.

— Какво? — поглежда ме леко отбранително Маги, едва сега съзнавайки, че е сгафила някъде.

— Не мога да си позволя да ги запозная с Бърнард!

— И защо? Райън е много *приятен* — отбелязва тя, като че ли той е единственият нормален човек, когото до този момент е видяла тук. — И мисля, че ме харесва.

— Той е сгоден.

— И? — поглежда ме небрежно Маги и взема менюто. — Нали го чу? Годеницата му я няма.

— Голям флиртаджия е. Изобщо не е сериозен.

— Аз също не съм сериозна. Значи връзката ни е идеалната!

Не, не съм преценила правилно — Маги всъщност се е променила. Пристрастила се е към секса. И как да ѝ обясня сега за Бърнард?

— Бърнард няма да иска да се запознае с тях... — започвам.

— Защо пък не?

— Защото е по-голям. На трийсет е.

— Господи, Кари! — поглежда ме ужасено тя. — На *трийсет*? Гадост!

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Предвид реакцията на Маги решавам в крайна сметка да не я запознавам с Миранда. Най-вероятно ще се скарат жестоко по темата за секса, а аз ще трябва да го играя рефер. Вместо това я водя в Гринич Вилидж, където една ясновидка гледа на Маги на карти таро.

— Виждам мъж с тъмна коса и сини очи — реди ясновидката.

— Райън! — изпищява Маги.

После я водя в парка Уошингтън Скуеър. Там се е събрала обичайната сбирщина от хаховци, музиканти, наркочилъри, харекришни, та дори и двамина, яхнали кокили. Обаче единственото, за което нарежда тя, е как тук нямало никаква трева.

— Как могат да го наричат парк, когато е такава мръсотия? — нарежда възмутено.

— Е, сигурно някога е имало трева — изтъквам. — Най-малкото има дървета!

— Но погледни им листата на тези дървета! Черни са! Дори и катеричките са мръсни!

— Никой не обръща внимание на катеричките.

— А трябва! — изтъква назидателно тя. — Казах ли ти, че смятам да стана морски биолог?

— Не...

— Ханк е записал магистратура по биология. Казва, че ако си морски биолог, можеш да живееш в Калифорния или Флорида.

— Но ти не обичаш природните науки!

— Защо приказваш глупости? — поглежда ме възмутено тя. — Не обичах химията, но биологията много ми харесваше!

Това вече е нещо ново. Когато започнахме да учим биология през първата година в гимназията, Маги категорично отказа да помни имената на видовете и семействата. Заяви, че всичко това било глупости, които са напълно излишни в реалния живот, така че защо да си тъпче главата с излишни неща?!

Продължаваме с разходката, обаче Маги се изнервя все повече и повече от горещината, странните хора и защото, според нея, ѝ излизала

нова пришка. Когато я вода обратно в квартирата си, тя пък започва да се оплаква от липсата на ефективна климатизация. И така, към момента, когато трябва да тръгваме за срещата с Бърнард, аз вече съм на ръба на издръжливостта си. Обаче Маги не спира с номерата си. Този път се опъва за метрото.

— За нищо на света не слизам там долу! — отсича. — Вони. Направо не мога да те разбера как се справяш!

— Това е най-лесният начин за придвижване из този голям град — изтъквам и се опитвам да я избутам надолу по стълбите.

— Защо не вземем такси? Сестра ми и зет ми ми поръчаха да вземам само таксите, защото единствено те били безопасни.

— Но освен това са много скъпи. А аз нямам пари.

— Аз имам — петдесет долара.

Какво? Да ми го беше казала по-навреме! Така поне щеше да плати хамбургерите.

Когато най-сетне сядаме в едно такси, Маги ми разкрива извода си относно това защо нюйоркчани толкова обичат да носят черни дрехи.

— Защото тук е толкова мръсно! А върху черното мръсотията не си личи. Представяш ли си как биха изглеждали, ако носеха бяло? Така де, кой нормален човек носи черно през лятото?

— Аз — изричам спокойно, особено като се има предвид, че съм в черно. Облечена съм в черна тениска, черни кожени панталони, които са ми с два номера по-големи (но които купих с 90 процента намаление от един от онези евтини магазини на Осма улица) и черни остри обувки с висок ток от 50-те години, които открих в любимия си антикварен магазин.

— Черното е за погребения — изтъква Маги. — Но може пък нюйоркчани да обичат черното, защото имат чувството, че са умрели.

— Или може би защото за първи път през живота си имат чувството, че *живеят*!

Край „Мейси“ трафикът зацикля. Маги смъква стъклото на прозореца си и започва да си вее с ръка.

— Виж ги само тези хора! — подхвърля презрително. — Това не е живот. Това е оцеляване.

Налага се да призная, че тук конкретно е права. В Ню Йорк основната задача е оцеляването.

— Та с кого щяхме да се срещаме? — пита.

Въздъхвам и отговарям:

— С Бърнард. Мъжът, с когото излизам. Драматургът.

— Пиесите са много досадни.

— Бърнард не е съгласен с теб. Затова, моля те, не му казвай, че пиесите са досадни!

— Пуши ли лула?

Озъбвам ѝ се.

— Нали каза, че бил над трийсет? — провиква се отбранително тя. — Затова си го представям да пуши лула и да носи домашни пантофи.

— На трийсет години хората не са все още стари. И ще те помоля да не му казваш на колко години съм аз! Той ме мисли за деветнайсет или двапет. Ще го играем второкурсници в колеж, става ли?

— Не е хубаво да започваш една връзка с лъжа — изтъква Маги.

Поемам си дълбоко дъх. Ще ми се да я попитам дали Ханк знае за Том, но решавам, че най-добре ще бъде да си затварям устата.

* * *

Когато най-сетне бутваме летящата врата на „Пиъртрий“, с облекчение зървам тъмната глава на Бърнард, приведена над някакъв вестник. Пред него се мъдри чаша уиски. Все още ме побиват тръпки, когато знам, че ми предстои да го видя. Броя часовете, опитвайки се да съживя усещането от мекотата на устните му върху моите. И с приближаването на срещата ни се изнервям все повече. Започвам да се притеснявам дали няма да се обади, за да я отмени, или изобщо няма да дойде. Ще ми се да не ми пукаше толкова много, но едновременно с това се радвам, че съм с мъж, който ме кара да се чувствам по този начин.

Не съм сигурна обаче дали Бърнард изпитва същото. Тази сутрин, когато му казах, че една моя приятелка пристига неочаквано в града, той заяви:

— В такъв случай се виж с приятелката си. А с теб ще се видим друг път.

— Но аз си мислех, че тази вечер ще се видим! — възкликнах разочаровано.

— Аз няма да избягам никъде. Можем да се видим, след като тя си тръгне.

— Но аз ѝ разказах всичко за теб! И искам да ви представя един на друг!

— Защо?

— Защото е най-добрата ми приятелка! Освен това... — Не довърших. Нямах представа как да му кажа, че ми се иска и да се изфукам с него. Да впечатля Маги и да я накарам да ми завиди заради страхотния ми нов живот. Държах да ѝ покажа как за толкова кратко време съм успяла да стигна толкова далеч.

Реших, че той ще схване всичко това от тона ми.

— Не искам да играя ролята на детегледачка, Кари — бе казал той.

— Няма да ти се наложи! Маги е на деветнайсет, почти на двайсет! — Сигурно съм била невероятно настойчива, защото накрая той се предаде и се съгласи да се срещнем за по питие.

— Но само по едно! — предупреди. — Трябва да посветиш времето си на своята приятелка! Дошла е да види теб, а не мен!

Мразя го, когато се прави на толкова сериозен.

А след това реших, че забележката му е леко обидна. Разбира се, че исках да прекарам времето си с Маги. Но освен това исках да видя и него. По едно време се чудех дали да не му се обадя, за да отменя срещата — само и само да му покажа, че не ми пука, — но от мисълта, че няма да го видя, че стана много чоглаво. И прецених, че тайничко бих намразила Маги, ако заради нея пропусна една среща с Бърнард.

И без това нещата с Маги не вървят никак добре. Тази вечер, докато се приготвяхме, тя непрекъснато повтаряше как не можела да разбере защо се приготвям толкова много за някакъв си бар. Опитах се да ѝ обясня, че това не е просто някакъв си обикновен бар, обаче тя само ме погледна неразбиращо и отсече: „Понякога наистина не те разбирам!“

И точно тогава ме осени прозрението — Маги никога няма да хареса Ню Йорк. Тя е изначално непригодна за този град. И когато си дадох сметка за това, гневът ми се изпари.

Няма нищо. Никой не е виновен — нито тя, нито аз. Просто такъв е животът.

— Ето го там и Бърнард! — изричам сега и прекарвам Маги покрай управителя по посока към бара.

Интериорът на „Пиъртрий“ е много изискан — черни стени с хромирани аплици, черни мраморни маси и огледало по цялата задна стена. Саманта твърди, че това е най-доброто място в града за забърсване на нещо. Запознала се с Чарли тук и оттогава насам се вбесява, когато той идва тук без нея — страхува се да не си падне по друга жена.

— Но защо е толкова тъмно? — пита Маги.

— Би трябвало да излъчва мистичност.

— Какво му е толкова мистичното на това да не виждаш с кого говориш?

— О, Маги! — разсмивам се на провинциализма ѝ аз.

Пристъпвам тихичко зад Бърнард и го потупвам по рамото.

Той се стряска, после се ухилва и вдига чашата си.

— Тъкмо бях започнал да си мисля, че няма да дойдете. Реших, че сте получили по-добро предложение.

— Така е, обаче Маги настоя първо да видим теб.

Докосвам леко косата му на тила. За мен тя е като талисман.

Първия път, когато я докоснах, бях шокирана от нежната ѝ мекота. Като на момиченце е. И досега не мога да повярвам как този допир ме разнежва — като че ли косата му е предвестник на неговото добро, нежно сърце.

— Ти трябва да си приятелката — изрича той и сбърчва очи по посока на Маги. — Здравей, приятелко!

— Здравей — изрича предпазливо тя.

С нейната почти бяла от слънцето коса и розови бузи тя прилича на глазура на сватбена торта — пълна противоположност на ъгловатостта и кривия нос на Бърнард, както и на торбичките под очите му, които го карат да прилича на човек, който прекарва цялото си време в затворено пространство — например в мрачни пещери като бар „Пиъртрий“. Надявам се, че Маги ще забележи романтичното му излъчване, но точно в този момент изражението ѝ издава досада.

— Нещо за пиене? — пита Бърнард в блажено неведение за културния сблъсък.

— Водка с тоник — отсичам веднага.

— За мен една бира — казва Маги.

— Вземи си един коктейл! — подканвам я аз.

— Не искам коктейл. Искам бира! — настоява Маги.

— Щом иска бира, нека да пие бира — намесва се развеселен Бърнард, подсказвайки ми, че няма нужда да притискам толкова много провинциалната си приятелка.

— Извинявай — промърморвам с кух глас. Вече ми става ясно, че тази среща е огромна грешка. Нямам представа как да помирят миналото си (Маги) с настоящето си (Бърнард).

До Маги се настаняват двама мъже, очевидно твърдо решили да окупираят бара.

— Дали да не се преместим на някоя маса, а? — пита Бърнард.
— Бихме могли дори да хапнем. За мен би било удоволствие да ви почерпя с една вечеря.

Маги ме поглежда въпросително и отбелязва:

— Нали щяхме да се срещаме с Райън?

— Нищо не ни пречи преди това да вечеряме. Тук храната е много добра.

— Не, отвратителна е, но пък атмосферата е забавна — пояснява Бърнард, помахва на управителя и посочва една празна маса близо до прозореца.

— Хайде, ела! — сръгвам Маги и я поглеждам многозначително. Погледът ѝ е леко враждебен, сякаш не може да разбере какво изобщо правим тук.

Въпреки това тръгва след Бърнард към масата. А той дори ѝ дръпва стола.

Сядам до него, твърдо решена да превърна тази вечер в триумф.

— Как беше репетицията? — питам.

— Отвратителна — отговаря той и се усмихва на Маги, за да я включи в разговора. — В средата на всяка репетиция винаги има един момент, когато актьорите колективно като че ли забравят репликите си.

Точно така се чувствам в момента и аз.

— И защо? — пита Маги, въртейки чашата си с вода.

— Нямам представа.

— Но нали казват репликите си вече от две седмици? — смръщвам се аз, иначе доволна приятелката ми да види колко близки

сме вече с Бърнард и как той споделя с мен такава вътрешна информация.

— Актьорите са като децата — отговаря той. — Непрекъснато се цупят и непрекъснато се смятат за неразбрани.

Маги го поглежда неразбиращо.

Бърнард се усмихва търпеливо и отваря менюто си.

— Какво искаш да хапнеш, Маги?

— Нямам представа. Може би патешки гърди?

— Добър избор — кимва той. — Аз обаче ще взема обичайното — пържола със сос.

Но защо тази вечер звучи толкова официално? Или пък винаги е бил такъв, а аз просто не съм забелязвала?

— Бърнард е човек на навика — обяснявам на Маги.

— Хубаво — кимва тя.

— Какво обичаш да казваш за попрището на писател, а? — обръщам се към него. — За това как се налага да живееш живот по навик.

Бърнард ми угажда на прищявката и кимва.

— Да, макар че други са го казали по-добре от мен. Но основната идея е, че ако си писател, трябва да живееш живота си върху белия лист.

— С други думи, истинският ти живот трябва да бъде пълен с колкото е възможно по-малко усложнения — пояснявам за Маги. — Когато Бърнард работи например, всеки ден на обяд яде едно и също. Сандвич с пастърма.

Маги се опитва да се престори на заинтригувана, но просто изтърсва:

— Звучи ми доста отегчително. Но пък аз не съм писател. Не обичам да пиша даже писма.

Бърнард се разсмива и закачливо ме сочи с пръст.

— Мисля, че трябва да се вслушаш в собствения си съвет, миличка! — Поклаща глава по посока на Маги, сякаш двамата са съзаклятници. — Кари е експерт по бохемския живот. Непрекъснато ѝ повтарям, че трябва да се концентрира повече върху белия лист.

— Никога не си ми го казвал! — възкликвам възмутено. Свеждам очи, преструвайки се, че си оправям салфетката. Думите на Бърнард

изваждат цялата ми неувереност относно собствените ми писателски способности обратно на повърхността.

— Но исках да ти го кажа — отбелязва той и стисва лекичко ръката ми. — И ето, казах го. Искаме ли вино?

— Разбира се — кимвам все още обидена.

— Божоле устройва ли те, Маги? — пита я учтиво той.

— Аз обичам червено — отговаря тя.

— Божолето е червено — срязвам я аз и автоматично започвам да се чувствам като гаднярка.

— Маги го знаеше — намесва се мило Бърнард.

Поглеждам ги. Но как можа да се случи това? Защо аз трябва да съм лошата в тази игра? Имам чувството, че Бърнард и Маги се наговарят срещу мен.

Изправям се и се насочвам към тоалетната.

— Ще дойда с теб — казва Маги. И тръгва след мен по стъпалата, докато аз се опитвам да се овладеея.

— Наистина много държа да го харесаш! — изричам, като заставам пред огледалото, докато тя влиза в една от кабинките.

— Току-що се запознах с него. Как мога да преценя дали ми харесва или не? — обаждат се отвътре тя.

— Не го ли намираш за секси? — питам.

— Секси ли? — възкликва тя. — Не бих го определила точно като такъв.

— Обаче е! Секси е! — настоявам.

— Щом ти го намираш за секси, нищо друго няма значение.

— Е, така е. И ужасно много го харесвам. Наистина!

Маги пуска водата и излиза.

— Не ми прилича особено на гадже — отбелязва.

— Какво искаш да кажеш? — промърморвам и вадя от чантата си червило, стараейки се да не се паникьосвам.

— Не се държи като гадже. Прилича ми повече на твой чичо, наставник или нещо подобно.

Вцепенявам се.

— Не е вярно!

— Просто отстрани изглежда като човек, който се опитва да ти помогне. Защото много те харесва или нещо подобно, не знам — свива рамене тя.

— Това е, защото в момента минава през ужасно труден развод — пояснявам.

— Много лошо — кимва тя, докато си мие ръцете.

— Защо? — питам, докато си нанасям червилото.

— Аз не бих искала да се омъжа за разведен мъж. Това някак си разваля всичко, не мислиш ли? Имам предвид самата мисъл, че той вече е бил женен за друга. Лично аз не бих могла да го понеса. Ще се побъркам от ревност. Искам до себе си мъж, който е бил влюбен само и единствено в мен!

— Ами ако... — Не довършвам. Спомням си, че и аз винаги съм искала същото. До този момент. Присвивам очи. Е, голяма работа! Просто остатъчно чувство от Касълбъри!

Останалата част от вечерята минава като по ноти, само дето е адски неловко. Аз изричам неща, за които си давам сметка, че ме правят да звуча като идиот, Маги през повечето време мълчи, а Бърнард се преструва, че се наслаждава на храната и виното. Когато разчистват чиниите ни, Маги пак се втурва към тоалетната, а през това време аз приближавам стола си до този на Бърнард и му се извинявам за неприятната вечер.

— Няма проблеми — успокоява ме той. — Не съм очаквал и друго, повярвай ми! — Потупва ръката ми. — Спокойно, Кари! Вие с Маги учите в колеж, а аз съм доста по-голям от вас. Просто сме от различни поколения. Не можеш да очакваш от Маги да прояви разбиране за тези неща.

— Но ето че очаквам.

— В такъв случай ще бъдеш много разочарована.

Когато се връща от тоалетната, Маги цялата цъфти. Поведението ѝ бележи коренна промяна от преди.

— Обадих се на Райън! — обявява тържествено. — Той каза, че сега отивал у Капотти и че ние можем също да отидем там, а след това всички заедно можем да излезем някъде.

Поглеждам умолително към Бърнард и изломотвам:

— Ама нали вече сме излезли!

— Върви! — усмихва се той и избутва назад стола си. — Позабавлявайте се с Маги. Покажи ѝ града.

Вади портфейла си и ми подава двайсет долара.

— Искам само да ми обещаеш, че ще използвате такси! Не искам и да чувам, че посред нощ сте се качвали на метрото!

— Не, остави — опитвам се да откажа парите аз, обаче на него такива не му минават. А Маги е вече на вратата на заведението, сякаш няма търпение да се махне оттук.

Бърнард ме потупва лекичко по бузата и прошепва:

— С теб винаги можем да се видим, обаче приятелката ти е тук само за два дена.

— Кога? — поглеждам го настойчиво аз.

— Кога какво?

— Кога ще се видим пак? — питам и автоматични се намразвам, защото звуча като отчаяна ученичка.

— Скоро. Ще ти се обадя.

Излизам от ресторанта нацупена. Толкова съм бясна на Маги, че не смея да я погледна.

Пред нас спира такси и от него излизат мъж и жена. Маги автоматично се пъхва на задната седалка и ми подвиква:

— Хайде, идваш ли?

— Имам ли някакъв избор? — промърморвам си под носа.

Маги си е записала адреса на Капотти на салфетка.

— Улица „Грийн-уич“ — изрича към шофьора, като произнася отчетливо всяка сричка.

— Произнася се „Гринич“ — поправам я аз.

Тя ме поглежда и изрича:

— Окей. Тогава да е Гринич.

Таксито тръгва рязко и ме изхвърля в скута на Маги.

— Извинявай — промърморвам хладно.

— Какво има? — поглежда ме пак тя.

— Нищо — отговарям през стиснати устни.

— Да не би да е, защото не харесах Бърнард?

— Как е възможно да не го харесаш? — И това не е въпрос.

Тя скръства ръце пред гърди и изрича наставнически:

— Да не би да искаш да те лъжа, а? — И преди да успея да протестирам, продължава: — Просто е твърде стар. Е, не толкова, колкото родителите ни, но би могъл и да бъде. И е много странен. Не прилича на момчетата, с които сме израснали. Затова изобщо не те

виждам с него. — А после, за да смекчи удара, добавя мило: — Казвам ти това само за твое добро.

Мразя, когато приятел ти казва нещо „за твое добро“. От къде на къде някой може да знае кое точно е за твое добро? Да не би приятелите да са пророци и да виждат в бъдещето, а? Кой може да ми гарантира, че някой ден в бъдещето, когато се обърна назад, няма да осъзная, че Бърнард все пак е бил „за мое добро“?!

— Окей, Маги — изричам с въздишка. Докато таксито се носи по Пето авеню, аз оглеждам сградите наоколо, опитвайки се да ги запечатам завинаги в паметта си. Ако живеях постоянно тук, дали някога щяха да ми омръзнат?

— Както и да е — изрича жизнерадостно Маги. — Забравих да ти кажа най-важното — Лали замина за Франция!

— Така ли? — изсумтявам.

— Нали знаеш, че семейството ѝ имаше много земи, а? Та появил се, разбираш ли, някакъв тлъст предприемач, и купил петдесет декара от земите им, и сега семейство Кандези са милионери!

— На бас, че Лали е заминала за Франция, за да се види със Себастиан — отбелязвам, преструвайки се, че не ми пука.

— И аз съм на същото мнение — съгласява се Маги. — И най-вероятно ще си го върне. Винаги съм смятала, че Себастиан е от онези мъже, които само използват жените. Та сега сигурно ще се върне при Лали заради парите ѝ.

— Той си има предостатъчно свои — изтъквам.

— Няма значение. По природа си е използвач! — отсича Маги.

И докато приятелката ми продължава да бърбори, аз прекарвам останалата част от пътуването с таксито в размисли за човешките взаимоотношения. Сигурно трябва да има такова нещо като „истинска“ любов. От друга страна, съществува и огромен процент „фалшива“ любов. Вземете, примерно, Капотти и Райън с техните модели и манекенки. И Саманта с нейния магнатски син. А къде попадат Маги и двамата ѝ приятели — единият за показ, а другият за секс? Накрая идвам и аз, разбира се. Възможно е Маги донякъде да е права — ако Бърнард не беше прочут драматург, щях ли да хлътна толкова по него?

Таксито спира пред красива градска къща с хризантеми по прозорците. Стисвам зъби. Предпочитам да мисля за себе си като за добър човек. Смятам се за момиче, което не лъже и не мами, нито пък

се преструва на нещо друго, за да спечели някой мъж. Но може пък да не съм по-добра от останалите. А може и да съм още по-лоша.

— Хайде! — изстрелва се Маги навън и хуква нагоре по стълбите. — Най-сетне можем да се позабавляваме както трябва!

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Апартаментът на Капотти изобщо не е онова, което очаквах. Мебелировката се състои от меки канапета и фотьойли, тапицирани в пъстра дамска. По стените на малката трапезария са подредени декоративни чинии. В спалнята има антично писалище, а кувертюрата е от жълт плюш.

— Изглежда така, сякаш тук живее старица — отбелязвам.

— Да, наистина живее. Или по-скоро живееше. Жената, която живееше тук, е стара семейна приятелка, но наскоро се премести в Мейн — пояснява Капотти.

— Ясно — кимвам и се тръшвам на дивана. Пружините му се оказват скъсани и аз потъвам няколко сантиметра надолу. По дяволите, Капотти и неговите „стари семейни приятели“! Очевидно успява да се уреди навсякъде, дори и когато става въпрос за хубава квартира. Той е от онези хора, които очакват да получат всичко без почти никакви усилия, и всъщност успяват.

— Нещо за пиене? — пита той.

— Какво предлагаш? — кокетничи Маги.

Какво? Нали допреди малко бе лапнала по Райън? От друга страна, възможно е да преследва и Капотти. Доколкото си я познавам, тя флиртува с всеки срещнат мъж. С всеки, с изключение на Бърнард.

Поклащам глава. Както и да стоят нещата, повече от ясно е, че тази работа няма да доведе до нищо добро. Как успях да се замеся в подпомагане на този разврат, а?!

— Всичко, което си поискаш — отвърща Капотти. Но не звучи като склонен към флиртове. Всъщност звучи почти делово, като че ли изобщо не е във възторг от присъствието ни в неговата квартира, но въпреки това е решил героично да ни изтърпи.

— Например бира? — пита Маги.

— Разбира се. — Капотти отваря хладилника, вади от там бутилка „Хайнекен“ и ѝ я подава. — Кари?

Изненадана съм, че се държи толкова учтиво с мен. Може пък да е от южняшкото му възпитание. Вродените маниери бързо потискат

чувството на ненавист към другите.

— Имаш ли водка? — питам и тръгвам след него към кухнята. Това си е съвсем истинска кухня с барплот, покрай който се влиза в дневната. И изведнъж се изпълвам със завист. Не бих имала нищо против и аз да живея в този приятен малък апартамент с камина и функционираща кухня. От тавана висят няколко тенджери и тигани. — Готвиш ли? — възкликвам със смесица от сарказъм и изненада.

— Много обичам да готвя! — изрича гордо Капотти. — Предимно риба. Прочут съм с рибните си блюда.

— Аз също готвя — отбелязвам с леко нападателен тон, като че ли знам всичко за готвенето и още много повече от онова, което той е в състояние да схване.

— Какво например? — пита той, като междувременно вади две ниски чаши от шкафа и ги поставя на барплота. Налива в тях водка, слага лед и добавя по капка сок от червени боровинки.

— Всичко — отговарям. — Но най-вече десерти. Много съм добра в „Буш дьо Ноел“. За приготвянето му са необходими цели два дена.

— Не ми се ще да отделям чак толкова време на готвенето — махва с ръка той и вдига чашата си. — Наздраве!

— Наздраве!

На вратата се звъни и домакинът ни се насочва, за да отвори, безсъмнено доволен от това прекъсване.

Появява се Райън с Рейнбоу и още едно момиче, което е с размерите на вейка. Има къса черна коса, огромни кафяви очи, акне и носи поличка, която едва покрива задните ѝ части. По някаква странна причина аз автоматично се изпълвам с ревност. Въпреки акнето тя като нищо може да се окаже поредната манекенка в списъка на Райън. Чувствам се ужасно не на място.

Погледът на Рейнбоу обхожда стаята и се заковава върху мен. Тя също изглежда така, сякаш се пита какво правя пък аз тук.

— Здравсти! — помахвам ѝ откъм кухнята.

— О, здрасти — промърморва тя, а междувременно Райън поздравява Маги и се тършва до нея на дивана. — Ти ли сервираш напитките? — пита.

— Може би. Какво искаш? Капотти казва, че има всичко.

— Текила.

Откривам бутилката с текила и наливам в една чаша. „Но защо, за бога, отделям време да й сервирам? Да не би да съм й слугиня?“ — питам се раздражено.

— Значи вие с Капотите ходите, така ли? — изричам на глас.

— Разбира се, че не — сбърчва нос тя. — Какво те кара да мислиш така?

— Просто изглеждате твърде близки.

— Просто сме приятели — отвърща тя, млъква и се оглежда. Но след като вижда, че Райън е все така напълно отдаден на Маги, а Капотите говори с непознатото кльощаво момиче, стига до извода, че аз съм единствената й възможност за разговор, поради което продължава: — Никога не бих му станала гадже. Според мен, за да излизаш с него, трябва да си напълно луда.

— И защо? — питам, отпивайки от водката си.

— Защото разбива сърцата на всички момичета, до които се докосне!

Аха! Надигам за пореден път водката си, след което добавям в чашата още мъничко водка с лед. Не се чувствам особено пияна. Всъщност чувствам се притеснително трезва. И изпълнена с ненавист. Към всички останали и техния живот.

Отивам при Маги и Райън и се тършвам на дивана до тях.

— За какво толкова си говорите? — питам.

— За теб — отговаря директно Райън. Да, това определено е човек, който не може да лъже.

— Райън! — сръгва го засрамено Маги и се изчервява.

— Че какво толкова? — поглежда той първо нея, после мен. — Нали сте най-добри приятелки?! Нали най-добрите приятелки си споделят всичко?

— Ти не знаеш нищо за жените — киска се Маги.

— Поне се опитвам да ги разбера — контрира я той. — За разлика от повечето мъже.

— Та какво толкова си говорехте за мен? — прекъсвам размяната им на реплики.

— Маги тъкмо ми разказваше за теб и Бърнард — съобщава без каквото и да било свян Райън, но с огромна доза възхищение в гласа. Няма съмнение, че за него и приятеля му Бърнард Сингър е нещо като кумир. Сигурно е точно онова, което те двамата биха искали да бъдат

някой ден. И очевидно връзката ми е него ме издига неимоверно в очите им. Но аз вече си го знаех, нали?

— Маги не го харесва — уведомявам го аз. — Твърди, че бил прекалено стар.

— Не съм казвала подобно нещо! — роптае тя. — Казах само, че не е подходящ за *теб*!

— Мъжът никога не може да бъде твърде стар — намесва се усмихнато Райън. — Щом Кари може да излиза с мъж, който е петнайсет години по-стар от нея, това означава, че когато вляза в трийсетте, и за мен все още може да има надежда!

Маги сбърчва отвратено нос и измърморва:

— Ти наистина ли искаш да излизаш с момиче на седемнайсет, когато си на трийсет?

— Е, може би не точно на седемнайсет — съгласява се Райън. — Бих предпочел да е поне с една година по-голяма, за да бъде пълнолетна.

Маги се изкисква. Райън се озърта неразбиращо.

— Добре де, ама кой тук е на седемнайсет? — пита.

— Кари! — сочи ме обвинително с пръст Маги.

— След месец навършвам осемнайсет! — тросвам се аз. Ама защо трябва да ми причинява всичко това?

— Бърнард знае ли, че си на седемнайсет? — пита Райън с подозрително голям интерес.

— Не — отговаря вместо мен приятелката ми. — Тя ми поръча да излъжа и да кажа, че е на деветнайсет.

— Аха! Старият номер с лъжата — подкача ме Райън.

Звънецът на вратата отново звъни.

— Браво! Подкрепления! — обявява Райън, а Маги пак се изкисква. Появяват се още петима човека — трима опърпани мъже и две адски сериозни жени.

— Да тръгваме! — подкачам аз Маги.

Райън ме поглежда изненадано и заявява:

— Не можете да тръгвате! Купонът едва сега започва!

— Ами да! — тръсва глава Маги. — И на мен ми е много приятно. — Подава ми празната си бирена бутилка и допълва: — Имаш ли нещо против да ми донесеш още една?

— Хммм — изръмжавам аз, обаче ставам и се насочвам към кухнята. Новопристигналите се приближават към мен и искат нещо за пиене. Аз решавам да им угодя, защото и без това няма какво друго да правя, а и в тази компания не виждам никого, с когото би ми било приятно да разговарям.

След малко, на стената до хладилника, забелязвам телефон. Маги е изцяло заета с Райън, който вече седи с кръстосани крака на дивана и я забавлява с някаква очевидно дълга и интересна история. Казвам си, че Маги няма да има нищо против, ако си тръгна без нея. Затова вдигам телефона и намирам номера на Бърнард.

Телефонът звъни ли, звъни. Но къде е той? През главата ми минават стотици възможности. Отишъл е в някакъв нощен клуб, но ако е така, защо тогава не ни покани и нас? Или в „Пиъртрий“ се е запознал с друго момиче и сега правят секс някъде. Или — и това е най-лошото — е решил, че вече не желае да ме вижда и затова не вдига телефона.

Напрежението ме убива. Пак започвам да намирам номера му.

Все така никакъв отговор. Затварям напълно съсипана. Сега вече съм абсолютно убедена, че никога повече няма да го видя. Не мога да понеса подобна мисъл! И не ми пука какво казва Маги! Ами ако съм ужасно влюбена в Бърнард, а Маги току-що е разрушила всичко?

Оглеждам се за нея, но става ясно, че двамата с Райън са изчезнали нанякъде. Но преди да успея да се впусна в търсене, един от опърпаните типове се приближава и започва разговор с мен.

— Откъде познаваш Капотти?

— Не го познавам — отвърщам троснато. После обаче ми става гузно и отговарям: — Посещаваме един и същи семинар.

— Ах, да. Прословутият семинар по творческо писане в „Ню Скул“. Виктор Грийн още ли е там? — пита мъжът с бостънски акцент.

— Ако ме извините — казвам, опитвайки се да се измъкна от него, — но трябва да намеря приятелката си.

— Как изглежда?

— Руса красавица. Типичната американка.

— О, тя е с Райън. Отидоха в спалнята.

Поглеждам го смръщено, сякаш той е виновен за всичко това, и отсичам:

— Трябва да я измъкна!

— Че защо? — поглежда ме неразбиращо мъжът. — Те са две здрави млади животни! Защо ще им се месиш?

Сега вече се чувствам още по-изгубена и отпреди няколко минути. Да не би всичките ми ценности и идеали да се оказват totally погрешни?

— Трябва да използвам телефона.

— Да не би да имаш някое по-добро място, където можеш да отидеш? — изсмива се мъжът. — Тази вечер всички неща се случват тук!

— Дълбоко се съмнявам — промърморвам, докато намирам за пореден път номера на Бърнард. Все така никакъв отговор. Тресвам телефонната слушалка и се насочвам към спалнята.

Музиката гърми, а едно от сериозните момичета удря с юмруци по вратата на тоалетната. Тя най-сетне се отваря и отвътре излизат Капотти с Рейнбоу и моделката. Тресат се от смях. В обичайния случай не бих имала нищо против да присъствам на подобен купон, но сега единственото, за което мога да мисля, е Бърнард. И щом не мога да бъда с него, искам да се прибера у дома.

Мечтая си да се отпусна в леглото на Саманта, да издърпам хлъзгавите ѝ чаршафи върху главата си и да плача до зори.

— Маги? — чукам делово на вратата на спалнята. — Маги, там ли си? — Мълчание. — Знам, че си там. — Пробвам бравата, но тя се оказва заключена. — Маги, искам да се приберам! — започвам да крещя.

Накрая вратата на спалнята се отваря. Маги е цялата зачервена и оправя косата си. Зад нея Райън се хили като ряпа и закопчава панталона си.

— Господи, Кари! — промърморва приятелката ми.

— Трябва да се приберам! Утре сме на училище! — напомням и на Райън, чувствайки се като дърта даскалица.

— Тогава да отидем у вас, а? — предлага той.

— За нищо на света! — отсичам.

Маги ме поглежда накриво и казва:

— Страхотна идея!

След кратък размисъл преценявам, че това е по-добрият вариант. Така поне ще мога да се махна оттук.

До апартамента на Саманта стигаме пеша. Когато влизаме вътре, Райън вади от пазвата си бутилка водка, която очевидно е задигнал от запасите на Капотти, и започва да я разлива. Аз поклащам глава и отсичам:

— Уморена съм!

И докато Райън се занимава със стереоуредбата, аз влизам в стаята на Саманта и се обаждам на Бърнард.

Телефонът звъни ли, звъни. Обаче той все така не вдига.

Божичко, всичко свърши!

Влизам в дневната и заварвам Маги и Райън да танцуват.

— Хайде, Кари, ела! — протяга ръце Маги.

Какво пък. Присъединявам се към тях. Обаче само след броени минути двамата с Райън започват да се мляскат.

— Ехо, народе! Стига бе! — роптая възмутено аз.

— Кое стига? — разсмива се Райън.

Маги хваща ръката му и го повежда към спалнята.

— Нали нямаш нищо против? Няма да се бавим.

— А аз какво би трябвало да правя тук, а?

— Пийни си нещичко — подмята усмихнато Райън.

И те влизат в спалнята и затварят вратата. Албумът на Блонди продължава да се върти. „Стъклено сърце“. Да, това може би съм аз. Вземам чашата си с водка и присядам на масичката в ъгъла. Запалвам цигара. И пак въртя телефона на Бърнард.

Знам, че не постъпвам правилно. Обаче имам чувството, че в мен се е настанило някакво извънземно и ръководи емоциите ми. И след като успях да падна толкова ниско, единствената посока, в която мога да продължа, а още по-надолу.

Музиката спира, а откъм спалнята се чуват тежко дишане и от време на време коментари от рода на: „О, това беше добре!“

Запалвам нова цигара. Дали Маги и Райън имат някаква представа колко са несъобразителни? Или просто не им пука за другите?

Пак звъня на Бърнард. И пак паля цигара. Минава един час, а те все още продължават! Абе тези хора не се ли умориха? После обаче си казвам, че е крайно време да престана да ги съдя. Не трябва да бъда толкова задръстена. Знам, че не съм идеална, но за нищо на света в подобна ситуация не бих постъпила като тях. Просто не е в стила ми.

И в този момент си давам сметка, че тази вечер като че ли научих нещо ново за себе си. Че имам онова, което Миранда нарича „ограничения“.

Питам се дали не е най-добре да се опъна на дивана и да заспя. Като слушам звуците откъм спалнята, онези двамата очевидно нямат намерение скоро да свършват. Обаче не съм в състояние да заспя. Гневът, разочарованието и страхът продължават да държат очите ми широко отворени. Изпушвам вече не знам коя на брой цигара за тази вечер и пак звъня на Бърнард.

И, о, чудо! Той вдига още на второто позвъняване.

— Ало? — изрича, безсъмнено сащисан кой ще да е този, който му звъни в два часа през нощта.

— Аз съм — прошепвам и едва сега си давам сметка, че идеята да му се обадя не бе никак добра.

— Кари? — пита със сънен глас той. — Защо не спиш, мила?

— Маги прави секс — просъсквам в слушалката.

— И?

— Прави го с един тип от моя курс.

— Да не би да го правят пред теб?

Ама че въпрос!

— Не, в спалнята са.

— Аха — отбелязва той, като че ли това обяснява всичко.

— Може ли да дойда при теб? — Не искам да звуча така, сякаш го умолявам, но май звуча точно така.

— Горкичката! Имаш гадна вечер, нали?

— Най-лошата от всички в живота ми.

— Идването ти тук обаче надали ще промени нещо — предупреждава ме той. — Аз съм много уморен и се нуждаю от сън. Както и ти, между другото.

— В такъв случай просто ще спим. Ще ни бъде хубаво.

— Много съжалявам, Кари, но точно тази вечер не мога. Някой друг път.

— Окей — преглъщам на сухо, чувствайки се като пълна идиотка.

— Лека нощ, хлапе! — казва той и затваря.

Поставям внимателно слушалката обратно на мястото ѝ. Отивам на дивана и сядам със свити до гърдите крака. Започвам да се люлея.

Лицето ми се сбръчква и от очите ми рукуват сълзи.

Миранда се оказа напълно права. Всички мъже са гадняри!

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

В пет часа сутринта Райън се измъква на пръсти. Аз стискам очи и се преструвам на дълбоко заспала. Не желая нито да го виждам, нито да разговарям с него. Чувам стъпките му по пода, а след това и скърцането на вратата. „Хайде, стига си се цупила! — казвам си. — Какво толкова е станало? Просто правиха секс!“ И е точно така. Това не е моя работа. От друга страна, на Райън не му ли пука за неговата годеница? Ами Маги и двете ѝ гаджета? Да не би да искат да ми кажат, че когато се стигне до секс, всички ограничения отпадат? Възможно ли е сексът действително да е толкова могъщ двигател на действията, че да изтрие и миналото ти, и здравия ти разум?

Усещам, че най-сетне започвам да заспивам — първоначално леко, но накрая действително се отнасям. Тъкмо сънувам как Виктор Грийн ми казва, че ме обича, само че накрая се оказва, че изглежда точно като Капотти, когато Маги ме разтърсва.

— Здравсти! — провиква се весело, сякаш нищо особено не се е случило. — Искаш ли кафе?

— Естествено — промърморвам и цялата скапана нощ се връща в съзнанието ми. Чувствам се като изцедена и пак леко ядосана. Запалвам цигара.

— Много пушиш! — прави ми забележка Маги.

— Ха! Намерил се кой да ми го каже — най-големият комин от нас!

— Ти не забеляза ли, че аз вече отказах цигарите?

Всъщност не бях забелязала.

— И кога? — питам и предизвикателно издухвам хубаво кръгче дим.

— След като се запознах с Ханк. Той ми каза, че това било отворителен навик и аз постепенно осъзнах, че е напълно прав.

Питам се какво ли би казал Ханк относно поведението на своята любима тази нощ.

Тя отива в кухнята, открива бурканчето с нес кафе, вижда и чайника и го налива с вода. После зачаква завирането ѝ.

— Снощи беше много забавно, нали? — провиква се оттам.

— Да бе, прекарахме си страхотно — отбелязвам, неспособна да прикрия сарказма в гласа си.

— Какво има пък сега? — надниква откъм кухнята Маги, като че ли аз съм тази, която непрекъснато се оплаква.

Все още е твърде рано за разгорещен спор, затова отговарям:

— Нищо. Просто Райън е в моя курс и...

— Добре че ми напомни! Райън ще ме води на кино. На някакъв филм от някакъв си китайски режисьор. „Седемте нещо-си“.

— „Седемте самураи“. На Кurosава. Само че той е японец.

— Ти откъде знаеш?

— Момчетата непрекъснато говорят за този филм. Продължавал шест часа и нещо.

— Не мисля, че ще изтраем цели шест часа в киното — подмята многозначително тя и ми подава голяма чаша кафе.

Една нощ — добре. Обаче две? А, не!

— Слушай какво, Маги. Не мисля, че е добре Райън да идва тук и довечера. Саманта може да разбере и...

— Не се притеснявай — махва с ръка приятелката ми и присяда до мен на дивана. — Райън каза, че можем да отидем в неговата квартира.

Улавям едно неразтворено зрънце нес кафе от чашата си и го изваждам. После казвам:

— Ами годеницата му?

— Каза ми, че според него тя му изневерявала.

— Кое то извинява поведението му, така ли?

— Господи, Кари, ама какъв ти е проблемът? Толкова си праволинейна и тесногръда!

Отпивам от кафето си, налагайки си да не отвърщам. Винаги съм се гордяла с това, че не съм тесногръда. Но може би просто не съм се познавала достатъчно добре.

Семинарът ни започва в един, обаче аз тръгвам от квартирата по-рано под претекст, че имам и други ангажименти. Двете с Маги успяхме да се държим напълно възпитано една с друга, но аз си давах сметка, че стъпвам по крехък лед. Струваше ми огромно усилие на волята да не повдигна въпроса за Райън, както и още по-голямо, за да не спомена името на Бърнард. Бях си обещала, че няма да говоря за

него, защото, ако го направех, като нищо бих могла да обвиня Маги, че е разрушила връзката ни. Което изглеждаше прекалено дори и за моя ирационален мозък.

А когато Маги включи телевизора и започна да си прави упражнения за краката, аз се измъкнах от апартамента.

До курса ми остава още цял час, така че се насочвам към „Бялото конче“, където бих могла да се налива с тонове хубаво кафе само за петдесет цента. За моя приятна изненада заварвам там Лил, пишеща нещо в дневника си.

— Ако знаеш само колко към скапана! — въздъхвам и се отпускам на стола срещу нея.

— Изглеждаш много добре — казва тя.

— Само дето тази нощ надали ми се събират и два часа сън.

Тя затваря дневника си и ме поглежда съзаклятнически.

— Бърнард ли? — пита.

— Де да беше така! Бърнард ме заряза...

— Много съжалявам — усмихва се съчувствено тя.

— Не официално — побързвам да я извадя от заблудата. — Но след снощното ми изпълнение мисля, че ще го направи. — Изсипвам три пакетчета захар в кафето си и го разбърквам. — Цяла нощ приятелката ми Маги прави секс с Райън.

— Значи затова си толкова бясна.

— Не съм бясна. Просто съм разочарована — пояснявам. И тъй като тя не изглежда особено убедена в думите ми, допълвам: — Дори не ревнувам! Защо да ревнувам Райън, когато си имам мъж като Бърнард?!

— Тогава защо си толкова бясна?

— Не знам — свивам рамене. — Може би защото Райън е сгоден, а тя си има две гаджета. Просто не ми изглежда правилно.

— Неведоми са пътищата на сърцето — отбелязва енигматично тя.

Свивам неодобрително устни и отсичам:

— Да гледа да си ги подбира по-добре!

* * *

В клас се затварям в себе си. Райън се опитва да ме разсее с разговор за това колко страхотна била Маги, но аз само кимам хладно. Рейнбоу благоволи да ме поздрави, обаче Капотти не ми обръща внимание. Нищо ново под слънцето. Поне той все още се държи нормално.

А после Виктор ме подканва да прочета пред всички първите десет страници от пиесата си. Шокирана съм. До този момент Виктор никога не ме е карал да чета, затова сега ми е необходима минута, докато се настроя към новата ситуация. Ама как така ще чета пиесата съвсем сама? Все пак има две действащи лица — мъж и жена. Не мога да чета и мъжката роля, така де! Ще звучи като идиот.

Но очевидно Виктор и сам вече се е досетил, затова допълва:

— Ти ще четеш ролята на Хариет, а Капотти ще чете ролята на Мурхауз.

Капотти се смръщва и оглежда крайно раздразнено стаята.

— Каква Хариет и какъв Мурхауз? — възкликва недоволно. — И що за име е това, Мурхауз?!

— Предполагам, че съвсем скоро ще разберам — отбелязва Виктор и навива мустака си.

От два дена насам това е най-хубавото нещо, което ми се е случвало. И мисля, че е толкова готино, че спокойно може да компенсира всички гадории.

Стиснала здраво сценария си, аз се насочвам към предната част на стаята, следвана от пламналия от гняв Капотти.

— Какъв човек играя? — пита ме той.

— Ти си мъж в четирийсетте, който преживява кризата на средната възраст. А аз съм твоята заядлива и досадна съпруга.

— Че каква друга да си — промърморва той.

Усмивам се. Това ли е причината за неговата неугасваща враждебност към мен? Мисли ме за заядлива и досадна? Е, щом ме мисли за кучка, нищо по-добро от това!

Започваме да четем. Към втората страница вече съм влязла в ролята си, концентрирайки се върху образа на Хариет — нещастна жена, която е искала да направи нещо в този живот, но крилата ѝ са били подрязани от вдетинения ѝ съпруг.

Към третата страница хората в стаята вече са схванали, че пиесата би трябвало да е смешна, и са започнали да се подхилват. Към

петата страница чувам истински изблици на смях. А когато завършваме, класът избухва в бурни аплодисменти.

Олеле!

Поглеждам към Капотти и като последната глупачка очаквам неговото одобрение. Обаче той избягва всячески погледа ми и само промърморва:

— Добра работа.

А на мен не ми пука. По обратния път към мястото си сякаш летя.

— Коментари? — обажда се Виктор.

— Прилича ми на юношеска версия на „Кой се страхува от Вирджиния Улф?“ — осмелява се да каже Райън. Поглеждам го с благодарност. Осъзнавам, че Райън има лоялно сърце, което като че ли едва сега започвам да оценявам. Много лошо, че когато се стигне до секс, забравя лоялността си. Но, от друга страна, ако един мъж се държи като мръсник по отношение на верността си към жената, с която е, но във всички други отношения е идеален, това значи ли, че трябва да го харесваш като човек?

— Лично за мен най-интересен е начинът, по който Кари успява да превърне една толкова банална домашна сцена в интригуващо събитие — обажда се пак Виктор. — Особено ми харесва фактът, че всичко това се случва, докато двамата си мият зъбите. Това е дейност от ежедневието, която вършим всички ние, независимо какви сме.

— Например пълни аматьори — вметва злобно Райън.

Усмивам се, за да му покажа, че съм далеч над подобни злободневни коментари. Но в този момент вече съвсем официално си признавам пред себе си — мразя този човек!

Виктор потупва мустака си с едната си ръка, а с другата — косата на главата си — жест, който навява на мисълта, че се опитва да попречи на косата си да отлети. А после казва:

— А сега може би Лил ще ни удостои с удоволствието да прочете новото си стихотворение?

— Разбира се — кимва Лил и излиза отпред. — „Стъклената пантофка“ — започва със заглавието. — „Любовта ми ме разби на парчета. Сякаш тялото ми е стъкло, захвърлено върху скалите, използвано и непотребно...“

Стихотворението продължава в този дух още няколко реда, а накрая Лил приключва и се усмихва свенливо.

— Мнения? — обажда се Виктор. В гласа му се долавя необичайна острота.

— Харесва ми — решавам да се изкажа и аз. — Счупеното стъкло е страхотна метафора на разбитото сърце. — Изричайки това, аз си давам сметка как точно ще се чувствам, ако Бърнард сложи край на връзката ни.

— Педантично и твърде очевидно! — отсича Виктор. — Ученическо и неумело. Всички ставате свидетели какво се случва, когато човек приеме таланта си за даденост!

— Благодаря ви — отвръща с равен тон Лил, като че ли не ѝ пука. Връща се на мястото си, но когато поглеждам през рамо, забелязвам, че е оборила глава и изглежда като попарена. Знам, че Лил е твърде силна, за да се разплаче пред всички тези хора тук, но знам също така, че дори и да го направи, всички ще я разберат. Виктор може и да не е особено съобразителен в прямотата си, но никога досега не се е показвал като целенасочено зъл.

Но и той като че ли се чувства гузен, защото забелязвам, че върти горкичкия Уолдо така, сякаш се кани да го откъсне от лицето си.

— В заключение, очаквам с нетърпение да чуя второ действие от пиесата на Кари. Що се отнася до Лил... — не довършва и се обръща.

Подобно изявление би трябвало да ме накара да литна до небесата, но не става така. Знам, че Лил не заслужава такива строги критики. Което, обаче, би могло да означава и обратното — че аз не заслужавам подобно одобрение. Оказва се, че величието не е толкова приятно, когато те връхлита за сметка на провала на други.

Събирам листите на сценария си, питайки се какво стана току-що. Може би в крайна сметка Виктор е просто поредният непостоянен мъж. Само дето в случая е непостоянен не по отношение на жените, а на любимите си студенти. В началото обсипа Лил с похвали, обаче сега сигурно се е отегчил от нея и изведнъж аз съм тази, която е привлякла вниманието му.

Лил побягва навън. Настигам я до асансьора и натискам бутона за затваряне на вратите, преди някой друг да се е вмъкнал при нас.

— Много съжалявам, Лил — прошепвам. — Според мен стихотворението ти е прекрасно! Съвсем сериозно ти го казвам! —

започвам да нареждам, полагайки усилия да компенсирам неодобрението на професора.

Лил притиска чантата до гърдите си и промърморва:

— Не, той е напълно прав. Стихотворението не става. Трябва да работя повече върху себе си!

— Но ти вече работиш повече от всички останали в курса, взети заедно! Ако става въпрос за мързел, това съм най-вече аз!

— Не е вярно, Кари — поклаща глава тя. — Ти не си мързелива. Ти просто не се страхуваш от нищо.

Сега вече е мой ред да се почувствам объркана, особено предвид разговора ни с нея относно страховете ми като писател.

— Не бих се изразила точно така — изричам предпазливо.

— Но е напълно вярно. Ти не се страхуваш от този град. Не се страхуваш да пробваш нови неща.

— Ти също — изричам тихо.

Излизаме от асансьора, а оттам — на улицата. Слънцето прежуря и горещината сякаш ни зашлевява през лицето. Лил примижава и си слага евтини слънчеви очила — от онези, които уличните продавачи предлагат на всеки ъгъл.

— Наслаждавай се на Ню Йорк, Кари — отсича. — А за мен не се притеснявай! Смяташ ли да кажеш на Бърнард?

— За кое?

— За пиесата си. Трябва да му я покажеш. Сигурна съм, че той много ще я хареса.

Вторачвам се внимателно в нея, питайки се дали не изрича това с цинизъм, но по лицето ѝ не забелязвам нито следа от злоба или завист. Освен това Лил просто не е такава. Тя никога и на никого не завижда.

— Да, права си — изсумтявам. — Може и да му я покажа.

Бърнард. Наистина *трябва* да му покажа пиесата си. Но след снощните ми изпълнения дали ще благоволи да ми проговори?

Но засега не мога да сторя абсолютно нищо, за да си отговоря на този въпрос. Защото вече е време да се срещна със Саманта, за да се заема с вечерята за шантавото ѝ парти.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Е, какво сега? Откъде започваме? — пита Саманта и плясва с ръце, опитвайки се да демонстрира някакъв ентузиазъм.

Поглеждам я косо. Тази жена шегува ли се или какво?

— Ами, първо купуваме храната — казвам бавно, като че ли обяснявам на хлапе от детската градина.

— И къде по-точно го правим?

Зяпвам, неспособна да повярвам на ушите си.

— В супермаркета, разбира се!

Когато Саманта ми сподели, че не знае нищо за готвенето, никога не съм предполагала, че говори буквално — че няма представа, че „вечерята“ обикновено се приготвя от „продукти“, които купуваме в „супермаркета“.

— И къде е супермаркетът? — пита.

Идва ми да се разпищя. Вместо това обаче просто впивам очи в нейните.

Тя си седи зад бюрото в офиса, облечена в пуловер с дълбоко деколте, подплънки на раменете, наниз от перли на врата и къса поличка. Изглежда секси, печена и преуспяваща. Аз, от друга страна, изглеждам неугледна и не на мястото си, особено като се има предвид, че съм облечена в развлечената туника на някоя стара дама, която за по-голяма прегледност съм пристегнала с каубойски колан. Поредната ми велика находка в магазина за стари дрехи.

— А защо не си поръчаш храна за вкъщи? — изричам лукаво.

Тя се размива звънко и отбелязва:

— Чарли си мисли, че мога да готвя. Затова сърце не ми дава да го разочаровам.

— И защо, ако мога да попитам, той смята така?

— Защото аз му казах така, Пиленце! — отвърща с леко раздражение тя. Изправя се и слага ръце на кръста. — Не си ли чувала израза: „Преструвай се, докато не му сложиш хомота?“ Е, аз съм от въпросните преструвани!

— Добре де, добре! — вдигам ръце от нея аз. — Обаче първо трябва да видя кухнята на Чарли. Да проверя какви съдове за готвене има.

— Няма проблеми. Апартаментът му е забележителен. Ще те заведе веднага! — И грабва гигантска чанта „Кели“, която не съм виждала до този момент.

— Нова ли е? — питам отчасти с възхищение, отчасти с грозна завист.

Тя погалва меката кожа, след което я мята на рамо и отговаря:

— Хубава е, нали? Подарък от Чарли.

— Някои хора си живеят живота...

— Изиграй правилно картите си и ти също ще си живееш живота, Пиленце!

— И как смяташ да доведеш докрай този твой велик план? — не мога да не полюбопитствам аз. — Ами ако Чарли разбере и...

— Няма! — махва безгрижно с ръка тя. — Чарли влиза в кухнята единствено тогава, когато решаваме да правим секс на барплота!

Смръщвам се и отбелязвам:

— И ти очакваш от мен да приготвя вечерята ти на същото място?

— Там си е съвсем чисто, Кари. Не си ли чувала, че има и прислужници?

— Не и в моя свят.

Прекъсва ни появата на нискостъблен мъж с пясъчнокестенява коса, който изглежда точно като миниатюрна версия на куклата Кен.

— Тръгваш ли си вече? — извисява глас той към Саманта.

През лицето ѝ преминава сянка на раздразнение, обаче тя бързо се овладява и изрича спокойно:

— Семейни проблеми!

— Ами поръчката на „Смирноф“? — натъртва той.

— Водката съществува от около двеста години, Хари, и смея да твърдя, че ще съществува и утре. Обаче сестра ми — посочва мен — може и да я няма!

Съвсем навреме цялото ми тяло се разтърсва от смущение и бузите ми пламват.

Очевидно е обаче, че Хари не е от мъжете, които се връзват толкова лесно. Оглежда ме внимателно — няма съмнение, че вече има

нужда от очила, но суетата не му позволява да си сложи.

— Сестра ти значи, а? — промърморва. — И откога се сдоби със сестра?

— Божичко, Хари! — клати глава Саманта.

Хари се отдръпва, за да ни пропусне да минем, а след това тръгва след нас по коридора.

— После ще се върнеш ли? — пита.

Саманта се заковава на място и бавно се обръща. По устните ѝ заиграва усмивка.

— За бога, Хари! Звучиш като баща ми!

Право в целта! Кожата на Хари преминава през двайсетина нюанса на зеленото. Като го гледам, не е много по-възрастен от Саманта, така че последното, което е очаквал, е някоя жена да го сравни с престарелия си баща.

— И какво беше всичко това? — питам, когато вече сме на улицата.

— Хари ли? — подхвърля спокойно тя. — Той е новият ми шеф.

— И говориш така на шефа си?!

— Налага се — отговаря тя. — Като се има предвид как той разговаря с мен.

— И по-точно?

— Ами, да видим — изсумтява тя, когато спираме на светофара. — Например, още през първия си ден като шеф той влиза в офиса ми и заявява: „Чух, че много те бива във всичко, с което се захванеш.“ Звучи като комплимент, нали? Обаче после добавя: „И в работата, и извън нея.“

— А има ли право да говори по този начин?

— Разбира се — свива рамене тя. — Никога не си работила в офис, така че нямаш представа какви могат да бъдат мъжете. Рано или късно се стига до въпроса за секса. И когато се стигне до него, предпочитам да им го дам.

— Но не трябва ли да се оплачеш на някого?

— На кого? — поглежда ме тях така, сякаш не съм с всичкия си. — С шефа му ли? Началникът на „Човешки ресурси“? Той ще ми заяви или че се е шегувал, или че аз съм му налетяла. Ами ако ме уволни? Не възнамерявам по цял ден да си седя вкъщи, да раждам деца и да пека сладки!

— Нямам никаква представа какви са ти майчинските умения, но като имам предвид готварските, съгласна съм, че идеята не е никак добре.

— Благодаря! — кимва тя доволна, че е разбрана.

* * *

Саманта може и да бе излъгала Чарли относно кулинарните си познания, но със сигурност не лъжеше за апартамента. Кооперацията, в която се намира, се издига на Парк авеню и е златна. Е, не точно златна, но е покрита с някакъв бляскав, златист метал. И ако до този момент съм си мислела, че портиерите в кооперацията на Бърнард са непоносими, то е, защото не бях виждала портиерите в златната сграда. Те носят не само бели ръкавици, но си имат и шапки със златни кантове. А от раменете на униформите им висят златни ширити. Малко кичозно, но впечатляващо.

— Ама ти наистина ли живееш тук? — шепна, докато вървим през мраморното фоайе и стъпките ни ехтят.

— Разбира се — кимва тя и учтиво поздравява портиера, който ни отваря вратата на асансьора. — Сградата е пълно отражение на моята същност, не мислиш ли? Бляскава, но и от класа.

— Е, може и така да се каже — промърморвам, докато оглеждам опушените стъкла по стените на асансьора.

Съвсем не изненадващо апартаментът на Чарли се оказва действително огромен. Намира се на четирийсет и петия етаж и има огромни френски прозорци, дневна като пещера, още една стена от опушени огледала и огромен плексигласов шкаф, пълен в бейзболни трофеи. Като виждам всичко това, съм напълно сигурна, че спалните и баните не са една и две, обаче нямам възможност да ги видя, защото Саманта незабавно ме повежда към кухнята. Тя също е като пещера и си има мраморни плотове и блестящи съдове. И е абсолютно нова. Даже прекалено.

— Тук готвено ли е някога? — питам, като започвам да отварям шкафовете за оглед на наличната посуда.

— Надали — отговаря Саманта, потупва ме по рамото и добавя: — Не се притеснявай, все ще измислиш нещо! Имам абсолютна вяра в

теб! А сега почакай, за да видиш с какво мисля да бъда облечена довечера!

— Страхотно — промърморвам. Кухнята е практически гола. Откривам ролка алуминиево фолио, няколко кутии от бисквити, три купи и огромен тиган.

— Та-да! — провиква се тържествено тя и се появява на прага в униформа на френска прислужница. — Какво ще кажеш?

— Ако смяташ да започваш работа на Четирийсет и втора улица, е превъзходно!

— Чарли много ме харесва така.

— Виж какво, скъпа — започвам през стиснати зъби, — това е вечеря! Не можеш да облечеш подобно нещо!

— Да, знам! — отсича ядосано тя. — За бога, Кари, не разбираш ли от шега?

— Не и когато трябва да приготвя цяло вечерно меню само с три купи и ролка алуминиево фолио! Кой ще присъства на тази вечеря между другото?

Тя вдига ръце и отговаря:

— Аз, Чарли, едно ужасно досадно семейство, с което Чарли работи, още едно досадно семейство, и сестрата на Чарли — Ерика. Както и приятелят ми Чоли, за да разведрява обстановката.

— Кой Чоли?

— Чоли Хамънд. Запозна се с него на същото парти, където се запознахте с Бърнард.

— Английският джентълмен.

— Същият. Ръководи едно литературно списание. Много ще ти хареса.

Размахвам алуминиевото фолио пред лицето ѝ и напомням:

— Аз няма да мога да го видя, забрави ли? Ще бъда тук и ще готвя!

— Ако готвенето те изнервя толкова, не мисля, че трябва да продължаваш да го правиш! — отбелязва спокойно Саманта.

— Благодаря ти, скъпа! Но доколкото си спомням, идеята беше твоя, нали?

— Да бе! — махва безгрижно с ръка тя. — Хайде, ела! Искам да ми помогнеш да си избира тоалет за тази вечер! Приятелите на Чарли са адски консервативни.

Тръгвам след нея по покрития с дебел килим коридор и влизаме в огромна спалня с вграден гардероб и бани за него и за нея. Зяпвам при вида на това великолепие. Не мога да си представя, че някой в Манхатън може да разполага с толкова голямо пространство. Нищо чудно, че Саманта няма търпение да сложи хомота на този богаташ.

Когато влизаме във вградения гардероб, едва не припадам. Само гардеробът е с размерите на целия апартамент на Саманта, в който сега живея. От едната страна са подредени рафтове с дрехите на Чарли, подредени по вид и цвят. Дънките му са изгладени и сгънати на закачалки. По рафтовете се кипрят гордо купчини пуловери от кашмир във всевъзможни нюанси.

Срещуположната страна е за Саманта. Става ясно не само по работните ѝ костюми, обувките с високи токчета и елегантните рокли, които обича да носи, но и по относително малкия брой на дрехите там.

— Хей, сестро, както виждам, имаш доста да наваксваш с бройката! — подкачам я весело аз.

— Работя по въпроса — разсмива се и тя.

— Какво е това? — питам, сочейки един костюм от букле с бели маншети. — „Шанел“ ли? — Поглеждам етикета с цената, който все още виси на костюма. — Хиляда и двеста долара? Ужас!

— Благодаря — кимва тя и измъква закачалката от ръцете ми.

— Можеш ли да си го позволиш?

— Не мога да не си го позволя. Ако искаш този живот, трябва да изглеждаш част от него — пояснява смръщено. — Мислех, че поне ти ще разбереш. Не си ли прираствана към модата?

— Не и на тези цени. Например този красив тоалет, с който съм облечена в момента, ми струва само два кинта!

— Личи си — отбелязва небрежно тя, съблича прислужническата униформа и я пуска на земята.

После се намъква в костюма на „Шанел“ и се оглежда в огромното огледало.

— Какво ще кажеш?

— Защо си мисля, че такива дрехи носят само дамите, които ходят в ресторантите, за да обядват? Виждам, че е „Шанел“, но не отразява истинската ти същност.

— Коего го прави перфектен за една бъдеща дама от Ист Сайд! — отсича тя.

— Обаче ти не си такава — възразявам аз, припомняйки си лудите нощи, които сме прекарвали заедно.

Тя поставя пръст на устните си и изрича шепнешком:

— Но вече съм! И ще бъда такава дотогава, докато трябва да бъда!

— А после какво?

— Ще бъда независима и богата! И може би ще отида да живея в Париж.

— Възнамеряваш да се разведеш с Чарли още преди да сте се оженили? Ами ако имате деца?

— Ти как мислиш, Пиленце, ще имаме ли? — отбелязва тя, сритва прислужническата униформа към стената на помещението и ме поглежда многозначително. — Е, мисля, че някои от нас вече трябва да се заемат с готвене!

* * *

Четири часа по-късно, въпреки че фурната работи, а заедно с нея и два котлона, аз треперя от студ. Чарли поддържа апартамента си на температурата на хладилен камион. Навън сигурно е трийсет и пет градуса, обаче тук, вътре, аз треперя и не бих имала нищо против точно сега да взема назаем един от кашмирените пуловери на домакина.

„Как ли издържа Саманта? — питам се, докато разбърквам съдържанието в тигана. — Сигурно е свикнала. Ако се каниш да се жениш за магнат, вероятно просто трябва да приемеш онова, което им харесва на тях.“

— Кари? — чувам гласа на Саманта, която влиза в кухнята. — Как върви?

— Главното блюдо е почти готово — отговарям.

— Слава на Бога! — отбелязва тя и отпива глътка червено вино от красив бокал. — Защото аз навън полудявам.

— А питаш ли ме как се чувствам аз вътре?

— Е, на теб поне не ти се налага да разговаряш за оформление на прозорци.

— И как по-точно „оформяш“ един прозорец? Да не би да го изрязваш?

— Просто викаш интериорен дизайнер — отвърща търпеливо тя.
— И даваш двајсет хиляди долара за завеси. Не мисля, че ще се справя.

— Гледай да се справиш. Не забравяй, че моят задник е този, който вече е на ръба на замръзването само и само ти да изглеждаш добре! И все още не разбирам защо просто не си нае фирма за кетъринг.

— Защото Супержената не си наема кетъринг! Тя върши всичко сама!

— Заповядай — изричам и ѝ подавам две завършени блюда. — Да не забравиш шапката си?

— Какво ще ядем между другото? — оглежда неуверено чиниите тя.

— Агнешки пържоли със сос от гъби и сметана. Зеленото нещо е аспарагус. А онези кафявите неща са картофи — изреждам саркастично. — Чарли още ли не е разбрал, че в кухнята му има друг човек, който готви?

— Няма никаква представа — усмихва се Саманта.

— Хубаво. Тогава просто му кажи, че това е френско блюдо.

— Благодаря ти, Пиленце! — прошепва тя, завърта се на пети и излиза. И през отворената врата я чувам да се провиква на френски: — Воала!

За жалост не мога да видя гостите, тъй като трапезарията е зад ъгъла. Все пак успявам да уловя някои елементи. Масата е също от плексиглас. Очевидно Чарли е голям любител на пластмасата.

Заемам се да приготвя шоколадовото суфле. И тъкмо се каня да го пхна във фурната, когато чувам зад гърба си нечий глас:

— Аха! Знаех си, че е твърде хубаво, за да бъде вярно!

Подскачам до тавана и едва не изпускам тавичката.

— Чоли? — изсъсквам.

— Кари Брадшоу, доколкото си спомням — отбелязва той, насочва се директно към фризера и допълва: — Наскоро се чудех какво ли е станало с теб. Е, вече знам.

— Всъщност не знаеш нищо — поправам го аз, докато внимателно затварям вратичката на фурната.

— И защо Саманта те държи скрита тук?

Отварям уста, за да му обясня, но после се усещам. Чоли ми прилича на любител на клюките — сигурно веднага ще хукне при гостите и ще им съобщи, че аз съм тази, която готви, а не Саманта. В момента съм точно като Сирано дьо Бержерак, само дето не мисля, че в крайна сметка аз ще съм тази, която ще получи голямата награда.

— Слушай какво, Чоли... — започвам.

— Няма проблеми, схващам — намигва ми съзаклятнически той.
— Познавам Саманта от години. Тя не може да свари дори яйце.

— Ще им кажеш ли?

— И да разваля купона? Не, мъничката ми — отговаря мило той.
— Обещавам да пазя тайната ти!

Той излиза и две минути след него в кухнята връхлита Саманта.

— Какво стана? — възкликва паникьосана. — Чоли видя ли те? Този досаден старец! Навсякъде си пъха носа! Знаех си, че не трябва да го каня! А всичко вървеше толкова добре! От ушите на другите жени направо започна да излиза пара — толкова ми завидяха!

Скръцва отчаяно със зъби и покрива лицето си с ръце. Днес за първи път я виждам толкова разстроена и това ме кара да се запитам дали приказната ѝ връзка с Чарли е толкова красива, колкото тя твърди, че е.

— Хей, спокойно! — прошепвам и докосвам ръката ѝ. — Всичко е наред! Чоли обеща, че няма да каже на никого.

— Сериозно?

— Напълно. И мисля, че ще удържи обещанието си. Изглежда ми много приятно старче.

— Такъв си е — въздъхва облекчено Саманта. — А онези жени там са като същински змии. По време на коктейлите една от тях не се умори да ме пита кога планираме да имаме деца. А когато ѝ отговорих, че не знам, тя си навири носа и ме предупреди, че най-добре би било веднага да се заемам със задачата, преди Чарли да е размислил за брака ни. А накрая ме попита кога смятам да напусна работата си.

— А ти какво ѝ отговори? — възкликвам дълбоко възмутена аз.

— „Никога, естествено. Защото не смятам работата си точно за работа. Смятам я за кариера. А човек не напуска кариерата си.“ Така ѝ казах. И това ѝ затвори устата поне за минута. След това ме попита в кой колеж съм учила.

— И?

Саманта изпъва рамене и отговаря:

— Излъгах. Казах й, че съм ходила в едно малко училище в Бостън.

— О, скъпа!

— Че какво значение има? Не възнамерявам да изгубя Чарли само защото някаква си задръстена матрона не одобрява училището, което съм завършила! След като стигнах дотук, не смятам да се връщам обратно!

— Разбира се, че не — докосвам рамото й. — Но може би аз трябва да си тръгвам. Преди някой друг да е решил да намине през кухнята.

— Добра идея — кимва тя.

— Суфлето е във фурната. Единственото, което се изисква от теб, е след двайсет минути да го извадиш, да го обърнеш в едно плато и да сложиш отгоре му топки сладолед.

Тя ме поглежда с благодарност и ме прегръща топло.

— Благодаря ти, Пиленце! Нямаше да се справя без теб!

После отстъпва назад, приглажда косата си и добавя:

— Между другото, имаш ли нещо против да си тръгнеш през входа за прислугата?

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

„Но къде са всички, за бога?“ — беснея вътрешно аз, трясвайки телефонната слушалка сигурно за милионен път.

Снощи, когато се прибрах в квартирата, не спрях да размишлявам за Саманта и Чарли. Това ли е начинът да създадеш щастлива връзка с някого? Да се превърнеш в онова, което мъжът иска от теб?

От друга страна, стратегията като че ли се оказва успешна. Или най-малкото за Саманта. В сравнение с нейната, моята собствена връзка с Бърнард изглежда плачевно непълноценна. Не само по отношение на секса, но и заради простичкия факт, че все още не бях сигурна дали някога ще го видя отново. В този смисъл стигам до заключението, че най-доброто в това да живееш с един мъж е, че си сигурна, че пак ще го видиш. Така де, на някакъв етап все трябва да се прибере у дома, нали?

За жалост аз не мога да кажа същото за Бърнард. И всичко е по вина на Маги. Ако не се бе държала толкова невъзпитано с него, ако не ме беше пришпорвала да тръгваме, за да се види с Райън и да го прелъсти... И на всичко отгоре тя и досега продължава да си ходи с Райън и да си върти кратката любовна връзка, а аз нямам нищо. Отдадох силите си, за да помогна на другите, а сега съм сама.

Добре че си имам Миранда. И винаги ще си я имам. Миранда никога няма да тръгне сериозно с когото и да било. Тогава къде, по дяволите, се е запиляла?

Вдигам телефона и пак намирам номера й. Никакъв отговор. Странна работа. Навън вали, което означава, че няма как да крачи героично пред входа на „Сакс“. Пробвам и номера на Бърнард. И там никакъв отговор. Напълно вбесена, намирам номера на Райън. Мълчание. Мътните го взели! Даже и той не вдига! От друга страна, как ще вдигне телефона, щом като сигурно за двайсети път днес вдига нещо друго, вдъхновен от Маги?!

Предавам се и впервам поглед в дъжда. Кап, кап, кап. Ужасно депресиращо.

Накрая звънецът на вратата се обаждат. Две кратки извънявания, следвани от едно дълго, като че ли някой се е подпрял на него. Маги. Голяма приятелка, няма що! Пристигна в Ню Йорк, за да ме види, а прекарва цялото си време с глупака Райън! Излизам в коридора и надниквам надолу през перилата, приготвяйки се да ѝ меля сол на главата.

Обаче зървам главата на Миранда. Дъждът е сплескал косата ѝ и изглежда като червено кепе.

— Здравсти! — възкликвам щастливо.

— Навън е отвратително, та реших да се отбия при теб, докато дъждът спре.

— Няма проблеми, влизай! — Подавам ѝ хавлиена кърпа и тя подсушава косата си, която щръква във всички посоки като гребен на петел. За разлика от мен тя изглежда в превъзходно настроение. Влиза в кухнята, отваря хладилника и наднича. — Имаш ли изобщо нещо за ядене?

— Сирене.

— Става. Умирам от глад. — Грабва малък нож и напада парчето сирене чедър. — Хей, забеляза ли, че цели два дена не съм ти се обаждала?

Всъщност не съм — бях твърде заета с Маги, Саманта и Бърнард.

— Разбира се — отговарям на глас. — Къде беше?

— Познай! — ухилва се Миранда.

— Да не би да си ходила на митинг във Вашингтон?

— Не позна. Давай пак!

— Е, предавам се. — Отивам до дивана, тръшвам се на него и се втренчвам през прозореца. После запалвам цигара. В момента изобщо не ми е до играчки.

Тя присяда на ръба на дивана, дъвче гладно сиренето си и отговаря:

— Правих секс!

— Какво? — задавам се с цигарата си.

— Правих секс — повтаря и се плъзга до мен. — Срегнах един тип и през последните два дена се посветихме изцяло на секс. Без спиране. И знаеш ли кое е най-гадното? Не можех да се изходя!

Сериозно! Не успях да се изходя, докато той най-сетне не си тръгна тази сутрин!

— Чакай малко! Срещнала си мъж?

— Точно така, Кари, срещнах мъж. Колкото и да не е за вярване, намират се мъже, които ме харесват.

— Никога не съм твърдяла обратното. Само че ти винаги си казвала, че...

— Да, знам — кимва тя. — Сексът е гадно нещо. Обаче този път не беше.

Вторачвам се в нея с широко отворени очи и с огромна завист. Не знам откъде да започна.

— Той е студент по право в Нюйоркския университет — започва разказа си тя, настанявайки се по-удобно на дивана. — Запознах се с него пред входа на „Сакс“. Първоначално не исках да разговарям с него, защото носеше папийонка...

— Какво?!

— Да, при това жълта. На черни точки. Обаче той не спря да минава покрай мен, а аз не спрях да се правя, че не го виждам, а накрая се подписа под петицията, така че аз се опитах да бъда любезна. Оказва се, че изучавал всички случаи относно свободното слово и порнографията. Твърди, че порно индустрията е първата, която започва да използва безогледно печатната преса. Ти знаеше ли го? И това било не защото всички държали да четат велика литература, а защото мъжете искали да виждат мръсни картинки!

— Уау! — възкликвам, опитвайки се да вляза в духа на темата.

— Та говорихме ли, говорихме и после той предложи да продължим разговора си на една вечеря. Не мога да кажа, че ми хареса особено като мъж, но ми се стори интересен тип и аз реших, че вероятно бихме могли да станем приятели. Та затова се съгласих.

— Фантастично — опитвам се да изобразя нещо като усмивка аз. — И къде ходихте?

— В „Джапоника“, японския ресторант до университета. Където, между другото, не е никак евтино. Пробвах да го накарам да си поделим сметката, обаче той не искаше и да чуе.

— Ти си позволила на мъж да ти плати вечерята?! — Боже, това изобщо не е в стила на Миранда!

— Да, това определено противоречи на всичките ми принципи — усмихва се срамежливо тя. — Обаче си казах, че поне веднъж мога да си затворя очите. Непрекъснато си мислех за онази вечер с теб и приятелката ти Лил. Затова как майка ѝ станала лесбийка. Тогава започнах да се питам дали и аз не се превръщам в лесбийка, но ако е така, защо жените не ме привличат?

— Сигурно защото още не си срещнала подходящата — опитвам се да обърна всичко на шега аз.

— Кари! — поглежда ме с укор тя, но е в твърде добро настроение, за да се обиди. — Само мъжете ми харесват. Просто ми се иска да приличат повече на жените. Но с Марти...

— Така ли се казва — Марти?

— И какво от това? Човек не избира сам името си, нали? Обаче бях леко притеснена. Защото не бях много сигурна дали бих могла да го целуна. — Сnižава глас и допълва: — Не е от най-красивите типове. Но после си казах, че външният вид не е всичко. А той действително е много умен! Кое то също би могло да се превърне в афродизиак. Винаги съм казвала, че предпочитам да бъда с умен грозник, отколкото с красив глупак! Така де, какво ще си говориш с един глупак, а?

— Може би за времето? — подмятам, питайки се веднага дали Бърнард не си мисли същото за мен. Може би аз не съм достатъчно умна за него и затова още не се е обадил.

— А после — продължава разказа си Миранда, — вървим си ние по онази романтична калдъръмена уличка и той внезапно ме бутва до стената и започва да ме целува страстно!

Аз изпищявам, а Миранда накланя глава встрани и отвърща през кикот:

— Да бе, и аз не можах да повярвам на очите си! А най-шантавото от всичко бе, че всичко бе страхотно секси! Изпразвахме се на всеки пет секунди още на улицата, а когато стигнахме у дома, просто си разкъсахме дрехите и го направихме!

— Удивително! — ахвам и запалвам нова цигара. — Направо невероятно!

— Първата вечер го направихме три пъти. А на следващата сутрин той ме заведе на закуска. Притеснявах се, че всичко е само за една вечер, обаче още следобед той се обади и дойде при мен и пак

правихме секс, и той прекара цялата нощ при мен, и оттогава насам се виждаме буквално на всеки две минути!

— Чакай малко! — размахвам възмутено цигара аз. — На всеки две минути ли?

Ясно. Следващата, захапала въдицата. Щом и Миранда смята да изживее някаква велика романтична връзка с мъж, с когото току-що се е запознала, значи никога повече няма да я видя.

— Да бе, макар че почти не го познавам! — киска се тя. — Но когато нещо трябва да стане, става, не мислиш ли?

— Сигурно — съгласявам се неохотно.

— Можеш ли да си представиш само? Аз да правя нонстоп секс! Особено след всички онези неща, които ти наговорих! И сега, след като най-сетне имах щастието да разбера що е то хубав секс, смятам, че това ще ми предостави нова гледна точка към живота. Например, че не всички мъже са гадняри.

— Страхотно — прошепвам, изпълвайки се със самосъжаление.

А после се случва. Очите ми се изпълват със сълзи.

Побързвам да ги изтрия, обаче Миранда ме забелязва.

— Какво има? — пита.

— Нищо.

— Защо плачеш тогава? — сбърчва разтревожено чело тя. — Нали не ми се сърдиш, че вече си имам гадже?

Поклащам глава.

— Кари, не мога да ти помогна, докато не ми кажеш какво не е наред — изрича нежно тя.

И аз ѝ разказвам всичко. Започвам с катастрофалната вечер с Бърнард и как Маги настояваше да отидем на парти, и как накрая тя отиде да се чука с Райън, и как Бърнард все още не ми се е обадил, и как може би всичко между нас е свършено.

— Но как можа да стане така?! — вече вия аз. — Трябваше да спя с Бърнард, когато имах тази възможност! А сега никога няма да мога! До края на живота си ще си остана девица! Дори и Лил вече не е девствена. А приятелката ми Маги спи с трима мъже едновременно! Какво не ми е наред, кажи ми?

Миранда ме прегръща през раменете и шепне успокоително:

— Горкичката! Просто имаш лош ден, миличка!

— Лош ден ли? По-скоро лоша седмица! — подсмърчам аз. Но съм й благодарна за добротата. Миранда обикновено е много надута и недостъпна. Не мога да не се запитам дали в крайна сметка не е права и дали двата дена страхотен секс не са събудили майчинския й инстинкт.

— Не всички сме еднакви — продължава. — Всеки човек се развива със собствено темпо.

— Но аз не искам да съм последна!

— По-голяма част от прочутите хора разцъфтяват късно. Баща ми казва, че е голямо предимство да разцъфтиш късно. Защото, когато хубавите неща започват да се случват и на теб, вече си готова за тях.

— Както например ти вече си готова за Марти ли?

— Може би — кимва тя. — Наистина ми хареса, Кари! Господи, колко ми хареса! — Покрива уста, ужасена от самата себе си. — Но щом вече харесвам секса, това означава ли, че не мога да бъда феминистка?

— Нищо подобно! — отсичам компетентно. — Защото да бъдеш феминистка означава... да бъдеш господар на собствената си сексуалност! Ти да решаваеш с кого да правиш секс и с кого — не. Означава, че не продаваш сексуалността си за... други неща.

— Като например да се омъжиш за някой кретен, когото не обичаш, само и само да имаш хубава къща с бяла ограда, нали?

— Или да се омъжиш за богат стар глупак. Или за мъж, който очаква от теб всяка вечер да му готвиш вечеря и да се грижиш за децата му — довършвам, сецайки се за Саманта.

— Или за мъж, който те принуждава да правиш секс с него винаги, когато на него му се иска, без да се съобразява с твоите желания — заключава Миранда.

Поглеждаме се триумфално, като че ли току-що сме разрешили една от най-великите загадки във вселената.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Някъде към седем вечерта, когато двете с Миранда вече сме си глътнали стабилно количество от наличната бутилка с водка и в продължение на няколко часа сме нищили световните проблеми на фона на Блонди, „Рамоните“ „Полис“ и Елвис Костело, се появява Маги.

— Магиии! — възкликвам пиянски аз и се хвърлям на врата ѝ, твърдо решена да ѝ простя и да забравя.

Тя поглежда към Миранда, която преди малко взе една свещ и сега я ползва като микрофон, и пита:

— Коя е тази?

— Миранда! — провиквам се. — Това е приятелката ми Маги. Най-добрата ми приятелка от гимназията!

— Здравсти! — помахва ѝ със свещта Миранда.

Маги зърва бутилката с водка, втурва се като фурия към нея и излива половината от съдържанието ѝ в гърлото си.

— Не се тревожи! — срязва ме, забелязала изражението ми. — Мога да купя друга. Нали съм на осемнайсет, забрави ли?

— Е, и? — поглеждам я, питайки се какво общо има това с каквото и да било. Тя се вторачва недоволно в Миранда и се тръшва на дивана.

— Райън ме изостави — изръмжава.

— Какво? — провиквам се изненадано. — Не беше ли с него през последните двайсет и четири часа?

— Да, разбира се. Но в мига, в който го изпуснах от поглед, той изчезна!

Колкото и да се старая, не успявам да се сдържа — разсмивам се.

— Не е смешно! — срязва ме тя. — Бяхме в някакво кафене и закусвахме в шест вечерта, когато аз отидох до тоалетната. Когато се върнах на масата, него го нямаше.

— Избяга, така ли?

— Така изглежда, не мислиш ли?

— О, Маги! — Опитвам се да проявя съчувствие, но някак си не ми се отдава. Всичко е твърде абсурдно. И не особено изненадващо.

— Би ли изключила това нещо, ако обичаш? — провиква се Маги към Миранда. — Главата ме заболя.

— Извинявай — обръщам се и към Маги, и към Миранда и хуквам към стереоуредбата, за да намаля силата на звука.

— Какъв ѝ е проблемът? — пита Миранда. Изглежда надменна, но знам, че не е нарочно. Просто е леко фиркана.

— Райън избягал от кафенето, докато тя била в тоалетната.

— Аха! — усмихва се Миранда.

— Маги — решавам да подходя предпазливо към ситуацията аз, — любимата тема на Миранда са проблемите с мъжете. Най-вече защото тя мрази всички мъже. — Надявам се, че това въведение ще накара Маги и Миранда да започнат да се разбират. В крайна сметка проблемите с мъжете, заедно с модата и вида на тялото са сред главните теми, които свързват жените.

Обаче Маги отказва да налага стръвта ми.

— Ти защо не ми каза, че той е мръсник? — обръща се тя към мен.

— Не е честно! Казах ти! Пък и ти знаеше, че той е сгоден!

— Излизаш с мъж, който е сгоден? — поглежда я не особено одобрително Миранда.

— Той не е сгоден в истинския смисъл на думата. Само *казва*, че е сгоден. Онази го е накарала да се сгодят, за да го върже — пояснява Маги и пак надига бутилката с водка. — Или поне аз останах с такова впечатление.

— Добре е станало, че е избягал още сега — отбелязвам. — Сега поне вече си наясно с истинската му същност.

— Абсолютно! — приглася ми Миранда.

— Хей, Миранда си има ново гадже! — съобщавам на Маги.

— Браво на теб — промърморва не особено впечатлена тя.

— Маги пък си има две гаджета — съобщавам на Миранда, сякаш това е факт, достоен за възхищение.

— Това вече е нещо, което никога няма да разбере. Как се справяш? Казват, че трябва да излизаш с двама-трима едновременно, но лично аз така и не успях да видя смисъла в цялата работа — казва Миранда.

— Забавно е — тросва се Маги.

— Но нещата трябва да бъдат двупосочни, нали? — контрира я Миранда. — Всички мразим мъже, които излизат с повече от една жена едновременно. Винаги съм смятала, че онова, което е неприемливо за единия пол, по дефиниция би трябвало да бъде неприемливо и за другия.

— Ехооо! — поглежда я предупредително Маги. — Надявам се, че не ме наричаш проститутка!

— Разбира се, че не! — побързвам да се намеся. — Миранда просто има предвид феминистичната гледна точка.

— В такъв случай не би трябвало да имаш никакви проблеми с жени, които излизат с колкото мъже си пожелаят — изтъква наиздателно Маги. — Защото за мен тъкмо в това се състои феминизмът!

— Можеш да правиш всичко, което си поискаш, миличка! — уверявам я аз. — Никой не те съди.

— Единственото, което искам да кажа, е, че между мъжете и жените няма никаква разлика — не отстъпва Миранда. Поради което би трябвало да бъдат държани отговорни по едни и същи критерии.

— Изобщо не съм съгласна с теб! — заинатява се Маги. — Мъжете и жените са абсолютно различни.

— Никак не ми става приятно, когато хората твърдят, че мъжете и жените са различни — намесвам се аз. — Звучи по-скоро като извинение. Както например прочутата фраза „Момчетата са си момчета“. Като я чуя, идва ми да се разпищя!

— А на мен ми идва да цапардосам някого — съгласява се Миранда.

Маги се изправя, вирва брадичка и процежда през зъби:

— Единственото, което мога да кажа аз пък, е, че вие двечките сте си lika-прилика!

И когато двете с Миранда я поглеждаме изумено, тя се втурва в банята и затръшва вратата.

— Аз ли казах нещо? — пита Миранда.

— Не ти, аз. Бясна е на мен. Не знам за какво, но е факт. Въпреки че аз съм тази, която би трябвало да ѝ е бясна.

Чукам на вратата на банята и се провиквам:

— Маги? Добре ли си? Просто си говорим, миличка. Не сме казали нищо лошо за теб.

— Вземам си душ! — провиква се тя.

Миранда си събира нещата и промърморва:

— По-добре да вървя.

— Окей — натъквам се аз, защото никак не ми е приятно, че трябва да остана сама с Маги. Когато се ядоса, може да продължи да се цупи дни наред.

— И без това Марти всеки момент ще пристигне у нас. След като свърши лекциите, разбира се.

Помахва и хуква надолу по стъпалата.

Блазе й!

Душът все така продължава да плющи с все сила. Аз започвам да си оправям бюрото, надявайки се да не се стигне до най-лошото.

Накрая Маги излиза от банята, подсушавайки косата си. И започва да си събира нещата и да ги хвърля в сака си.

— Да не би да си тръгваш? — питам.

— Мисля, че е крайно време — изсумтява тя.

— Стига, скъпа! Съжалявам! Миранда е изключително непреклонна във възгледите си. И изобщо не те мрази. Та тя дори не те познава!

— Ха!

— Тъй като вече няма да излизаш с Райън, какво ще кажеш да отидем на кино, а? — предлагам учтиво.

— Нищо не ми се гледа — отговаря тя и се оглежда. — Къде е телефонът?

Оказва се под стола. Измъквам го и неохотно й го подавам.

— Виж какво, Маги — започвам, като се старая да не звуча враждебно, — мога ли да те помоля да не звъниш в Южна Каролина? За извънградските разговори трябва да плащам, а не разполагам с толкова много пари.

— При теб вече всичко ли се свежда до пари, а?

— Не, ама...

— В интерес на истината се обаждам да проверя как са автобусите.

— Не е необходимо да тръгваш — изричам, надявайки се да се сдобрим. Никак не ми се иска да се разделяме в обтегнати отношения.

Маги изобщо не ми обръща внимание. Поглежда часовника си и кимва. А в слушалката казва:

— Благодаря. — И затваря. — Има автобус за Филаделфия след четирийсет и пет минути. Мислиш ли, че ще успея да стигна навреме до автогарата?

— Да, но... Маги...-Не довършвам. Не знам какво точно да кажа.

— Променила си се, Кари — отбелязва тя и дръпва рязко ципа на сака си.

— Но все така не мога да разбера за какво толкова ми се сърдиш. Каквото и да е, извинявай!

— Ти вече си различен човек. Човек, когото не мисля, че познавам! — тръсва за по-голям ефект глава тя.

Въздъхвам. Знаех си, че този сблъсък беше неизбежен. Знаех го още от мига, в който Маги прекрачи прага на този апартамент и го обяви за кочина.

— Единственото различно в мен е, че сега се намирам в Ню Йорк.

— Да, знам. През последните два дена не спря да ми напомняш този факт.

— Но аз живея тук...

— Знаеш ли какво? — изрича тя, като мята сака си през рамо. — Тук всички са луди! Хазяйката ти Саманта е луда. Бърнард е мекотело, а приятелката ти Миранда е психарка. Райън пък е кретен! — Прави пауза, поема си дъх, а аз се снишавам, подготвяйки се до поема финалния удар. — А сега и ти си заприличала на тях! — обявява тържествено Маги. — Напълно си откачила!

— Много благодаря — промърморвам жегната.

— Пак заповядай — изсумтява тя и се насочва към вратата. — И не си прави труда да ме изпращаш до автогарата. Мога да стигна дотам и сама.

— Хубаво — свивам рамене.

Излиза и трясва вратата зад гърба си. За момент аз съм твърде сацисана, за да помръдна. Но как смее тя да ме обижда така?! Защо целият свят трябва да се върти само около нея? През цялото време, което прекара тук, веднъж не прояви съобразителността поне да ме попита как съм. Можеше да се опита да разбере начина ми на живот, вместо непрекъснато да критикува всички неща в него.

Поемам си дълбоко дъх. Отварям рязко вратата и хуквам след нея.

— Магиии!

Обаче тя вече е излязла от кооперацията. Стои до бордюра и се опитва да спре такси. Втурвам се към нея точно в мига, в който едно такси спира пред нея и тя отваря вратата.

— Маги!

Тя се завърта на пета, с ръка на дръжката на вратата.

— Какво?

— Хайде, стига! Не си тръгвай така! Съжалявам!

— Браво на теб — просъсква тя с каменна физиономия, вмъква се на задната седалка на таксито и затръшва вратата.

Отпускам отчаяно рамене, проследявайки таксито ѝ как се изгубва в неспирния поток от коли по булеварда. Накланям назад глава, подлагайки лицето си на успокоителния хлад на лекия ръмеж.

— Но защо? — казвам си тихичко.

После се връщам в апартамента. Да го вземат мътните този Райън! Той действително е кретен. Ако не беше изоставил Маги, сега нямаше да бъдем скарани. Все още щяхме да сме приятелки. Вярно, аз щях да съм ѝ леко ядосана, че спи с Райън, но в крайна сметка щеше да ми мине. Заради приятелството ни.

А тя защо не може да ми отвърне със същото?

Обикалям известно време из апартамента, неспособна да се успокоя след катастрофалното гостуване на приятелката ми. По едно време спирам, поглеждам телефона, вдигам слушалката и набирам номера на Уолт.

Докато телефонът звъни, аз си спомням как нито веднъж не се сетих за Уолт през цялото лято и че той има всички основания да ми се сърди. Потрепервам, давайки си сметка, че не бях никак добра приятелка. Не съм даже сигурна дали Уолт все още живее при родителите си. Когато майка му вдига, аз изричам с най-сладкия си гласец:

— Здравейте! Обажда се Кари. Може ли да говоря с Уолт?

— Здравей, Кари! — поздравява ме майката на Уолт. — Още ли си в Ню Йорк?

— Да.

— Сигурна съм, че на Уолт ще му бъде много приятно да те чуе — допълва, като забива ножа на угризенията ми още по-дълбоко, а после се провиква: — Уолт! Търси те Кари!

Чувам как Уолт влиза в кухнята. Представям си червената пластмасова маса и купищата столове отстрани. Кучешката купичка, препълнена с вода. Фурната, където майката на Уолт държи захарта, за да не могат мравките да я докопат. И най-вече — представям си изумлението на Уолт. Сигурно вече се пита как съм се сетила да му се обадя след толкова седмици мълчание.

— Ало? — казва в слушалката той.

— Уолт! — възкликвам.

— Това нашата Кари Брадшоу ли е?

— Сигурно.

— Каква изненада! Мислех те за мъртва!

— О, Уолт! — разсмивам се нервно с пълното съзнание, че си го заслужавам.

Но Уолт очевидно е готов да ми прости, тъй като следващото, което пита, е:

— Е, как е в Голямата ябълка?

— Много добре — отговарям. — А ти как си? — Снижавам глас: — Все още ли се виждаш с Ранди?

— Разбира се! — възкликва той. — И да ти кажа, баща ми реши най-сетне да си затвори очите. Благодарение на огромния интерес на Ранди към футбола.

— Страхотно! Значи всичко върви добре.

— Така изглежда. За моя огромна изненада.

— Е, имаш голям късмет, Уолт!

— Ами ти? Някой специален в живота ти? — пита той, като натъртва саркастично на думата „специален“.

— Все още не знам. Излизам с един човек. Обаче е по-голям. Маги се запозна с него — пояснявам, като се доближавам все повече до истинската причина за обаждането си. — И веднага го намрази.

— Изобщо не съм изненадан! — разсмива се Уолт. — Напоследък Маги мрази целия свят.

— Защо?

— Защото няма никаква представа какво да прави с живота си. И затова не може да търпи никого, който е наясно с това.

Половин час по-късно аз вече съм разказала на Уолт цялата история с гостуването на Маги — история, която той очевидно намира за невероятно забавна.

— Знаеш ли какво? — хрумва ми внезапно, вече значително по-спокойна от преди. — Защо не ми дойдете на гости? Имам предвид, двамата с Ранди? Можете да спите на спалнята.

— О, спалнята би била твърде добра за Ранди — разсмива се Уолт. — Той може да спи на пода. Всъщност може да спи навсякъде. Ако го заведеш в някой магазин, ще заспи прав.

Усмихвам се и казвам:

— Говоря съвсем сериозно.

— Кога се прибираш? — пита той.

— Ами, не знам.

— Предполагам, знаеш за баща си, нали? — пита тихо той.

— Не. Какво да знам?

— Опа!

— Какво бе? — настръхвам. — Какво става там?

— Никой ли не ти е казал още? Баща ти си има приятелка!

Стисвам слушалката, неспособна да повярвам на чутото. От друга страна, връзва се. Обяснява странното му поведение напоследък.

— Извинявай. Мислех, че знаеш — продължава Уолт. — Ако не беше майка ми да ми каже, аз също нямаше да знам. Момичето ще бъде новата библиотекарка в гимназията. Чувам, че е на около дваайсет и пет.

— Баща ми излиза с дваайсет и пет годишно момиче?! — изпищявам ужасено.

— Реших, че е добре да го знаеш.

— И си бил напълно прав! — провиквам се напълно побесняла. — Е, очевидно все пак ще трябва да се прибера у дома. Още този уикенд!

— Страхотно! — възкликва Уолт. — Малко емоционално раздвижване няма да ни се отрази зле.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Това няма да стане — клати глава Саманта.

— Но нали е някакъв куфар? — изтъквам, но също поглеждам неодобрително виновния предмет. Вярно, че е грозен, но като го гледам, се изпълвам с огромна завист. Саманта заминава за бляскавия Лос Анджелис, а аз — за тъпото, смотано градче Касълбъри.

Лос Анджелис действително е голяма работа, а тя разбра за пътуването си едва вчера. Там ще снима някаква реклама и ще отседне в хотел „Бевърли Хилс“, където ходят всички филмови звезди. Купи си огромни слънчеви очила и още по-огромна сламена шапка, както и бански на Норма Камали, който се носи отдолу с бяла тениска. В чест на изпращането ѝ аз исках да купя изкуствена палма от магазина за увеселителни аксесоари, но единственото, с което разполагаха, бе някакъв зелен хартиен венец, който в момента е кацнал на главата ми.

Навсякъде около нас са разхвърляни дрехи и обувки. А в средата на пода на дневната лежи отворен огромният куфар „Самсонайт“ от зелена пластмаса. Виновникът за цялата тази сцена.

— Много е просташко — оплаква се Саманта.

— Че кой ще забележи?

— Всички! Пътуваме първа класа! Ще има портиери и пикола, и не знам какво си още. Какво ще си помисли пиколото в хотела, например, когато разбере, че Саманта Джоунс пътува със „Самсонайт“?

Много ми става забавно, когато Саманта започне да говори за себе си в трето лице. Веднъж и аз опитах този номер, но нещо не ми се получи.

— На кое, според теб, ще обърне пиколото повече внимание — на куфара „Самсонайт“ или на Саманта Джоунс? — изтъквам очевидното.

— Тъкмо в това е проблемът! Ще очакват от мен моят багаж да бъде точно толкова бляскав, колкото съм и аз!

— Ако питаш мен, сигурна съм, че онзи дребосък Хари Милс ще носи още по-смотан куфар — най-малкото „Американски турист“! —

отсичам и сядам на облегалката на дивана. — Допускала ли си някога, че ще пътуваш с човек, когото почти не познаваш? Малко е странно, нали? Представяш ли си куфарът ти случайно да се отвори и той да ти види гащите?!

— Бельото ми е най-малкият ми проблем! Притеснявам се за имиджа си. Когато купувах този боклук, никога не допусках, че ще стигна толкова високо — допълва, загледана смръщено в куфара си.

— А какво допускаше? — питам с любопитство. Не знам почти нищо за миналото на Саманта, освен факта, че идва от щата Ню Джърси и мрази майка си. Баща си пък изобщо не споменава, така че откъслечните споменавания на миналия ѝ живот са обект на моя нестихващ интерес.

— Знаех единствено, че трябва да се махна. Колкото е възможно по-далече.

— Ама Ню Джърси е на отсрещния бряг на реката! — изтъквам очевидното.

— Във физически смисъл — да. В метафоричен обаче — не. А и Ню Йорк не беше първата ми спирка.

— Така ли? — Сега вече става още по-интересно. Не мога да си представя Саманта да живее на друго място, освен в Ню Йорк.

— Когато бях на осемнайсет, обиколих целия свят.

Едва не падам от облегалката на дивана.

— Как? — възкликвам.

Тя се усмихва и продължава:

— Бях групарка. Движех с една много прочута звезда на рока. Той самият ме избра — по време на един концерт. Бях сред публиката. Покани ме да тръгна на пътешествие с него и аз проявих глупостта да си въобразя, че съм му гадже. А след това разбрах, че си има съпруга, забутана в глухата английска провинция. А този куфар е обиколил целия свят.

В този момент се питам дали пък омразата на Саманта към горкия куфар не е плод на някакъв лош спомен от миналото.

— А после какво стана? — поглеждам я аз.

Тя свива рамене, взема малко бельо от купчината на пода и започва да го сгъва на елегантни квадратчета. Накрая отговаря:

— Той ме заряза. В Москва. Жена му най-изненадващо реши да се присъедини към турнето му. Една следобед се събуди и най-

неочаквано изтърси: „Скъпа, съжалявам, но всичко свърши. Ти си бита карта.“

— Просто ей така?

— Той все пак беше англичанин — отвърща тя и започва да подрежда внимателно бельото си на дъното на куфара: — А англичаните постъпват така. Слагат точка и край. Никакви обаждания по телефона, никакви писма и най-вече — никакви сълзи.

— А ти не плака ли? — възкликвам.

— А ти как мислиш? Оказах се съвсем сама, в Москва, само с този глупав куфар. И със самолетен билет за Ню Йорк. Направо да заподскачаш от радост.

Не мога да разбера дали го казва сериозно или не.

— Ясно. Значи това е куфарът ти за бягства — кимвам разбиращо. — А сега, когато вече не изпитваш нужда да бягаш, ти трябва нещо по-добро. Нещо дълготрайно.

— Хммм — изсумтява загадъчно тя.

— А как се чувстваш, когато минеш покрай някой музикален магазин и зърнеш въпросната рокзвезда на плакат? Не ти ли е странно и необичайно, че си прекарала толкова много време с него?

— Не, изпитвам благодарност — отвърща тя, грабва една обувка и се озърта в търсене на другата от чифта. — Понякога си мисля, че ако не беше той, надали някога щях да се озова в Ню Йорк.

— А не си ли искала винаги да дойдеш тук?

Тя свива рамене и пояснява:

— Бях много буйна като дете. Нямах представа какво искам. Знаех единствено, че не желая да свършвам като сервитьорка и да забременея на деветнайсет. Като Шърли.

— Коя?

— Майка ми.

Не съм изненадана. У Саманта има някаква особена решителност, която все трябва да идва отнякъде.

— А ти имаш голям късмет — продължава тя, открива втората обувка и сбутва двете в ъгъла на куфара. — Поне имаш родители, които ще платят колежа ти.

— Е, да — отговарям неопределено. Въпреки признанията ѝ за нейното минало аз все още не съм готова да ѝ разкажа за моето. — Но нали и ти си учила в колеж?

— О, Пиленце! — въздъхва тя. — Аз просто съм посещавала два вечерни курса — през първите ми седмици в Ню Йорк. Намерих си работа чрез агенцията по трудова заетост. Първото място, което ме изпратиха, беше агенцията, в която сега работя. Само че тогава бях секретарка. По онова време дори не ги наричаха „асистентки“. Отегчителна история.

За мен обаче не е. А фактът, че тя е изминала толкова дълъг път, че се е издигнала от нищото превръща всичките ми страхове и битки в смехотворни занимания.

— Сигурно ти е било много трудно — отбелязвам.

— Доста — отговаря лаконично тя и се опитва да притисне капака на куфара надолу. Който, предвид факта, че под него е събран практически целия гардероб на Саманта, съвсем естествено отказва да се затвори. Аз услужливо коленича върху капака, докато тя щракне ключалките.

Докато влачим куфара към вратата, телефонът звъни. Саманта не му обръща внимание, затова аз се присягам към него.

— Не вдигай! — предупреждава тя. Обаче аз вече съм вдигнала.

— Ало?

— Саманта там ли е още?

Саманта ожесточено клати глава.

— Чарли ли е? — питам.

— Да. — Не ми звучи особено добронамерен. Питам се дали в крайна сметка не е разбрал, че онази вечер готвачката бях аз.

Подавам слушалката на Саманта, която само подбелва нетърпеливо очи, но я поема.

— Здравей, скъпи! Тъкмо тръгнах. — В гласа ѝ се усеща леко раздразнение.

— Да, знам — продължава по-късно. — Обаче няма да успея. — Сnižава глас. — Казах ти, трябва да отида! Просто нямам избор! — Пауза. А после, с осезаемо примирение: — Така е, Чарли, не всичко в този живот е създадено за твое удобство. — И затваря телефона.

Затваря за миг очи, поема си дълбоко дъх и по лицето ѝ заиграва крива усмивка.

— Мъже! — промърморва.

— Ама нали двамата бяхте много щастливи? — възкликвам с изумление аз.

— Прекалено щастливи. Обаче, когато снощи му казах, че трябва да замина по спешност в Лос Анджелис, той се побърка. Каза, че имал планове тази вечер да вечеряме с майка му. Кое то незнайно защо е забравил да ми каже. Като че ли не знае, че аз също си имам свой живот!

— Може би двата свята не могат да се съчетаят — неговият живот и твоят живот. И как, между другото, двама души събират животите си?

Тя ме поглежда недоволено и вдига куфара си.

— Пожелай ми късмет в Холивуд, Пиленце! Току-виж някой открил и мен!

— Ами Чарли? — питам, като ѝ отварям вратата и я гледам как тътрузи куфара надолу по стълбите. Куфарът подскача, но продължава надолу цял-целеничък. Ако беше някой друг, скъпарски, сигурна съм, че не би издържал подобно отношение.

— Какво за него?

Брей! Очевидно много му е ядосана.

Втурвам се към прозореца и се надвесвам към улицата под нас. Край тротоара е спряла огромна лимузина. До вратата на пътника стои униформен шофьор. Когато Саманта се появява, шофьорът се втурва да поеме куфара ѝ.

Вратата на лимузината се отваря и оттам излиза Хари Милс. Дватама със Саманта си казват нещо, а после той пали пура. Саманта го заобикаля и се вмъква в колата. Хари си дръпва силно от пурата, оглежда улицата и също влиза. Вратите се затварят и лимузината потегля. От отворения прозорец се вие дим от пура.

В стаята зад мен телефонът звъни. Приближавам се неуверено към него, обаче (както винаги) любопитството ми взема връх и аз вдигам.

— Саманта там ли е? — пак е Чарли.

— Току-що замина — отговарям учтиво.

— Мамка му! — провиква се той и затваря.

„Да ти се връща!“ — пожелавам му наум и бавно поставям слушалката обратно на мястото ѝ.

А след това се навеждам под леглото на Саманта и вадя оттам собствения си куфар „Хартман“. Телефонът пак звъни, но този път здравият ми разум надделява и го оставям да си звъни.

След известно време човекът, който звъни по телефона, се отказва. Но започва да звъни звънецът на апартамента.

— Да? — изричам в домофона.

— Аз съм, Райън — чува се от другия край.

Натискам бутона за отваряне на външната врата. Райън, значи. Започвам да се самонавивам, за да му натрия сол на главата заради Маги, но после го виждам да изниква от стълбите с роза в ръка. Стъблото на розата се гъне и аз не мога да не се запитам дали не я е откъснал от някоя градинка.

— Закъсня — изричам с обвинителен тон. — Снощи Маги си тръгна.

— Мътните го взели! Знаех си, че съм оплескал работата!

В този момент вероятно би трябвало да му кажа да си върви, обаче още не съм свършила.

— И кой, по дяволите, бяга от ресторанта, докато гаджето му е в тоалетната?

— Бях уморен — изрича безпомощно той, като че ли това е достатъчно добро извинение.

— Ти бързикаш ли ме или какво?

Погледът, който ми отправя, е като на пребито псе.

— Просто не знаех как да ѝ кажа довиждане — смотолевя. — Бях тотално изтощен. Защото не съм Супермен. Понякога се опитвам, но в повечето случаи най-неочаквано се сблъсквам с криптонит.

Пряко сили се усмихвам. Райън е от онези хора, които умеят да си правят шега със самите себе си. И макар да знам, че не е много лоялно от моя страна, не мога да му се сърдя дълго. В крайна сметка не аз съм тази, която е зарязал.

— Маги беше адски наранена — изричам с укорителен тон.

— Така си и помислих. Затова реших да дойда и да ѝ се извиня. Да ѝ се реванширам.

— С тази роза?

— Тъжна работа, нали?

— По-скоро жалка. Особено като се има предвид, че тя си го изкара на мен.

— На теб ли? — поглежда ме изненадано той. — И защо ще си го изкарва на теб? Ти с какво си ѝ виновна?

— Така е. Но аз като че ли налях масло в огъня. И се спречкахме.

— Имаше ли скубене на коси?

— Разбира се, че не! — провиквам се възмутено. — Ти за какви ни мислиш, Райън?

— Съжалявам — ухилва се той. — Мъжете много обичат да гледат женски бой. Какво друго да кажа?

— Може би да си признаеш, че си кретен?

— Така би било твърде лесно. Освен това кретенът е Капот. Аз съм просто идиот.

— Хубав начин да говориш за най-добрия си приятел.

— Само защото сме приятели не означава, че харесвам характера му — изрича Райън.

— Е, може би си прав — съгласявам се неохотно аз. Чудя се защо жените се критикуват толкова една друга. Защо не можем просто да си кажем: „Да, тя е малко объркана, но въпреки това я харесвам“?

— Дойдох да покана Маги на новата изложба на бащата на Рейнбоу. След това ще има вечеря. Ще бъде адски изискано.

— Ако искаш, мога да я заместя — предлагам си услугите, чудейки се защо мен никой никога не ме кани на тези бляскави събития.

— Ти ли? — поглежда ме неуверено Райън.

— Че защо не? Да не би да имам рога и опашка?

— Не, разбира се — бие отбой той. — Обаче Маги каза, че си вманиачена по Бърнард Сингър.

— Не е казано, че трябва всяка вечер да бъда с него — измъквам се ловко от ситуацията аз, защото не желая да си признавам, че между нас с Бърнард вероятно всичко свърши.

— Е, добре тогава — предава се той. — Ще се видим в галерията. В осем.

„Жестоко!“ — казвам си, когато той си тръгва. Седмици наред слушам за това откриване и се чудя дали Рейнбоу ще ме покани и ако не, как да си изпрося покана. Непрекъснато си повтарях, че това е само едно глупаво парти, обаче тайничко си знаех, че е събитие, което в никакъв случай не бих пропуснала.

А тъй като Бърнард така и така не се обажда, защо да не отида? Кой е казал, че заради него трябва да сложа живота си на пауза?

Именно.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Галерията се намира в Сохо — пуста кръпка от града с калдъръмени улички и огромни постройките, които някога са били фабрики. Направо да не повярва човек, че някога Манхатън е бил индустриален център, но както става ясно, преди време тук са произвеждали всичко — от дрехи през електрически крушки до различни инструменти. Към входа на галерията отвежда метална рампа. По парапета са накацали всевъзможни тузари, които пушат цигари и обсъждат приключенията си от предишната нощ.

Проправям си път през тълпата. На входа се е образувала нещо като тапа — всеки е срещнал някого и никой от тях не се сеца да помръдне. Минавам някак си. Във въздуха се носят кълба дим, накъдето и да се обърнеш, вони на пот, но в атмосферата се усеща жуженето на онова вече познато вълнение, което подсказва, че тъкмо това е мястото, където трябва да бъдеш тази вечер.

Намирам убежище край стената, като се старая да не се смесвам с потока подмазвачи, които се събират около импозантен мъж с козя брадичка и очи с отпуснати клепащи. Облечен е в черен смокинг и бродирани домашни пантофки, поради което предполагам, че това е самият велик Бари Джемс — най-значимият художник в съвременен Ню Йорк и баща на Рейнбоу. И наистина, точно зад него стои Рейнбоу и въпреки факта, че е облечена в яркозелена рокля на ресни, за първи път, откакто я познавам, изглежда дребна и незначителна. Точно до Бари, извисяваща се най-малко с глава над него, стои манекенката Пайкън.

Тя излъчва целенасочено спокойния вид на жена, която е наясно с изключителната си красота и знае, че ти също го знаеш, но е твърдо решена да не превръща красотата си в главен обект на внимание на вечерта. Наклонила е леко глава и се подпира на съпруга си, сякаш иска да каже: „Да, знам, че съм красива, но тази вечер е изцяло негова.“ Вероятно това е най-върховният знак за истинска любов.

Или може би превъзходно изиграна роля.

Засега не забелязвам никъде нито Райън, нито Капоти, затова се преструвам, че съм крайно заинтригувана от произведенията на изкуството наоколо. На откриване на изложба човек би си помислил, че и останалите ще проявят интерес към тях, но пространствата между картините са предимно празни, сякаш събирането на тези хора е главната цел на вечерта.

И вероятно съвсем основателно. Трудно ми е да реша какво да мисля за картините. Те са само в черно и сиво, с фигури като клечки, които приличат на или жертви на нечовешко насилие, или на причинители на същото. От всеки ъгъл се стича кръв. Човечетата клечки са прободени с ножове и игли, грозни нокти късат крайниците им. Изключително разтърсващо и невъзможно да се забрави. А може би именно това е целта на цялото занимание.

— Какво ще кажеш? — пита Рейнбоу, която се е приближила зад мен, без да я усетя. Изненадана съм, че се принизява чак до мен и моето мнение, но като гледам, засега аз съм единствената наоколо, която е около нейната възраст.

— Могъщи — отговарям.

— Според мен са адски плашещи.

— Така ли? — Изненадана съм, че е толкова откровена.

— Само не казвай на баща ми!

— Няма.

— Райън ми каза, че те е поканил на вечерята — продължава тя, като върти една от ресните на роклята си. — Радвам се, че го е направил. Аз също бих те поканила, само че не знаех номера ти.

— Няма проблеми. Радвам се, че съм тук.

Тя се усмихва и отминава. А аз се обръщам отново към картините. Може би в крайна сметка Ню Йорк не е чак толкова труден за живеене. Може би принадлежността към подходящата прослойка е просто въпрос на показване. Ако хората те виждат достатъчно често на събиранията си, автоматично ще приемат, че си един от тях.

* * *

Накрая Райън и Капоти благоволяват да се появят, вече подгрели. Райън леко се клати, а Капоти е самата учтивост — поздравява всеки,

когото срещне, като стар, забравен приятел.

— Кари! — провиква се, когато ме вижда, и ме целува по двете бузи, сякаш за него няма по-голямо щастие на този свят от срещата с мен.

През тълпата минава някакъв таен сигнал и неколцина човека се плъзгат по посока на изхода. Очевидно тези са избраните — най-малкото, да присъстват на вечерята.

— Хайде, ела! — подканва ме Райън, кимайки по посока на вратата. Тръгваме след групата избраници към улицата, а Райън прокарва пръсти през косата си.

— Господи, какъв ужас! — възкликва. — Накъде е тръгнал светът, ако наричаш това тук изкуство?!

— Ти си голям лицемер — отбелязва Капотти.

— Не ми казвай, че наистина харесваш тези боклуци!

— На мен ми харесаха — обаждам се аз. — Намирам ги за доста вълнуващи.

— Да, вълнуващи, но не в добрия смисъл — казва Райън.

Капотти се размива и отбелязва:

— Можеш да извадиш момчето от провинцията, но не можеш да извадиш провинцията от душата на момчето!

— Знаеш, че подобни думи ме обиждат! — извисява глас Райън.

— Аз също съм от провинцията — казвам.

— Личи си — промърморва Капотти с известно презрение.

— А ти да не си от някое по-добро място, а? — поглеждам го предизвикателно.

— Капотти е от старо южняшко семейство, скъпа — изрича провлечено Райън, имитирайки акцента на приятеля си. — Баба му се е била против янките. Кое то ще рече, че е някъде към сто и петдесет годишна.

— Никога не съм казвал, че баба ми се е била против янките! — провиква се възмутено Капотти. — Казах, че тя ми заръча никога да не се *женя* за янки!

— Отдъхнах си! — обаждам се насмешливо аз, а Райън се подхилва одобрително.

Вечерята се провежда в хамбара на семейство Джесън. Струва ми се, че беше преди десет години, когато двете с Лил се смяхме затова, че семейство Джесън живеят в сграда без течаща вода. Оказва

се, че първоначалното ми предположение не е било особено далече от истината. Сградата е малко плашеща. Вратата на товарния асансьор се отваря ръчно, а освен това има и решетка. Вътре пък има лост, с който асансьорът се движи нагоре-надолу.

Управлението на въпросния асансьор се оказва нелека работа. Когато влизаме, петима човека вътре вече се чудят дали да не потърсят стълбите.

— Направо не мога да повярвам как има хора, които могат да живеят на подобни места! — изрича мъж с жълта коса.

— Обаче е евтино — изтъква очевидното Райън.

— Евтино не би трябвало да означава опасно.

— Какво е за теб опасността, когато си най-важният художник в Ню Йорк?! — отбелязва Капотс с традиционната си арогантност.

— Божичко, какъв мачо! — промърморва мъжът. Осветлението на асансьора не е много добро, но когато се обръщам, за да огледам човека по-добре, установявам, че не е никой друг, а моят познат Боби. Боби от модното шоу. Който обеща да постави пиесата ми.

— Боби! — почти изкрещявам аз.

Първоначално той не може да ме познае и автоматично изрича:

— Здравсти! Радвам се да те видя пак!

— Това съм аз! — продължавам смело. — Кари Брадшоу, спомняш ли си?

— Но, разбира се! — досеща се най-сетне той. — Кари Брадшоу! Драматургът!

Капотс се изхилва презрително, а тъй като никой друг не проявява интерес към управлението на асансьора, смело поема лоста. Асансьорът тръгва нагоре със силно разтърсване, което изхвърля няколко от пътниците в него към стената.

— Добре, че днес не съм хапвала нищо — промърморва жена с дълго сребристо палто.

Капотс успява да изкара асансьора приемливо близо до третия етаж, което ще рече, че вратите се отварят на две стъпки над етаж. Бидейки кавалер, той скача и протяга ръка на дамата в сребристото палто. После слиза Райън, следван от Боби, който обаче пада на колене. Когато идва моят ред, Капотс се колебава с ръка във въздуха.

— Няма проблеми — промърморвам аз.

— Стига, Кари! Не се дръж като идиот!

— С други думи, да се опитам да бъда дама — допълвам, като поемам подадената му ръка.

— Поне веднъж в живота си — завършва той.

Тъкмо се каня да продължа спора, когато Боби се вмъква между нас, хваща ме свойски под ръка и изрича мазно:

— Хайде да си вземем нещо за пиене, а ти да ми разкажеш всичко за новата си пиеса!

Обширното пространство на някогашния фабричен цех се оказва набързо пре моделирано в нещо, наподобяващо на апартамент. Районът около прозорците е с размерите на ледена пързалка. Покрай една от стените е подредена маса с бяла покривка, която вероятно побира най-малко шейсет човека. Пред високите от пода до тавана прозорци са подредени групи дивани и кушетки, драпирани с корабни платна. Дървеният под е изтърган от краката на стотици работници, а на някои места е буквално черен, като че ли някой някога е запалил огън на тях, после обаче е размислил и го е загасил.

— Заповядай! — отсича Боби и ми подава пластмасова чашка с течност, която се оказва евтино шампанско. Хваща ме за ръка и прошепва: — С кого искаш да се запознаеш? Познавам всички тук!

Иска ми се да изтръгна ръката си от неговата, но не ми изглежда особено възпитано. А освен това съм сигурна, че Боби просто се държи любезно.

— Бари Джесън? — осмелявам се да изрека.

— Не го ли познаваш? — възкликва Боби с такава искрена изненада, че не мога да не се засмея. Не мога да си представя защо Боби ще си мисли, че аз се познавам с великия художник, но, от друга страна, очевидно допуска, че често се мотая по светски събития. Кое то само потвърждава теорията ми — ако хората те виждат достатъчно често в средите си, приемат, че си един от тях.

Боби ме замъква директно при самия Бари Джесън, който в момента разговаря с няколко гости едновременно. Набутва ме най-безсрамно в кръга му. Чувството ми за принадлежност към тези хора се разсейва като сутрешна мъгла, ала Боби изглежда недосегаем за враждебните погледи на тълпата.

— Това е Кари Брадшоу! — съобщава тържествено на Бари. — От много време умира да се запознае с теб! Ти си любимият й художник!

Нито едно от въпросните твърдения не е вярно, ала аз не смея да му противореча. Особено след като изражението на Бари Джесън се сменя от раздразнение към благо снизхождение. Оказва се, че не е имунизиран срещу ласкателства. Тъкмо обратното — очаква ги.

— Виж ти! — Черните му очи се впиват в моите и аз внезапно се изпълвам с призрачното усещане, че се вирам в очите на дявола.

— Изложбата ви е зашеметяваща! — изричам неловко.

— Смятате ли, че и останалите ще я харесат? — пита директно той.

Енергията, която се излъчва от този човек, е крайно изнервяща. Обаче аз изтърсвам храбро:

— Защо не? Внушението е толкова могъщо, как може да не я харесат?!

Тайничко се надявам да не ми задава повече въпроси.

И той сякаш ме разбира. Получил очакваните похвали, художникът се обръща към дамата в сребристото палто.

За нещастие Боби не схваща посланието на жестовите.

— Виж какво, Бари — продължава настойчиво той, — трябва да поговорим за Базил!

Възползвам се от момента, за да изчезна. Не ми трябва много, за да си дам сметка, че запознаването с прочутите не те прави автоматично и тебе прочут.

Тръгвам по малък коридор и минавам покрай затворена врата, от която се дочуват приглушен смях и шепот. След това минавам покрай друга врата, която сигурно води към тоалетната, защото пред нея се е подредила цяла опашка от гости. Накрая влятявам през отворената врата в края на коридора. И се заковавам на място.

Тук декорът е съвсем различен. Стаята е абсолютно несъвместима с останалата част от хамбара. Подът е покрит с ориенталски килими, а в центъра се мъдри антично легло с резбовани крака, покрито с копринени възглавници.

Допускам, че без да искам, съм нахлула в спалнята на родителите, но се оказва, че на леглото се е опънала Рейнбоу и говори с момче с плетена ямайска шапчица върху сплетената си на плитчици коса.

— Извинете — смотолевям сконфузено, когато момчето вдига изненадано очи. Оказва се шокиращо красиво, с изрязани скули и

красиви черни очи.

Рейнбоу се извърта стреснато, изплашена, че са я изловили, но когато ме вижда, се отпуска.

— О, това е просто Кари — казва. — Тя е готина.

„Просто Кари“ се осмелява да направи крачка напред и да попита:

— Какво правите тук?

— Това е брат ми Колин — пояснява Рейнбоу, като посочва красивия млад мъж.

— Друсаш ли се? — пита Колин, като ми подава малка лула с марихуана.

— Защо не? — Незнайно защо, но решавам, че няма да ми се отрази зле да се надрусам на това парти. И без това половината от гостите вече ми изглеждат надрусани.

Рейнбоу ми прави място на леглото, а аз промърморвам:

— Страхотна стая имаш!

— Наистина ли ти харесва? — пита тя, поема лулата от Колин и се привежда напред, докато той я пали със златна запалка.

— Защото е изцяло анти-Бари — отбелязва с перфектен английски акцент Колин. — Тъкмо затова е страхотна.

Дръпвам си от лулата и я подавам на Колин.

— Ти англичанин ли си? — питам, чудейки се как той може да е англичанин, когато Рейнбоу изглежда като типична американка.

Рейнбоу се изкиска и отговаря:

— Не, той е амхара. Като майка ми.

— Значи Бари не ти е баща, така ли?

— Не, за бога! — възкликва Колин. После двамата с Рейнбоу се споглеждат енигматично.

— Познаваш ли човек, който харесва баща си? — пита тя.

— Например аз — смотолевам неловко. Може и да е от дрогата, но изведнъж се изпълвам със сантиментални чувства към моя старец.
— Много е готин.

— Значи имаш голям късмет — казва Колин. — Лично аз не съм виждал истинския си баща, откакто станах на десет.

Кимвам, сякаш напълно го разбирам, но истината е, че не го разбирам. Моят баща може и да не е идеален, обаче знам, че ме обича.

Сигурна съм, че ако нещо ми се случи, той винаги ще бъде до мен — или най-малкото, ще се постарее.

— Което ми напомня... започва Колин, бръква в джоба си и вади оттам малко шишенце аспирина, което раздрънква пред очите на сестра си. — Намерих ги сред запасите на Бари.

— О, Колин! Страхотен си! — изписква тя.

Колин отваря шишенцето и вади оттам три огромни кръгли хапчета.

— Ами ако забележи, че ги няма?

— Няма. До края на вечерта вече ще бъде твърде друсан, за да забележи каквото и да било.

Рейнбоу грабва едно от хапчетата от ръката на брат си и го глътва с обилна доза шампанско.

— Ти искаш ли, Кари? — предлага ми Колин хапче.

Предпочитам да не питам какво е. А и не искам да знам. Мисля, че вече получих повече, отколкото трябва. Поклащам глава.

— Много са забавни — подканя ме Колин и пъхва едно в устата си.

— Не, благодаря! Добре съм си и така — казвам.

— Ако размислиш, знаеш къде да ме намериш. Само попитай за аспирина — казва той, а после двамата с Рейнбоу се хвърлят върху възглавниците, заливайки се от смях.

* * *

Когато се връщам в приемната, заварвам обичайната френетична енергия на хора, които се блъскат и крещят един на друг, опитвайки се да надвикат останалите. Във въздуха се носи дим от цигари и марихуана. Пайкън и няколко от нейните колежки моделки седят отпуснати по диваните с полузатворени очи. Минавам покрай тях и се насочвам към отворения прозорец, за да вдишам малко чист въздух.

Напомням си, че си прекарвам много добре.

Забелязана съм обаче от Боби, който започва да ми маха енергично. Говори с жена на средна възраст с прилепнала по тялото бяла рокля, която изглежда като направена от бинтове. Аз му помахвам

в отговор и вдигам чашата си, за да му покажа, че отивам към бара, но на него такива не му минават.

— Кари! — провиква се от другия край. — Ела да те запозная с Тийнзи Дайър!

Лепвам си най-добрата комарджийска физиономия и тръгвам към тях.

Тийнзи изглежда като човек, който си похапва дребни дечица за закуска.

— Това е Кари Брадшоу! — грачи Боби. — Трябва да й станеш агент! Знаеш ли, че е написала пиеса?

— Здравей! — поздравява ме тя и ме дарява с възтрасна усмивка.

Боби ме прегръща през раменете и се опитва да ме притисне към себе си, докато аз усърдно се противя.

— Смятаме да поставим новата пиеса на Кари в моето помещение — продължава да нарежда той. — Непременно трябва да дойдеш на представлението!

Тийнзи тръсва пепелта от цигарата си на пода и пита:

— За какво се разказва в нея?

„Да го вземат мътните този Боби!“ — казвам си, докато се изтръгвам от прегръдката му. Нямам намерение да разказвам за пиесата си пред напълно непозната жена! Особено след като и аз самата не знам за какво е точно!

— Кари не иска да каже — отговаря вместо мен Боби, като потупва ръката ми. А после се привежда театрално към мен и уж прошепва: — Тийнзи е най-великият агент в този град! Представлява абсолютно всички! В това число Бърнард Сингър!

Усмивката замръзва на лицето ми.

— Много хубаво — изфъфлям.

Сигурно в изражението ми има нещо, което сякаш задвижва невидима камбана, защото Тийнзи най-сетне благоволява да ме погледне в очите.

Аз извърщам поглед, надявайки се да насоча разговора в друга посока. Нещо ми подсказва, че тази Тийнзи няма да остане особено доволна, когато разбере, че най-големият ѝ клиент излиза с моята нищожна персона. Или по-скоро *излизаше* с моята нищожна персона.

Музиката внезапно спира.

На върха на стълбището се появява самият Бари Джемс и съобщава тържествено:

— Вечерята е сервирана!

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

И тъкмо когато си мисля, че по-странно от това няма накъде за тази вечер, се оказвам настанена на масата до Капоти.

— Пак ли ти? — изсумтявам, отпусайки се до него върху сгъваемия си стол.

— Какъв ти е проблемът? — подхвърля той и ме поглежда накриво.

Завъртам очи. Откъде да започна? С факта, че Бърнард много ми липсва и ми се ще да беше тук ли? Или може би, че предпочитам да седя до някого другиго. Вместо това обаче се спирам на следния отговор:

— Току-що се запознах с Тийнзи Дайър.

— О, но тя е много голям агент! — възкликва силно впечатлен той.

Нещо ми подсказваше, че ще каже точно това.

— На мен ми се стори голяма кучка — отбелязвам.

— Много глупаво от твоя страна, Кари.

— Че защо? Самата истина си е!

— Същото важи и за гледната ти точка.

— Която е?

— Този град е мръснишки, Кари. И ти отлично го знаеш.

— Е, и?

— И ти ли искаш да завършиш като мръсница, подобно на повечето хора тук?

Поглеждам го изумена. Той още ли не е разбрал, че вече се е превърнал в такъв? Че е един от тях?

— Това не ме притеснява — сопвам се аз.

Поднасят ни купа със спагети. Капоти я грабва и учтиво сервира първо на мен, а после на себе си. След това казва:

— Кажи ми, че няма да поставиш пиесата си при Боби!

— Защо пък не?

— Защото Боби е едно голямо недоразумение!

Усмихвам му се злорадо и отбелязвам:

— Може би, защото не е поканил *теб* да представиш великата си творба, а?!

— Даже и да ме беше поканил, пак нямаше да приема. Тук нещата не се правят така, Кари. Ще видиш.

Свивам рамене и отвърщам:

— Като гледам, май това е основната разлика между теб и мен. Аз нямам нищо против да предприемам рискове.

— Да не би да държиш да те лъжа? Подобно на всички останали в твоя живот?

Поклащам глава силно озадачена.

— От къде на къде знаеш, че хората са ме лъгали? Най-вероятно са лъгали *теб*! А знаеш ли кой е най-големият лъжец в твоя живот? Ти самият! — Веднага след тези думи надигам чашата си с вино, неспособна да повярвам, че се осмелих да ги изрека.

— Хубаво — свива рамене той, като че ли аз съм безнадежден случай.

И се обръща към жената от другата си страна. Последвам примера му и се обръщам към мъжа вляво от мен.

И от гърдите ми се изтръгва въздишка на облекчение. Оказва се Чоли.

— Здравей! — поздравявам, твърдо решена да забравя както за срещата си с Тийнзи, така и за омразата си към Капотти.

— О, здравей, малката ми! — възкликва той. — Ама ти наистина си навсякъде! Е, Ню Йорк оправдава ли вече надеждите ти?

Оглеждам масата. Рейнбоу седи отпусната на стола си с притворени очи, а Капотти отново е лапнал микрофона и изнася лекция за любимия си Пруст. Забелязвам и Райън, който е имал големия късмет да седи до Тийнзи. Прави й мили очички, безсъмнено надявайки се тя да го вземе за свой клиент. Междувременно Боби е застанал зад Бари Джесън, отчаяно опитвайки се да привлече вниманието му, докато Бари, който вече е започнал обилно да се поти, ядосано трие лицето си със салфетка.

Преживявам един от онези странни моменти, когато вселената изведнъж се концентрира върху картината пред мен и всичко се увеличава многократно — движенията на обилно намазаните с червило устни на Пайкън, струята червено вино, което Боби налива в

чашата си, огромният златен пръстен с монограм върху дясната ръка на Тийнзи, докато я вдига бавно към слепоочието си.

Питам се дали Маги всъщност не е права. Може би всички в този град сме откачени.

И изведнъж всичко се връща към обичайното си състояние. Тийнзи става от стола си. Бари прави място на Боби до себе си. Райън се привежда към Рейнбоу и шепне нещо в ухото ѝ.

Обръщам се към Чоли и отговарям:

— Мисля, че всичко тук е фантастично.

Тъй като той изглежда заинтригуван от мен, започвам да му разказвам приключенията си. Как Пеги ме изрита от апартамента си. И как кръстих мустака на Виктор Грийн с името Уолдо. И как Боби иска да постави пиесата ми, при положение че още не съм я завършила. Когато приключвам, установявам, че Чоли ме слуша в захлас. На този свят няма нищо по-хубаво от мъж, който умее да слуша.

— Някой път трябва да дойдеш у дома на соаре — казва накрая. — Имам едно разкошно списание, наречено „Новият обзор“. Всички се преструваме, че е изцяло литературно, но от време на време поддържането му налага организирането на коктейли.

Тъкмо му пиша телефонния си номер на една салфетка, когато към нас се приближава Тийнзи. Първоначално изтръпвам от мисълта, че целта ѝ съм аз, но след това с облекчение установявам, че е погнала Чоли.

— Скъпи! — заявява тя, най-нахално вмъква стол между мен и Чоли и по този начин ме изключва напълно от разговора. — Току-що се запознах с един очарователен млад писател! Райън Нещо-си. Непременно трябва да се запознаеш с него.

— С удоволствие — отговаря Чоли. Намигва ми, привежда се през Тийнзи и казва: — Запозна ли се с Кари Брадшоу? Тя също е писател. Тъкмо ми казваше...

Тийнзи грубо сменя темата.

— Виждал си ли скоро Бърнард?

— Миналата седмица — махва с ръка Чоли, с което показва, че въобще не му се говори за Бърнард.

— Тревожа се за него — казва агентката.

— Че защо? — поглежда я неразбиращо Чоли. Мъжете не се тревожат един за друг така, както го правят жените.

— Чух, че излизал с някакво младо момиче.

Стомахът ми се свива на топка.

— Марджи твърди, че Бърнард е много объркан — продължава Тийнзи, като ме поглежда косо. Старая се да задържа комарджийската си физиономия, като че ли изобщо нямам представа за какво говори тя. — Марджи твърди, че се е запознала с нея. И е крайно притеснена. Според нея фактът, че Бърнард е избрал да ходи с толкова млада жена, е особено лош знак.

Наливам си още вино, преструвайки се на заинтригувана от нещо, което става в другия край на масата. Ала ръката ми трепери.

— И какво толкова й пука на Марджи Шепърд за него? — изтъква Чоли. — Нали тя беше тази, която го изостави?!

— Това ли ти е казал? — подмята коварно тя.

Чоли свива рамене и отговаря:

— Целият свят знае, че тя му изневери. С един от актьорите в неговата пиеса.

Тийнзи се изсмива презрително и заявява:

— За жалост, случи се точно обратното. Бърнард е този, който й изневери.

Около сърцето ми започва да се увива жица, която изведнъж го стисва така, че не мога да дишам.

— Всъщност това не е единствената изневяра на Бърнард. Може и да е прекрасен драматург, но се оказа отвратителен съпруг.

— Но какво значение има това сега, Тийнзи? — промърморва Чоли.

Тийнзи поставя ръка на рамото му и промърморва:

— Чоли, от това парти ме заболя глава. Би ли помолил Бари за аспирин?

Изпепелявам я с поглед. Не може ли сама да го помоли? Да я вземат мътните и нея, и онова, което каза за Бърнард и мен. Затова решавам да се намеся услужливо:

— Колин има аспирин. Синът на Пайкън.

— Така ли? Благодаря — поглежда ме остро тя и отива да търси Колин.

Вдигам салфетката пред устата си и се разсмивам.

Чоли се разсмила заедно с мен и по едно време отбелязва:

— Тийнзи е много глупава жена, не мислиш ли?

Успявам единствено да кимна. Само от мисълта за злобната Тийнзи, надрусана с едно от хапчетата на Колин, не мога да спра да се смея.

Не че очаквам тя да глътне подобно хапче. Дори и аз, която не знам абсолютно нищо за наркотиците, бях достатъчно схватлива да разбера, че голямото бяло хапче на Колин изобщо не е аспирин. Но след това веднага забравям за случилото се и се сещам едва час по-късно, когато танцувам с Райън.

В средата на дансинга се появява Тийнзи, едва държаща се на крака. Коленете ѝ треперят и тя сграбчва Боби за раменете, за да не падне. Киска се като откачена и прави неистови опити да се задържи на крака. Ала краката ѝ са като гума.

— Боби! — пищи идиотски. — Казвала ли съм ти някога колко те обичам?

— Ама какво става тук, за бога? — провиква се възмутено Райън.

А аз изпадам в истеричен смях. Очевидно Тийнзи все пак не е била достатъчно схватлива и е нагълтала хапчето. Доказателство за това е и фактът, че вече лежи, простряна по гръб, на пода и се киска като откачена. Това продължава няколко секунди, след което се появява Чоли, вдига агентката на крака и я отвежда.

Продължавам да танцувам.

Всъщност всички продължават невъзмутимо да танцуват, докато не ни прекъсва безумен писък и няколко вика за помощ.

Пред асансьора се е събрала тълпа. Вратите са отворени, но шахтата изглежда празна.

Из хамбара се носят викове от рода на: „Какво стана?“, „Някой е паднал!“ и „Звънете на 911!“ Втурвам се напред ужасена, че това е била Рейнбоу и че е паднала в шахтата. Но с периферното си зрение я забелязвам да върви бързо към стаята си, следвана плътно от Колин. Приближавам се към асансьора. Двама мъже скачат в шахтата, което означава, че самият асансьор е не повече от метър под ръба на етаж. Оттам се подава безжизнена женска ръка: Бари Джесън я сграбчва и измъква от дупката обезобразената и напълно замаяна Тийнзи.

Преди да успее да сторя каквото и да било, Капотти ме сръгва в ребрата и просъсква:

— Да тръгваме!

— Какво? — поглеждам го напълно вцепенена.

Той разтърсва рамото ми и повтаря:

— Трябва да се махаме оттук! *Веднага!*

— Ами Тийнзи?

— Ще се оправи. Райън също може да се погрижи за себе си — голям човек е.

— Нищо не разбирам — надигам глас в протест аз, докато той ме бута към изхода.

— Не задавай никакви въпроси! — отваря рязко вратата и тръгва надолу по стълбите. Аз се заковавам на площадката озадачена. — Кари! — обръща се, за да се увери, че вървя след него. Когато вижда, че все така си стоя неподвижна, взема по две стъпала наведнъж нагоре и буквално ме избутва пред себе си. Хайде, движение!

Правя, каквото ми казва, заслушана в бързите му стъпки по стъпалата зад мен. Когато стигаме до фойето, той отваря рязко вратата и ме дръпва след себе си. А после изкрещява:

— Бягай!

И се втурва като вятър към ъгъла, а аз се опитвам да го настигна с ботушите си на Фиоручи, които Саманта ми подари. Секунди покъсно покрай нас профучават две полицейски коли с надути сирени и се заковават пред сградата на семейство Джесън. Капотите ме прегръща през рамо и прошепва:

— Дръж се нормално. Сякаш сме гаджета, излезли на среща.

Докато пресичаме улицата, сърцето ми бие така, че ще се пръсне. Изминаваме така още няколко километра до следваща пресечка, докато не се озоваваме на ъгъла на Западен Бродуей и Принс Стрийт.

— Доколкото си спомням, тук някъде имаше един много готин бар — казва Капотите.

— Готин бар ли? Тийнзи току-що падна в шахтата на асансьора, а ти си мислиш за готини барове, така ли?

Той дръпва ръка от раменете ми и казва:

— Да не би вината за това да е моя, а?

Не, но е моя.

— Трябва да се върнем. Не се ли притесняваш за Тийнзи?

— Виж какво, Кари — изрича той, очевидно на ръба на търпението си. — Току-що ти спасих живота. Прояви поне мъничко благодарност, нали?

— Не съм много сигурна за какво точно трябва да ти бъде благодарна.

— Искаш да завършиш във вестниците ли? Защото именно това ще се случи. Половината от гостите там бяха дрогирани. Да не би да си въобразяваш, че полицията няма да забележи? Което ще рече, че още утре всичко ще лъсне на шеста страница във всеки вестник! На теб може и да не ти пука за репутацията ти, но на мен ми пука за моята!

— И защо? — поглеждам го аз, ни най-малко впечатлена от саомнителността му.

— Защото.

— Защото защо? — не му позволявам да си поеме дъх аз.

— Защото много хора разчитат на мен.

— Например?

— Например семейството ми. Те са почтени, добри хора. За нищо на света не бих ги принудил да се срамуват заради мен и заради моите действия!

— Например, като се ожениш за янки ли?

— Именно.

— А какво мислят по този въпрос всички онези момичета янки, с които ходиш? Или просто не им казваш?

— Убеден съм, че когато тръгнат с мен, повечето жени са наясно в какво се забъркват. Аз никога не ги лъжа с намеренията си.

Свеждам очи към тротоара и започвам да се питам какво правя на ъгъла в средата на нищото, спорейки с Капотите Дънкан. Накрая изтърсвам:

— Е, мисля, че би трябвало да ти кажа истината. Аз съм виновната за случилото се с Тийнзи.

— Ти?

— Да. Знаех, че Колин има от онези хапчета. Той каза, че били аспирин. И просто казах на Тийнзи да си вземе аспирин от него.

На Капотите му трябват няколко секунди, докато осъзнае чутото. Разтрива очите си, а аз започвам да се притеснявам, че ще отиде да ме издаде. Обаче накрая той отмята глава назад и се разсмива. Дългите му къдрици се разстилат по раменете му.

— Забавно, нали? — усмихвам се с облекчение, наперена заради одобрението му. — Честно да ти кажа, мислех, че жената има достатъчно разум в главата си, за да не гълта подобно нещо.

Без никакво предупреждение той затваря устата ми с целувка.

Толкова съм шашната, че първоначално не мога да реагирам по никакъв начин, докато устните му се притискат настървено в моите. А след това мозъкът ми се включва. Не мога да повярвам колко приятно и естествено е усещането, сякаш двамата се целуваме непрекъснато. А после схващам — именно така сваля всичките онези жени. Той е хищник. Целува жената, когато най-малко очаква, и щом я извади от равновесие, я закарва в леглото си.

Обаче този път няма да стане. Така си казвам. Въпреки че на една непозната част от мен ѝ се иска да стане.

— Не! — казвам и го отблъсквам.

— Кари!

— Не мога!

Възможно ли е току-що да изневерих на Бърнард?

И ходя ли изобщо с Бърнард?

По улицата минава самотно такси. Свободно е. Ала аз — не. Спирам го.

Капотите ми отваря кавалерски вратата.

— Благодаря — смотолевям.

— До скоро! — кимва той, като че ли нищо не се е случило.

Отпускам се на задната седалка и поклащам глава.

Ама че нощ! Може би няма да е зле да се измъкна за малко оттук.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— О! — отбелязва вяло най-малката ми сестра Дорит, като вдига очи от списанието пред себе си. — Ти се прибра.

— Да, прибрах се — потвърждавам очевидното. Пускам на пода сака си и отварям хладилника, но по-скоро по навик, отколкото от глад. Зървам почти празна бутилка мляко и парче мухлясало сирене. Вадя бутилката с мляко и я вдигам пред очите на сестра си. — Вече никой ли в тази къща не си прави труда да пазарува за ядене?

— Не — отговаря нацупено Дорит. Погледът ѝ се плъзга към баща ни, но той изглежда в блажено неведение относно нейните чувства във връзка с храненето.

— Най-сетне всичките ми момичета са у дома! — възкликва с възторг той.

Това е единственото, което не се е променило у баща ми — неговата свръхемоционалност. Радвам се, че от старата му същност все още е останало нещо познато. Защото във всяко друго отношение той е като обсебен от извънземно.

Първо, обут е с дънки. Предишният ми баща никога, ама никога през живота си не бе обувал дънки. Майка ми за нищо на света не би му го позволила. Второ, кипри се със слънчеви очила „Рей-Бан“. Ала най-притеснително от всичко е якето му — от марката „Мембърс Онли“, оранжево. Когато слязох от влака на гарата, едва го познах.

Със сигурност преживява криза на средната възраст.

— Къде е Миси? — питам, като се старая да не обръщам внимание на чудатия му външен вид.

— В консерваторията. Научи се да свири на цигулка! — отговаря гордо баща ми. — В момента композира симфония за цял оркестър!

— Научила се е да свири на цигулка за един месец? — възкликвам сащисано.

— Тя си ни е много талантива — казва баща ми.

Ами аз?!

— Да бе! — обажда се нацупено Дорит.

— Ти също си много добра — побързва да я успокои той.

— Хайде, Дорит! — подканям я, като вдигам куфара си. — Ела да ми помогнеш да си разопаковам багажа.

— Имам работа!

— Дорит! — срязвам я аз и въртя многозначително очи по посока на баща ни.

Тя въздъхва, затваря списанието и тръгва след мен по стълбите.

Стаята ми изглежда точно така, както я оставих. Спомените ме връхлитат изведнъж. Вървя покрай рафтовете и докосвам всички стари книги от майка ми, които ми бе подарила в детството. Отварям вратата на гардероба и надниквам вътре. Може и да греша, но имам чувството, че половината ми дрехи липсват. Завъртам се на пета и поглеждам обвинително Дорит.

— Къде са ми дрехите? — питам.

Тя свива рамене и отвърща:

— Някои взех аз, други — Миси. Решихме, че след като вече си в Ню Йорк, няма да ти трябват.

— Ами ако ми трябват?

Тя пак свива рамене.

Решавам да си затворя очите. Едва съм пристигнала и нямам желание още през първия час да влизам в пререкания с най-малката си сестра. Въпреки че, като я гледам колко е начупена и мрачна, няма начин до понеделник да не се скараме. Междувременно обаче се налага да я използвам като източник на информация за баща ни и тази негова млада приятелка.

— Какво става с татко? — питам и сядам с кръстосани крака на леглото. То е единично и изведнъж ми се струва невероятно мъничко. Не мога да повярвам, че съм спала в него толкова много години.

— Полудял е. Няма никакво съмнение — отговаря мрачно сестра ми.

— И защо носи дънки? И оранжево яке? Кошмарно е! Мама никога не би му позволила да се облича така!

— Подарък му е от Уенди.

— Коя Уенди?

— Приятелката му.

— Значи тази работа с приятелката е вярна?

— Очевидно.

Въздъхвам. Дорит е абсолютно преситена от живота. Отсега. Нищо не е в състояние да я накара да се развълнува. Само се надявам да се е отказала от клептоманството.

— Виждала ли си я? — питам.

— Аха — отговаря уклончиво тя.

— И? — едва не изпищявам.

— Пфу!

— Мразиш ли я? — Това беше глупав въпрос. Дорит мрази всички и всичко.

— Опитвам се да се преструвам, че не съществува.

— А татко какво мисли?

— Той не забелязва — отговаря сестра ми. — Отвратително е! Когато онази е до него, той вижда само и единствено нея!

— Хубава ли е?

— Лично за мен — не — отговаря Дорит. — Но и сама можеш да провериш. Тази вечер татко е решил да ни води на вечеря заедно с нея.

— Отврат!

— И си е купил мотор!

— Каквоооо! — този път наистина изпищявам.

— Не ти ли е казал? Купи си мотор.

— Нищо не ми е казал. Не ми е казал дори за въпросната Уенди!

— Сигурно го е страх от теб — пояснява Дорит. — Откакто тръгна с нея, изобщо не е на себе си.

„Жестоко! — казвам си смръщено, докато разопаковам багажа си. — Очертава се страхотен уикенд!“

* * *

Няколко минути по-късно заварвам баща си в гаража да си подрежда инструментите. И автоматично долавям, че сестра ми може би е права — той съзнателно ме избягва. Пристигнах у дома преди по-малко от час, но вече се чудя защо изобщо се върнах.

Никой наоколо не се интересува нито от мен, нито от моя живот. Дорит побягна да се скрие у някаква приятелка, баща ми си има мотор,

а Миси е погълната от композирането на великата си симфония. По-добре да си бях останала в Ню Йорк.

През целия път във влака си мислех за снощните преживявания. Целувката с Капотти бе ужасна грешка и аз съм възмутена от себе си, че я приех, ако ще и само за броени секунди. Но какво означава това? Възможно ли е дълбоко в себе си да харесвам Капотти? Не. Той очевидно е от онези мъже, които обичат онази, която им е под ръка, когато се почувстват загорели. От друга страна, на партито имаше много други млади жени, в това число Рейнбоу. Защо избра точно мен?

Напълно сдухана и с ужасен махмурлук, аз си купих аспирин и изпих една кока-кола. Продължавах да се самоизмъчвам с недовършените дела, които оставих зад гърба си, в това число и Бърнард. В Ню Хейвън дори ми мина през ума да слеза от влака и да се прехвърля на следващия обратен за Ню Йорк, но когато се сетих колко разочаровани ще бъдат близките ми, се отказах от тези намерения.

А сега ми се ще да не се бях отказвала.

— Татко! — провиквам се гневно.

Той се обръща стреснато, с гаечен ключ в ръка.

— Тъкмо си подреждах работната маса.

— Виждам. — Оглеждам се за прословутия му мотор и го зървам до стената, почти скрит за колата на баща ми. — Дорит ми каза, че си си купил мотор — отбелязвам хитро.

— Да, Кари, купих си.

— Защо?

— Защото исках.

— Ама защо? — Звуча като тъжно момиче, което току-що е било зарязано от любимия. А баща ми звучи като непостоянно момче, което не разполага с правилните отговори.

— Искаш ли да го видиш? — пита накрая, неспособен да овладее ентусиазма си.

И го измъква иззад колата. Ала не какъв и да е мотор — това е „Харли Дейвидсън“! С огромни дръжки и черен корпус, декориран с пламъци. От онзи тип мотори, които обичат рокерите от „Ангелите на ада“.

Баща ми кара „Харли Дейвидсън“?!

От една страна, съм силно впечатлена. Все пак това не е някаква си старческа тротинетка, а царят на моторите.

— Какво ще кажеш? — пита гордо той.

— Много ми харесва.

Това очевидно му доставя удоволствие и той започва да обяснява:

— Купих го от едно хлапе в нашия град. Беше много закъсало за пари. Платих му само хиляда долара.

— Уау! — клатя впечатлено глава. Всичко от последните няколко минути изобщо не е в стила на баща ми — от избора на думи до самия мотор. Дотолкова, че за известно време се чудя какво да кажа. Накрая изтърсвам: — И как откри въпросното хлапе?

— Син на братовчедата на Уенди.

Ококорвам се като жаба. Направо не мога да повярвам колко небрежно споменава името ѝ. И решавам да заиграя играта му.

— Коя е Уенди?

Той изтрива любовно седалката на мотора и отговаря:

— Новата ми приятелка.

Значи така смята да играе. Окей.

— Каква приятелка по-точно?

— Много приятна — отговаря баща ми, но не смее да ме погледне в очите.

— И защо не си ми казвал досега за нея?

— О, Кари! — въздъхва той.

— Всички твърдят, че тя е твое гадже. Дорит, Миси, че даже и Уолт!

— Уолт знае? — изненадва се съвсем искрено баща ми.

— Всички знаят, татко — изричам с остър тон. — Въпросът е защо не каза на мен?

Баща ми сяда на мотора и започва да си играе със скоростите. Накрая изтърсва:

— Ще ми предоставиш ли пространство за дишане, а?

— Татко!

— Всичко това е съвсем ново за мен.

Прехапвам устни. За момент се изпълвам с нежност към него. През последните пет години той не бе демонстрирал интерес към нито една жена. А сега очевидно е срещнал такава, каквато харесва, което е знак, че най-сетне продължава напред. Кое би трябвало да ме радва. За нещастие единственото, което мога да мисля в този момент, е за

майка ми. И как той я предава. Питам се дали сега майка ми е на небето и гледа какво прави той. Ако е така, сигурно е ужасена от него.

— Мама познаваше ли я? Имам предвид тази Уенди, приятелката ти?

Той поклаща глава и се преструва, че оглежда мотора.

— Не. Не мисля, че са се познавали. Тя е малко по-млада.

— Колко? — настоявам да разбера.

Очевидно го бях притиснала твърде много, защото той вдига очи към мен и предизвикателно отговаря:

— Нямам представа, Кари. В края на двайсетте е. Винаги са ми казвали, че е проява на невъзпитание да питаш една жена за възрастта ѝ.

Кимвам с разбиране, но продължавам:

— А тя за колко стар те мисли?

— Знае, че най-голямата ми дъщеря на есен заминава в университета „Браун“.

В гласа му се усеща острота, която не бях чувала от детството си. И означава: „Тук аз съм господар! Много внимавай!“

— Хубаво. — Обръщам се да изляза.

— И, Кари? — подхвърля той. — Тази вечер ще вечеряме с нея. Ще ми стане много неприятно, ако се държиш грубо с нея.

— Ще видим — промърморвам си под носа.

Насочвам се към къщата, напълно убедена, че най-лошите ми страхове се потвърдиха. Защото вече мразя тази особа Уенди. Тя има роднина, който членува в „Ангелите на ада“. И лъже за възрастта си. Според мен жена, която няма нищо против да излъже за възрастта си, е в състояние да лъже и за всичко останало.

Започвам да разчиствам хладилника, изхвърляйки един научен експеримент след друг. И тогава си спомням, че аз също бях излъгала за възрастта си. Пред Бърнард. Изливам остатъците от вкиснато мляко в канала на мивката и се питам накъде върви семейството ми.

* * *

— Божке, много специална изглеждаш! — възкликва Уолт. — Макар и малко твърде официална за Касълбъри.

— Но какво облича човек за ресторант в Касълбъри?

— Със сигурност не и вечерна рокля.

— Уолт, това не е вечерна рокля! — изричам с укор аз. — Това е рокля на социална домакиня. От шейсетте.

Открих я в моя любим магазин за стари дрехи и оттогава насам непрекъснато я нося. Перфектна е за горещо време, защото освобождава ръцете и краката ми, а и досега никой не бе казвал нищо за необичайния ми тоалет, освен да го похвали. Странното облекло е напълно очаквано в Ню Йорк. Но тук очевидно никой не гледа на него с добро око.

— Не възнамерявам да променям стила си на обличане заради Уенди. Знаеш ли, че тя има братовчед, който е от „Ангелите на ада“?

Двамата с Уолт си седим на верандата и пием коктейли, докато чакаме пристигането на прословутата Уенди. Аз го помолих да дойде с нас на тази вечеря, обаче той отказа под претекст, че имали уговорка с Ранди. Все пак се съгласи да наmine за по едно питие, та да види тази Уенди с очите си.

— Може би тъкмо там е уловката — тя е напълно различна.

— Но ако баща ми си е паднал по жена като Уенди, това поставя под въпрос целия му брак с майка ми!

— Мисля, че малко прекаляваш с аналогията — отговаря Уолт, решил да го играе глас на разума. — Може би баща ти просто е решил да се позабавлява.

— Но той ми е баща! — смръщвам се аз. — Не му е позволено да се забавлява!

— Това не е честно, Кари!

— Да, знам — кимвам и се вторачвам към изоставената градина.

— Успя ли да говориш с Маги?

— Аха — кима енигматично Уолт.

— И какво ти каза тя? За Ню Йорк имам предвид.

— Че си е прекарала страхотно.

— А за мен?

— Нищо. Единственото, за което говореше, бе за някакъв мъж, с когото си я запознала.

— Райън. Когато автоматично вкара в леглото си.

— Такава си е нашата Маги — свива рамене Уолт.

— Превърнала се е в маниак на тема секс.

— Голяма работа — отбелязва той. — Млада е. С течение на времето ще улегне. А и на теб какво ти пука?

— Просто ме е грижа за приятелите ми! — отсичам и смъквам с грохот ботушите си Фиоручи от масата, за по-силно внушение. — Щеше ми се и приятелите ми да ги е грижа за мен!

Уолт ме поглежда неразбиращо.

— Знаеш ли, дори и близките ми не ме попитаха как живея в Ню Йорк. А, честно казано, животът ми там е много по-интересен от всичко, което би могло да ми се случи тук за цял един живот! Например съвсем скоро ще поставят пиесата ми. А снощи ходих на парти в дома на Бари Джесън в Сохо...

— Кой е Бари Джесън?

— Стига, Уолт! Той е най-великият американски художник на нашето време!

— Както вече казах, ти наистина си станала много специална — подкача ме Уолт.

Скръствам ръце с пълното съзнание, че звуча като идиот, и отсичам:

— И на кого му пука, а?

— Внимавай! Главата ти е станала толкова голяма, че може да експлодира! — продължава да се шегува Уолт.

— Уолт! — поглеждам го обидено аз. А после разочарованието ми от това място избликва на повърхността и аз започвам да нареждам: — Да знаеш, че някой ден ще стана прочут писател! И ще разполагам с огромен двустаен апартамент в Сътън Плейс! И ще пиша пиеси за Бродуей! И тогава всички ще започнат да се надпреварват да ми идват на гости!

— Ха-ха-ха! — е отговорът на Уолт.

Вторачвам се в ледените кубчета в чашата си.

— Виж какво, Кари — обажда се по едно време той, — в момента просто прекарваш лятото си в Ню Йорк. Кое е страхотно, разбира се. Но това трудно може да се нарече твойт живот. Не забравяй, че през септември заминаваш в „Браун“!

— Може пък да не замина! — отсичам внезапно.

Уолт се усмихва. Очевидно не приема думите ми на сериозно. После пита:

— Баща ти знае ли за тази твоя промяна в плановете?

— Не. Току-що го реших. В този момент.

Кое то е напълно вярно. Тази мисъл витаеше в дълбините на подсъзнанието ми от седмици, но реалността, с която се сблъсках при завръщането си в Касълбъри, ми даде да разбера, че „Браун“ просто ще бъде нова доза от същото. Същият тип хора със същия манталитет, само че в друга точка на географията.

— Не забравяй, че аз също ще бъда там! — усмихва се Уолт.

— Да, знам — въздъхвам. Давам си сметка, че звучи арогантно като Капотти. — Ще бъде забавно. — Много ми се ще да е така.

— Уолт! — провиква се баща ми, излизайки при нас на верандата.

— Господин Брадшоу! — Уолт се изправя и баща му го прегръща, което пак ме кара да се чувствам пренебрегната.

— Какво става с теб, хлапе? — пита баща ми. — Косата ти е пораснала. Едва те познах!

— Уолт непрекъснато променя косата си, татко — пояснявам. А на Уолт казвам: — Баща ми иска да каже, че сигурно ти не можеш да го познаеш! Напоследък се опитва да изглежда *по-млад*! — допълвам, но с достатъчно закачливост в гласа си, за да не го обидя.

— Че какво му е лошото на това да изглеждаш по-млад? — възкликва ентусиазирано баща ми.

Влиза обратно в кухнята, за да приготви коктейли, но на всеки няколко секунди се връща до прозореца и се оглежда навън — като шестнайсетгодишно момиче, очаквайки появата на изгората си. Пълна нелепица! А когато Уенди най-сетне се появява, което е само пет минути по-късно, той се втурва навън, за да я посрещне.

— Можеш ли да повярваш само? — прошепвам на Уолт, ужасена от глупашкото поведение на баща си.

— Той е мъж. Какво мога да кажа?

— Но той е и мой *баща*! — настоявам.

— Но е и мъж!

Тъкмо се каня да кажа: „Може, обаче от моя баща не може да се очаква да се държи като останалите мъже“, когато двамата с Уенди се появяват по алеята, хванати за ръце.

Идва ми да повърна. Боже, ама тази връзка май е много по-сериозна, отколкото си мислех!

Уенди може да се нарече и хубавичка, ако харесвате жени с аматьорски изрусена коса и сини сенки, обрамчили очите ѝ така, че прилича на миешца мечка.

— Дръж се прилично! — предупреждава ме шепнешком Уолт.

— Не се и съмнявай! Дори и да умра, пак ще се държа прилично!
— усмихвам се насила.

— Сега ли да извикам линейката или по-късно?

Баща ми отваря вратичката на верандата и набутва Уенди при нас. Усмивката ѝ е широка и болезнено фалшива.

— Ти трябва да си Кари! — възкликва тя и ме прегръща крепко, сякаш сме най-добри приятелки.

— Откъде позна? — питам, изтръгвайки се от нея.

Тя поглежда баща ми и по лицето ѝ се изписва наслада.

— Баща ти ми разказа всичко за теб. Той непрекъснато говори за теб! Ти си неговата гордост!

В тази фалшива близост има нещо, което ми действа като галене в посока, обратна на косъма.

— Това е Уолт — отсичам, стараяйки се да я отвлека от темата за моята скромна персона. Че какво би могла да знае за мен тя? Именно.

— Здравей, Уолт! — ококорва като добра актриса очи тя. — Вие с Кари, да не би да...

— Да сме гаджета ли? — прекъсва я Уолт. — Трудна работа! — И се разсмява гръмко.

Тя накланя глава настрани, очевидно неуверена как да продължи този разговор. После изтърсва:

— Толкова е хубаво, че в наши дни мъжете и жените могат да бъдат просто приятели, не мислите ли?

— Вероятно всичко зависи от дефиницията ти на „приятели“ — отбелязвам, като си напомням, че трябва да се държа любезно.

— Готови ли сме? — пита баща ми.

— Отиваме в един страхотен нов ресторант — „Бойлс“. Чувала ли си за него? — пита Уенди.

— Не — отговарям и неспособна да се овладеея, промърморвам:
— Нямах представа, че в Касълбъри изобщо има ресторанти. Единственото място, където някога ходехме, бе „Хамбургер Шак“.

— О, ние с баща ти излизаме на заведение най-малко два пъти седмично! — изчуруликва невъзмутимо Уенди.

Баща ми кима в знак на съгласие и пояснява:

— Веднъж ходихме дори до японския ресторант в Хартфорд.

— Виж ти! — тросвам се аз. — Е, в Ню Йорк има стотици японски ресторанти.

— Но се базирам, че никой от тях не може да стъпи на малкото пръстче на японския в Хартфорд! — намесва се Уолт, за да разведри обстановката.

Баща ми го поглежда с благодарност и казва:

— Този ресторант наистина е много специален.

— Хубаво — измънкам просто защото няма какво друго да кажа.

Тръгваме колективно по алеята. Уолт влиза в колата си, помахва ни и се провиква:

— Приятно изкарване, хора!

Проследявам го как тръгва, завиждайки му за свободата.

— Така! — отсича жизнерадостно Уенди, когато и ние влизаме в нашата кола. — Кога започват лекциите ти в „Браун“?

Свивам рамене.

— Сигурна съм, че нямаш търпение да се измъкнеш от Ню Йорк! — продължава да каканиже тя. — Толкова е мръсен и шумен!

Поставя ръка върху рамото на баща ми и се усмихва.

* * *

Ресторантът „Бойлс“ се оказва тясно местенце, разположено върху мокра крпка земя до Главната улица, под което минава прочутият по тези места Ревящ поток. За Касълбъри минава за висша класа — главното меню е наречено „паста“ вместо „спагети“, салфетките са от плат, а на всяка маса има по една вазичка с красива роза.

— Много романтично — отбелязва одобрително баща ми, докато ескортира Уенди до стола ѝ.

— Баща ти е голям кавалер! — казва ми тя.

— Така ли? — Колкото и да се старая да бъда възпитана, от тези двамата ме побиват тръпки. Питам се дали правят секс. Надявам се, че не. Баща ми и без това вече е твърде стар за подобни изживявания.

Баща ми игнорира моя коментар и взема менюто.

— Пак предлагат от онази риба — казва на Уенди. А на мен пояснява: — Уенди обожава риба.

— Пет години живях в Лос Анджелис — пояснява тя. — Там се хранят много по-здравословно.

— Моята съквартирантка в момента е в Лос Анджелис — казвам, опитвайки се да изместя разговора от Уенди. — Отседнала е в хотел „Бевърли Хилс“.

— Веднъж и аз обядвах там — казва Уенди с неизменната си усмивка. — Беше много вълнуващо! Седяхме точно до Том Селек!

— Не думай! — ахва баща ми, като че ли инцидентната моментна близост на Уенди до телевизионен актьор я издига още повече в очите му.

— Аз пък се запознах с Марджи Шепърд — отсичам.

— Коя е Марджи Шепърд? — смръщва се баща ми.

Уенди ми намига, като че ли двете е нея споделяме обща тайна за невежеството на баща ми по отношение на популярната култура, и пояснява:

— Актриса. Изгряваща звезда. Всички твърдят, че била красива, но лично аз не я намирам за такава. Всъщност е много обикновена.

— Като човек е много красива — контрирам я аз. — Излъчва някакъв вътрешен блясък.

— Като теб, Кари — изтърсва внезапно Уенди.

Толкова съм изненадана от комплиментата ѝ, че се налага за кратко да бия отбой в подмолната си атака. Вдигам менюто и питам:

— И какво прави в Лос Анджелис?

— Уенди е била член на... — започва баща ми и я поглежда за помощ.

— На трупа от театъра на импровизациите — довършва тя.

— Уенди е същински творец! — светват очите на баща ми.

— Това не е ли едно от онези неща, където играете пантомима като Марсел Марсо? — питам най-невинно, макар че отлично знам какво е. — Носите ли бели гащеризони и ръкавици?

Уенди се разсмява на невежеството ми.

— Учих и пантомима — пояснява. — Но се занимавахме преди всичко с комедия.

Сегга вече съм тотално сащисана. Уенди е била актриса, при това комедийна? Не ми изглежда никак забавна.

— Уенди е играла в реклама за пържени картопки — казва баща ми.

— Престани да го повтаряш пред хората! — укорява го тя. — Беше само една местна реклама. За чипса „Стейт Лайн“. И беше преди цели седем години! Големият ми пробив, няма що! — завърта очи с подobaваща доза ирония тя.

Както става ясно, Уенди не се взема твърде на сериозно. Още един плюс за нея. От друга страна, възможно е да разиграва това шоу само заради мен.

— Сигурно ти е много скучно да живееш в Касълбъри след блясъка на Лос Анджелис!

Тя поклаща глава и отговаря:

— Аз съм провинциално момиче. Израснах в Скарбъро. — Това е съседният град. — И много харесвам новата си работа.

— Но това не е всичко! — сръгва я баща ми. — Уенди ще преподава също така и драматично изкуство!

Примигвам уплашено, когато житейската история на Уенди постепенно се подрежда в съзнанието ми — провинциално момиче, опитващо се да успее в големия град, което се проваля и припълзява обратно у дома, за да стане учителка. Най-големият ми страх!

— Баща ти казва, че искаш да станеш писател — продължава в пълно неведение за драмата си Уенди. — Защо не започнеш да пишеш за „Касълбъри ситизън“?

Замръзвам на мястото си, „Касълбъри ситизън“ е нашето местно вестниче, което, поради липса на други теми, пише предимно за срещите на различните директорски бордове и публикува снимки на бейзболните отбори от Малката лига. Усещам как целият ми, стаяван с толкова усилия до момента, гняв пламва. И просъсквам:

— Смятате, че не съм достатъчно добра, за да успея в Ню Йорк, така ли?

Уенди се смръщва объркано.

— Не, ама в Ню Йорк и без това е много трудно да се успее, нали? И въобще е трудно. Нали сте длъжни да се перете в избата? Една моя приятелка живееше в Ню Йорк, та разказваше...

— В моята кооперация няма пералня в избата — просъсквам и извърщам очи, опитвайки се да сдържа разочарованието си. Как смее тази Уенди да си въобразява, че познава Ню Йорк?! — Лично аз нося прането си в обществената пералня наблизо. — Кое то не е съвсем вярно. Обикновено оставям дрехите си да се трупат в един ъгъл в спалнята.

— Виж какво, Кари — намесва се баща ми, — никой не се съмнява в твоите способности...

Но на мен ми писва. И през стиснати зъби изричам:

— Прав си. Защото и без това никой не се интересува от мен!

И с тези думи се изправам и тръгвам към изхода на ресторанта в търсене на тоалетната.

Бясна съм. На баща ми и на Уенди, че ме поставиха в подобно положение. Но най-вече на себе си, че изгубих самообладание.

И сега Уенди ще блесне като мила и разумна, а мен ще нарочат за ревнива и незряла. От тази мисъл гневът ми пламва още повече. И изведнъж си спомням защо години наред съм мразила живота и семейството си, но отказвах да си го призная.

Влизам в една кабинка и сядам върху тоалетната чиния, за да помисля. Онова, което най-много ме вбесява, е, че баща ми никога не е приемал на сериозно писането ми. Никога не ми е казал нищо окуражително, никога не се е радвал, че съм талантилива, никога дори не ми е правил комплимент, за бога! Можеше да изживея целия си живот напълно непризната, ако не бяха другите студенти в семинара на „Ню Скул“. Повече от очевидно е, че Райън, Капотти, Лил и дори Рейнбоу са били хвалени, поощрявани и аплодирани в детството си. Не че държа да съм като тях, но не би ми навредило, ако единственият ми родител имаше вяра в мен и смяташе, че у мен има нещо специално.

Изтривам сълзите си с тоалетна хартия, напомняйки си, че сега трябва да се върна там и да издържа с тях цяла вечер. Затова веднага трябва да измисля нещо, с което да обясня жалкото си поведение.

Разполагам само с един избор — да се престоря, че това никога не се е случвало, че не съм избухвала. Саманта би постъпила точно така.

Вирвам гордо брадичка и тръгвам към масата им.

Там установявам, че Миси и Дорит вече са пристигнали, както и бутилка кианти, поставена в плетена кошничка. В Ню Йорк би ми било

неудобно да пия подобно вино.

И с огромна болка в сърцето си давам сметка за еснафския дух, пропилил се в цялата тази сцена, за дребните страсти, вълнуващи хората по тези места. Баща ми, вдовецът на средна възраст, облечен неподходящо за възрастта си и преминаващ през кризата на средната възраст, намиращ утеха в една отчаяна млада жена, която, на фона на посредствеността в Касълбъри, изглежда голяма звезда, различна и вълнуваща. И двете ми сестри — пънкарката и зубрачката. Жалка картинка. Оглеждам се и имам чувството, че гледам второразредна телевизионна сапунка.

Но ако те са толкова обикновени и средностатистически, това означава ли, че аз също съм като тях? Мога ли някога да избягам от миналото си?

Иска ми се да можех да сменя канала.

— Кари! — провиква се Миси. — Добре ли си?

— Кой, аз ли? — преструвам се на изненадана. — Разбира се. — Заемам мястото си до Уенди и продължавам: — Баща ми казва, че ти си му помогнала да си намери мотора. Много се радвам, че обичаш мотори.

— Баща ми е щатски шериф — отговаря тя безсъмнено доволна, че съм успяла да се овладеея.

Обръщам се към Дорит и изричам предупредително:

— Чу ли това, Дорит? Бащата на Уенди е щатски шериф! Така че, внимавай!

— Кари! — изрича баща ми, като никога излязъл от еуфорията си. — Няма нужда да развяваме пред хората мръсното си пране.

— Така е. Но се налага да го изперем!

Никой не успява да схване малката ми шега. Вземам чашата си с вино и въздъхвам. Бях планирала да се прибера в Ню Йорк в понеделник, но за нищо на света не бих могла да издържа чак дотогава. Още утре вземам първия влак обратно.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Аз наистина много те обичам, Кари! Само защото съм с Уенди...

— Да, знам, татко. И да знаеш, че Уенди много ми хареса! Тръгвам си само защото трябва да завърша пиесата си. И ако успея да я завърша навреме, ще я поставят.

— Къде? — пита баща ми.

Стиснал е здраво волана на колата, концентриран изцяло върху сменящите се ленти на нашата скромна провинциална магистралка. Сигурна съм, че изобщо не му пука какво ще стане с пиесата ми, но въпреки това отговарям.

— В едно пространство. Точно така го наричат — „пространство“. Нещо като таван в апартамента на един човек. Някога е било банка и...

От погледа му в огледалото за задно виждане разбирам, че нищо не е разбрал. Обаче казва:

— Възхищавам се на упоритостта ти. Никога не се предаваш, а това е много хубава черта!

Сега е мой ред да не го разбера. Не думата „упоритост“ е тази, която се надявах да чуя от него за себе си. Кара ме да се чувствам така, сякаш едва се държа за ръба на огромна пропаст.

Отпускам се в седалката. Защо никога не може да каже нещо от рода на: „Ти си много талантива, Кари, разбира се, че ще успееш“? Трябва ли да прекарам целия си живот в търсене на одобрението, което той никога няма да ми даде?

— Искан да ти кажа за Уенди по-рано — казва той, завивайки в изхода за железопътната гара. Сега е единствената ми възможност да му разкажа за борбата си в Ню Йорк, обаче той непрекъснато настоява да говорим само за Уенди.

— И защо не го направи? — питам, изгубила всяка надежда.

— Не бях сигурен в нейните чувства.

— А вече си сигурен, така ли?

Той влиза в паркинга на гарата и изключва двигателя. С изключително сериозна физиономия изрича:

— Тя ме обича, Кари!

От устните ми се измъква едно цинично изсумтяване.

— Говоря ти съвсем сериозно — тя наистина ме обича!

— Теб всички те обичат, татко.

— Много добре знаеш какво имам предвид. — Разтрива слепоочията си.

— О, татко! — Потупвам го по рамото, полагайки усилия да го разбера. Последните няколко години бяха ужасни за него. От друга страна, бяха ужасни и за мен. И за Миси. И за Дорит.

— Радвам се за теб, татко! Наистина се радвам! — изричам на глас, въпреки че от мисълта за баща ми в сериозна връзка с друга жена ме втриса. Ами ако се ожени за нея?

— Тя е прекрасен човек. Тя... — започва, но не довършва. — Напомня ми за майка ви.

Това вече е черешката на разваления сладолед.

— Тя няма абсолютно нищо общо с мама — изричам тихо, но с все по-нарастващ гняв.

— Напротив. Тя е като майка ви на младини. Ти не би могла да я помниш, защото тогава беше бебе.

— Татко! — Правя целенасочена пауза, та дано най-сетне долови фалша в думите си. — Уенди обича мотори!

— Майка ви също беше голяма авантюристка, когато беше млада. Преди да започне да ви ражда...

— Още една причина, поради която никога няма да се омъжа! — отсичам, излизайки от колата.

— О, Кари! — въздъхва той. — В такъв случай мога само да те съжалявам! Притеснявам се, че никога няма да срещнеш истинската любов!

Тези негови думи ме карат да се закова на място. Вкаменявам се там, на тротоара, и се каня да избухна, но нещо не ми позволява. Мисля си за Миранда и как би изтълкувала тя тази ситуация. Тя сигурно би казала, че баща ми е този, който се притеснява, че никога няма да срещне отново истинската любов, но тъй като е твърде уплашен да си го признае, пренася своите страхове върху мен.

Измъквам куфара си от задната седалка, а той промърморва:

— Дай да ти помогна.

Гледам го как вкарва куфара ми през дървената врата, отвеждаща в праисторическата ни гаричка. Напомням си, че баща ми в крайна сметка не е лош човек. В сравнение с по-голямата част от мъжете дори е страхотен.

Той оставя куфара ми на земята и протяга ръце.

— Може ли прегръдка?

— Разбира се, татко.

Прегръщам го силно, долавяйки аромат на зелен лимон. Сигурно е някакъв нов одеколон, който Уенди му е подарила.

В гърдите ми зейва черна пустота.

— Искam най-доброто за теб, Кари! Повярвай ми!

— Да, знам, татко. — С усещането, че съм на милион години аз вдигам куфара си и се насочвам към платформата. И вместо довиждане, като че ли за да убедя и самата себе си, допълвам: — Не се тревожи, татко. Всичко ще се нареди!

* * *

В мига, в който влакът напуска гарата на Касълбъри, ми става по-добре. А два часа по-късно, когато вече минаваме покрай новите сгради в Бронкс, вече съм замаяна от щастие. За кратко успявам да зърна приказния хоризонт на Смарагдовия град, след което се втурваме в тунела. Независимо къде ще отида някой ден — Париж, Лондон, Рим, — никога няма да спра да се вълнувам, когато се връщам в Ню Йорк.

Докато се возя на ескалатора в гарата, ме осенява неочаквано вдъхновение. Няма да се прибера директно в апартамента на Саманта, а първо ще изненадам Бърнард.

За да продължа с живота си, първо трябва да разбера какво става с него.

Налага се два пъти да сменя метрото, за да се озова в близост до дома му. С всяко следващо прехвърляне се изпълвам с все по-голяма възбуда при мисълта, че скоро ще го видя. Когато пристигам на спирката на Петдесет и девета улица под „Блумингдейл“, горещината, струяща във вените ми, заплашва да ме изгори отвътре.

Трябва да си е у дома!

— Господин Сингър не е вкъщи, госпожице — изрича портиерът с неприкрито задоволство. Нито един от портиерите в тази сграда не ме харесват особено. Винаги ги излавям, че ме гледат косо, като че ли не одобряват появата ми.

— А знаете ли кога ще се върне?

— Не съм му секретарка, госпожице.

— Ясно.

Оглеждам фоайето. Пред фалшивата камина са поставени два кожени фотьойла, обаче аз нямам никакво намерение да се пържа под строгия поглед на портиера. Затова излизам навън и се настанявам на красива пейка на отсрещната страна на улицата. Отпускам крака върху куфара си, сякаш разполагам с цялото време на света.

И започвам да чакам.

Казвам си, че ще чакам само половин час, а после ще си тръгна. Въпросният половин час става четирийсет и пет минути, а после цял час. След близо два часа вече се питам дали не съм по-паднала в любовен капан. Да не съм се превърнала в момиче, което непрекъснато седи край телефона, очаквайки той да се обади, което моли приятелките си да наберат номера му, за да се увери, че телефонът му работи? И което накрая започва да носи дрехите на мъжа на химическо чистене, търка банята му и купува мебели, които никога няма да бъдат негови?

Да, точно в такова момиче съм се превърнала. Обаче не ми пука. Нищо не ми пречи да бъда такова момиче, а някой ден, когато нещата житейски ми се изяснят, ще престана да бъда.

Накрая, след два часа и двайсет и две минути, Бърнард се появява и се насочва към Сътън Плейс.

— Бърнард! — провиквам се от отсрещния тротоар и се втурвам към него с неприкрита радост. Може би баща ми е прав. Аз действительно съм упорита. Не се предавам никак лесно.

— Кари? — присвива очи той.

— Току-що се върнах — изричам, като че ли изобщо не съм го чакала близо три часа.

— Откъде?

— От Касълбъри. Родното ми градче.

— Аха! Тогава добре дошла! — прегръща ме свойски през раменете той.

И в този момент сякаш вечерята с Маги никога не се е случвала. Нито множеството ми отчаяни телефонни обаждания. Нито неговото мълчание, макар да ми беше обещал, че ще звънне. Но може би тъкмо защото е писател, той живее в малко по-различна от нормалната реалност — реалност, в която нещата, които на мен ми изглеждат разтърсващи, не значат нищо за него.

— Куфарът ми — сецам се и поглеждам към пейката отсреща.

— Да не би да се пренасяш при мен? — разсмява се той.

— Може би.

— Е, тъкмо навреме — подкача ме той. — Най-сетне ми докараха мебелите.

* * *

Прекарвам нощта при Бърнард. Заспиваме в чисто новите му чаршафи в огромното му легло в спалнята. Толкова е удобно!

Спя като новородено, а когато се събуждам, виждам скъпия Бърнард до мен, заровил лице във възглавницата. Отпускам се по гръб и затварям очи, наслаждавайки се на блажената тишина, и мислено се връщам към събитията от предишната вечер.

Започнахме с мляскане на новия диван. После се преместихме в спалнята и се заиграхме един с друг, докато гледахме телевизия. След това си поръчахме китайска храна (защо от секса винаги се огладнява?), а после си поиграхме още мъничко. Завършихме вечерта с обща вана. Бърнард беше изключително сладък и мил и дори не се опита да пъхне в мен малкия си стар немирник. Или поне съм почти сигурна, че не го направи. Миранда казва, че мъжът трябва да го напъха много силно на онова място, така че, ако го беше направил, надали щях да пропусна този момент.

Питам се дали Бърнард вече не е разбрал, че съм девствена. Дали не е доловил някакви тайни сигнали, които да му подсказват този факт.

— Добро утро, пеперудке! — казва сега той и протяга ръце към тавана. Претъркулва се към мен и се усмихва, а после впива устни в моите, заедно със сутрешния си дъх.

— Мина ли вече на хапчета? — пита Бърнард, докато приготвя кафе в скъпата си кафемашина, която гъргори като бебешко коремче.

Аз небрежно паля цигара, подавам му една и отвърщам:

— Все още не.

— И защо?

Добър въпрос наистина.

— Забравих.

— Тиквичке, не можеш да си позволиш да забравяш подобен род неща! — укорява ме мило той.

— Да, знам. Но с баща ми и новата му приятелка... Още тази седмица ще взема мерки, обещавам!

— Хубаво. Ако го направиш, че можеш да прекарваш нощта при мен много по-често — казва той и поставя две огромни чаши кафе върху елегантната си нова маса. — Можеш също така да си купиш и едно малко куфарче за твоите неща.

— Като например четката си за зъби ли? — изкисквам се.

— Като например всичко, от което имаш нужда — казва той.

Куфарче, а? Тази дума превръща прекараната тук нощ в бляскава и планирана, а не в изненадваща и малко объркана. Разсмивам се. Обаче куфарчето не е от най-евтините неща.

— Не мисля, че мога да си позволя куфарче.

— Е, каквото и да е тогава — свива рамене той. — Просто да е прилично. Така че портиерите да не заподозрат нещо.

— Искаш да кажеш, че ако нося пазарска чанта, ще ме заподозрат, но ако нося куфарче — не, така ли?

— Е, много добре ме разбра.

Кимвам. С куфарче не бих приличала толкова много на объркан тийнейджър, когото той е забърсал на гарата. Кое то не знайно защо ми напомни за Тийнзи.

— Знаеш ли, че се запознах с агентката ти? На едно парти? — подхвърлям, стараейки се да не проваля хубавата атмосфера.

— Така ли? — усмихва се без всякакви притеснения той. — И как се държа тя? Като същински дракон, нали?

— Буквално ме разкъса с ноктите си — отговарям с шеговит тон. — Винаги ли е такава?

— Почти — усмихва се той и погалва главата ми. — Може някой ден да излезем на вечеря с нея. Та да имате възможност да се

опознаете на спокойствие.

— Както кажете, господин Сингър! — измърквам и се покатервам в скута му.

Щом иска да ме води на вечеря с агентката си, това означава, че връзката ни не само отново е тръгнала, но и че ускорява като европейския влак стрела. Целувам го страстно по устните, представяйки си, че съм героиня на Катрин Хепбърн в романтичен черно-бял филм.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

По-късно, докато се връщам към центъра, минавам покрай магазин за санитарни стоки. На витрината има три манекена. Но не от онези, хубавите, дето украсяват „Сакс“ или „Бергдорф“ и за които са използвани като прототипове истински жени, а стряскащи евтини манекени, които приличат на големи кукли от 50-те години. Куклите са облечени в хирургични гащеризони и на мен автоматично ми светва, че подобен гащеризон би могъл да играе ролята на перфектната униформа за Ню Йорк. Евтини са, перат се лесно и са много красиви.

Освен това се продават пакетирани в целофан. Купувам си три комплекта в различни цветове и се сещам за куфарчето, за което ми подсказа Бърнард.

Единственото хубаво нещо от гостуването ми при баща ми този уикенд бе, че открих стар калъф от бинокъл, принадлежал някога на майка ми, който би могъл да изпълнява ролята на дамска чанта. Това ми дава идея, че и други предмети биха могли да сменят предназначението си. И когато минавам покрай луксозен железарски магазин, зървам перфектното средство за пренасяне на багаж.

Дърводелска чанта за инструменти, изработена от брезент, с дъно от истинска кожа. Достатъчно голяма е, за да побере чифт обувки, ръкопис и един комплект хирургически гащеризон за смяна. И струва само шест долара. Страхотна сделка!

Купувам чантата, напъхвам в нея моята чанта и гащеризоните, грабвам куфара си и се запътвам към метрото.

През последните няколко дена беше доста влажно, така че, когато влизам в апартамента на Саманта, долавям тежък мирис на застояло, като че ли всички налични миризми са били хванати в капан. Поемам си дълбоко дъх — отчасти от облекчение, че се върнах, отчасти, защото тази конкретна миризма винаги ще ми напомня за Ню Йорк и Саманта. Тя е смесица от стари парфюми и ароматични свещи, цигарен дим и още нещо, което не мога да определя — някакъв успокояващ мускус.

Обличам си синия хирургически екип, правя си чаша чай и сядам пред пишещата машина. Цяло лято се ужасявах да се изправа очи в очи с белия лист. Но може би защото се прибрах у дома и си дадох сметка, че има много по-важни неща, за които трябва да се тревожа — като например да не завърша като Уенди, — сега съм преизпълнена с ентузиазъм и вдъхновение. Имам на разположение много часове, през които да пиша. Упоритост — това е ключовата дума за мен. Затова днес ще работя, докато не завърша тази пиеса. И няма да вдигам телефона. В стремежа си да удържа на собственото си обещание дори му издърпвам кабела.

Пиша четири часа, без да помръдвам от мястото си, докато накрая гладът не ме кара да стана, за да си потърся храна. Обикалям замаяно хранителния магазин. В ума ми се блъскат хиляди литературни образи и бърбят нещо, докато си купувам консерва със супа. Продължават, докато топля супата и я слагам до пишещата си машина, за да мога да ям, без да спирам работата си. След това отново се правя на работна пчеличка и когато най-сетне усещам, че съм приключила за днешния ден, решавам, че мога да се възнаградя с посещение до любимата си улица.

Това е мъничка павирана уличка, наречена Търговската улица — едно от онези редки местенца в Уест Вилидж, които никога не би успял да откриеш, ако тръгнеш нарочно да го търсиш. Трябва да се ориентираш за него по определени маркери — магазинът за домашни потреби на Хъдзън Стрийт, сексшопът на Бароу. И там някъде, близо до зоомагазина, има малка вратичка. Влизаеш и се озоваваш на тази уличка.

Вървя бавно по тротоара, опитвайки се да запамята всеки детайл. Очарователните градски къщички, черешовите дървета, малката квартална кръчма, където всички клиенти сигурно се познават и си споделят историите. Завивам няколко пъти и продължавам надолу. Спирам се пред всяка къща, представяйки си как ли бих се чувствала, ако живея тук. И докато се вирам в прозорчетата на таванския етаж на къща с червени тухлички, осъзнавам, че съм се променила. Някога се тревожех, че мечтата ми да стана писател е само това — мечта. Нямах представа как да го направя, откъде да започна и как да продължа. Но напоследък започвам да усещам, че съм писател. Това вече съм аз. Пишеща и обикаляща из квартала по хирургически гащеризон.

А утре, ако пропусна семинара, ще разполагам с още един ден като този, изключително и само за мен. Изведнъж се изпълвам с неземна радост. Обратния път до квартирата го вземам на бегом и когато влизам и зървам купчината пиеси на бюрото си, направо не мога да повярвам колко съм щастлива.

Настанявам се на бюрото, за да чета. Отбелязвам си разни неща с молив и подчертавам определени части от диалога, които носят редакция. Мога да се справя! На кого му пука какво мисли баща ми?! И в тази връзка, какво значение има какво мислят хората?! Всичко, от което имам нужда, е в главата ми, а това никой и никога не може да ми отнеме.

Към осем вечерта пропадам в един от онези моменти на дълбок сън, когато тялото ти е толкова изтощено, че започваш да се питаш дали някога ще се събудиш. И когато най-сетне успявам да отворя очи и да се надигна, установявам, че е десет сутринта.

Преброявам колко часа съм спала — четиринайсет. Очевидно съм била адски изморена. Толкова, че дори не съм си давала сметка колко уморена съм била. Първоначално се чувствам като парцал от целия този сън, но когато постепенно идвам на себе си, започвам да се чувствам великолепно. Обличам гащеризона си от вчера и без да си правя труда да си мия зъбите, се насочвам към пишещата си машина.

Концентрацията ми е забележителна. Пиша, без да спирам, без да забелязвам колко е часът, докато накрая не написвам думата „КРАЙ“. Вдъхновена и леко замаяна, поглеждам часовника. Малко след четири следобед. Ако побързам, мога да занеса ръкописа на ксерокс и после до пет да се явя в кабинета на Виктор Грийн.

Пъхвам се под душа. Сърцето ми бие победоносно. После се намъквам в чист хирургически комплект, грабвам ръкописа си и се втурвам навън.

Ксероксът е на Шесто авеню, съвсем близо до колежа. Като никога имам късмет — няма опашка. Пиесата ми е с обем четирийсет страници и ксероксът е скъпичко удоволствие, но не мога да си позволя да я изгубя. Петнайсет минути по-късно едно копие от пиесата влиза елегантно в огромен плик, след което вземам на галоп пътя до колежа „Ню Скул“.

Виктор е в кабинета си, отпуснат на бюрото. Първоначално го мисля за заспал, но когато не помръдва, че питам дали всъщност не е

мъртъв. Чукам на отворената му врата. Никаква реакция.

— Виктор? — провиквам се уплашено.

Бавно, много бавно той вдига глава, сякаш вместо врат има циментово блокче. Очите му са подпухнали и силно зачервени. Мустакът му е разрошен, като че ли е дърпан от отчаяни пръсти. Подпира буза на ръката си и отваря уста.

— Да?

В обичайния случай бих попитала какво става. Но вече познавам професора достатъчно, за да не питам, а и не съм много сигурна, че искам да знам. Правя стъпка към него и вдигам красивия голям плик с думите:

— Завърших пиесата!

— Беше ли днес в клас? — пита скръбно той.

— Не. Бях у дома и писах. Искях да завърша творбата си — отговарям и плъзгам плика към него. — Помислих си, че може би бихте желали да я прочетете тази вечер.

— Разбира се. — Той се втрещва в мен така, като че ли му е трудно да си спомни коя съм.

— Ъххммм... Ами... благодаря, господин Грийн — казвам и се обръщам да си вървя, но все пак поглеждам през рамо и питам: — До утре, нали?

— Мммм — е единственият му отговор.

„Но какво, по дяволите, става с него?“ — питам се, докато подскачам надолу по улицата. Изминавам бързо няколко пресечки, купувам си хотдог и се чудя какво да правя по-нататък.

Лил. Не съм я виждала от цяла вечност. Или поне не истински. Тя е единственият човек, с когото мога да си поговоря честно за пиесата си. Който ще ме разбере. А ако Пеги е вкъщи, голяма работа! Тя вече ме изрита веднъж — какво повече може да ми направи?

Вървя по Второ авеню и се наслаждавам на шума, на гледките, на хората, щураци се напред-назад като хлебарки. Бих могла да живея тук завинаги. Някой ден бих могла да се превърна в истинска нюйоркчанка.

Гледката на старата ми квартира на Четирийсет и седма улица ми връща стотици спомени — голите снимки на Пеги, колекцията ѝ от плюшени мечета и онези миниатюрни стаички с походните легла. Чудя се как успях да изкарам там и три дена. Но тогава няхах никакъв опит

в този град. Нямах представа какво да очаквам и бях готова да приема всичко, което ми се поднася.

Оттогава насам изминах дълъг път.

Натискам делово звънеца, сякаш съм дошла по сериозна работа. След известно време в домофона се чува тъничко гласче:

— Да?

Не е нито Лил, нито Пеги, така че приемам, че е моята заместничка.

— Лил вкъщи ли е?

— Защо?

— Търси я Кари Брадшоу — изричам силно.

Очевидно Лил си е у дома, защото се чува жужене и вратата се отваря.

Когато се качвам по стълбите, виждам, че вратата на апартамента на Пеги се откrehва съвсем лекичко — точно толкова, колкото някой да надникне навън, без да сваля веригата.

— Лил вкъщи ли е? — питам в пролуката.

— Защо? — пита отново гласът. Вероятно думата „защо“ е единствената в речника на това момиченце.

— Аз съм нейна приятелка.

— О!

— Може ли да вляза?

— Може би — изрича притеснено гласът. И вратата се отваря точно толкова, колкото да ме пропусне вътре.

Оказвам се изправена пред обикновена млада жена с грозна коса и остатъци от акне.

— Не ни е позволено да имаме гости — прошепва уплашено тя.

— Да, знам — махвам пренебрежително с ръка аз. — Едно време и аз живеях тук.

— Така ли? — ококорва се жената и очите ѝ стават като палачинки.

Минавам покрай нея и отсичам:

— Не трябва да позволяваш на Пеги да съсипе живота ти. — Насочвам се право към миниатюрните стаички, отварям рязко вратата и се провиквам: — Лил?

— Но какво правите? — подсмърча зад мен уплашеното момиче. — Лил не си е вкъщи.

— В такъв случай ще ѝ оставя бележка. — Отварям и нейната врата и се спирам объркано на прага.

Стаята е съвсем празна. Леглото е съвсем голо, без никакви чаршафи. Няма я и снимката на Силвия Плат, която Лил държеше на бюрото си. Няма я и пишещата ѝ машина, и листите, и останалите ѝ неща.

— Преместила ли се е? — озъртам се объркано. Защо не ми е казала?

Момичето излиза от стаята, сядна на собственото си легло и през стиснати устни отвръща:

— Не. Прибра се у дома.

— Какво?! — Не може да е истина!

— Да, в неделя — кимва момичето. — Баща ѝ дойде и я прибра.

— Защо?

— Откъде мога да знам? — отговаря момичето. — Пеги беше много бясна, защото Лил ѝ съобщи едва същата сутрин.

— А ще се върне ли? — питам с все по-нарастваща паника аз.

Момичето свива рамене.

— Остави ли някакъв адрес?

— Не. Само каза, че трябва да се прибере у дома.

— Ясно. Е, благодаря — кимвам, давайки си сметка, че тук няма да науча нищо повече.

Тръгвам си и вървя напосоки по улиците, опитвайки се да намеря някакъв смисъл в заминаването на Лил. Старая се да изкопая от спомените си всичко, което тя ми е казвала за себе си и за родното си място. Истинското ѝ име е Елизабет Рейнолдс Уотърс, което е все пак някакво начало. Но от кой град е точно? Единственото, което знам за нея, е, че е от Северна Каролина. И че двамата с Капотти някога са се познавали, защото веднъж тя подметна: „Хората от Юга обикновено се познават.“ Ако си е тръгнала в неделя, значи вече би трябвало да си е у дома, даже и с кола.

Присвивам очи, твърдо решена да я открия.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Без да си давам сметка къде отивам, изведнъж виждам, че съм стигнала до улицата на Капотти. Веднага познавам кооперацията, в която живее. Апартаментът му е на втория етаж и жълтите пердета на старата дама се виждат съвсем ясно през прозореца.

Поколебавам се. Ако позвъня и той си е у дома, ще си помисли, че идвам за още. Възможно е също така да си въобрази, че целувката му е била толкова прекрасна, че аз съм хлътнала неизлечимо по него. Или може би ще се ядоса, допускайки, че съм дошла да му вдигна скандал за неприличното поведение.

Голяма работа! Не мога да прекарам целия си живот в притеснения какво ще си помисли тъпият Капотти! Натискам звънеца му.

След няколко секунди прозорецът на втория етаж се отваря и от него се показва главата на Капотти.

— Кой звъни?

— Аз съм — помахвам весело.

— О, Кари! — Не изглежда особено щастлив да ме види. — Какво искаш?

Разтварям раздразнено ръце.

— Може ли да се кача?

— Имам само минутка.

— Аз също. — Ама че мизерник!

Той изчезва за момент, а после се появява с връзка ключове в ръка.

— Домофонът не работи — казва и ми хвърля ключовете.

„Домофонът сигурно се е счупил заради всичките мацки, които водиш тук“ — мисля си свирепо, докато се качвам по стълбите.

Той ме чака на прага, облечен в бяла риза и черни панталони, опитвайки се да си върже бляскава папийонка.

— Накъде така? — подсмивам се на смокинга му.

— Ти как мислиш? — Отстъпва, за да ме пропусне. Дори и да има спомен за целувката ни, с нищо не го показва.

— Не очаквах да те заваря облечен като пингвин. Никога не съм си те представяла от този тип мъже.

— И защо? — пита докачен той.

— Десният край влиза под левия — подсказвам му, кимайки към папийонката. — И защо не използваш папийонка с клипс?

Както и може да се очаква, въпросът му го обижда.

— Защото не е правилно! Един джентълмен никога не носи папийонка с клипс!

— Ясно — кимвам и най-нахално плъзвам ръка по купчината книги на масичката, след което се настанявам удобно на скърцащия диван. — Та какъде си тръгнал така?

— На галавечеря — отговаря той и се смръщва неодобрително на действията ми.

— По какъв случай? — питам, грабвам напосоки някаква книга и я разлиствам.

— Заради Етиопия. Много важна кауза.

— Колко благородно от твоя страна.

— Там нямат никаква храна, Кари! Умират от глад!

— И по този случай ти отиваш на богаташка вечеря. За гладуващите в Африка. Защо просто не им изпратиш кашонче с храна?

Това вече му идва в повече. Капотти дръпва двата края на папийонката си така, че едва не се задушава.

— Защо все пак си тук? — пита.

Облягам се на възглавниците и питам:

— От кой град по-точно е Лил?

— Защо?

Завъртам очи с въздишка.

— Защото трябва да разбере! Искам да се свържа с нея! Ако не знаеш, в неделя е напуснала Ню Йорк!

— В интерес на истината вече знам. И ти можеше да знаеш, ако беше дошла днес на семинара.

Изправям се на дивана и се провиквам възбудено:

— Защо? Какво стана?

— Виктор съобщи официално, че е напуснала. За да се отдаде на друг тип кариера.

— Не го ли намираш за много странно?

— Защо?

— Защото единствената кариера, в която Лил вижда смисъл, е писането. Никога не би напуснала доброволно този курс.

— Може да е имала някакви семейни проблеми.

— А ти не знаеш ли? Не искаш ли да разбереш какви?

— Виж какво, Кари — срязва ме той. — Точно в този момент единствената ми грижа е да не закъснея. Трябва първо да взема Рейнбоу и...

— Единственото, за което те моля, е да ми кажеш името на родния град на Лил — изричам аз с нарочно формален тон.

— Не съм много сигурен. Нещо като Монтгомъри. Или може би Макон.

— Мислех, че я познаваш — изтъквам с обвинителен тон, макар да подозирам, че презрението, което му демонстрирам, е по-скоро заради Рейнбоу. Може би в крайна сметка двамата са гаджета. Знам, че не би трябвало да ми пука, обаче не е така.

Изправям се и изричам с пренебрежителна усмивка:

— Приятно прекарване на галавечерята!

И внезапно намразвам Ню Йорк. Не, задраскайте това. Не мразя самия Ню Йорк. Мразя само някои хора в него.

* * *

В телефонния указател за окръг Монтгомъри има трима абонати с фамилията Уотърс, а в окръг Макон — двама. Започвам от Макон и още на първия опит попадам на лелята на Лил. Тя е изключително любезна и ми казва номера на племенницата си.

Лил е шокирана да ме чуе, но едновременно с това се усеща, че ѝ става много приятно. Възможно е липсата на ентусиазъм, долавяща се в гласа ѝ, да се дължи на неудобството ѝ, че така внезапно е напуснала Ню Йорк.

— Минах през квартирата ти — изричам притеснено. — Новото момиче там ми каза, че си се прибрала у дома.

— Трябваше да се махна.

— Защо? Заради Пеги ли? Винаги можеше да се преместиш при мен, знаеш го! — Никакъв отговор. — Да не би да си болна? — изпищявам тревожно.

Дълбока въздишка.

— Не и в традиционния смисъл на думата — отговаря.

— Което означава какво?

— Не желая да говоря за това — прошепва тя.

— Ама, Лил! — роптая аз. — Какво става с писането ти? Не можеш просто ей така да напуснеш Ню Йорк!

Кратка пауза. А после тя сковано изрича:

— Ню Йорк не е за мен. — Чувам приглушено ридание, като че ли е сложила ръка върху слушалката. — Трябва да затварям, Кари.

И внезапно събирам две и две. Не знам как досега не съм го забелязала. Толкова бе очевидно. Просто никога не допусках, че някоя нормална жена може да го хареса.

Прилошава ми.

— Да не е заради Виктор? — отронвам.

— Не! — изпищява тя.

— Значи е заради Виктор. Защо не ми каза? Какво стана? Да не си излизала с него?

— Той разби сърцето ми.

Сащисана съм. Не мога да повярвам, че Лил е имала връзка с Виктор Грийн и неговия абсурден мустак. Но как е възможно да целуваш мъж с този космат Уолдо на пътя си? И на всичко отгоре точно той да ти разбие сърцето?

— О, Лил! Ужасно! Но не можеш да му позволиш да те изгони от курса. Много жени са имали връзка с професорите си. По принцип не е добра идея, но понякога най-добрият подход е да се престориш, че никога не се е случвало — побързвам да допълня, припомняйки си Капотти и как двамата се държахме така, сякаш никога не сме се целували.

— Нещата са много по-сериозни, Кари — казва тя мрачно.

— Естествено, че са. Разбирам те прекрасно. Мислела си, че си влюбена в него. Но, честно казано, Лил, той не си заслужава. Той е просто чудат неудачник, който по някаква случайност е спечелил литературна награда — продължавам да я ободрявам аз. — И само след шест месеца, когато ти имаш много повече публикувани стихотворения в пресата, отколкото той някога може да си мечтае, и самата ти си спечелила награда, дори няма да си спомняш за него.

— За съжаление няма да има начин да го забравя.

— И защо? — подмятам небрежно.
— Защото съм бременна.
Зяпвам — в най-буквалния смисъл на думата.
— Там ли си още? — пита по едно време тя.
— От Виктор? — изричам накрая с треперещ глас.
— Че от кого другиго? — просъсква тя.
— О, Лил! — извивам съчувствено аз. — Съжалявам! Толкова съжалявам!
— Но вече се отървах — прошепва дрезгаво тя.
— Така ли? Е, може и да е за добро.
— Никога няма да разбера, не мислиш ли?
— Случват се и такива неща — опитвам се да я успокоя аз.
— Но именно той ме накара да се отърва от бебето.
Стисвам силно очи, почти долавяйки агонията й.
— Даже не ме попита дали искам и какво мисля. Не ми позволи да го обсъждаме. Просто реши, че... Реши, че... — не довършва, разпадайки се.
— Лил — прошепвам.
— Знам какво си мислиш. Че съм само на деветнайсет. И не би трябвало да раждам деца. Обаче аз вероятно щях... да си го гледам. Но сега просто нямах никакъв избор.
— Той те принуди да направиш аборт?!
— Може и така да се каже. Обади се и ми запази час в една клиника. После ме заведе дотам. Плати. И накрая седна в чакалнята да чака, докато всичко приключи, за да се увери, че съм го направила.
— Боже мой, Лил! Но защо просто не избяга оттам?
— Не ми достигна кураж. Знаех, че така трябва да постъпя, обаче...
— Болеше ли? — питам.
— Не — отговаря простиичко тя. — И това беше най-странното. Изобщо не ме боля, а след това се чувствах прекрасно. Сякаш си бях отново същата. И в началото изпитвах облекчение. Но след това се замислих. И си дадох сметка колко ужасно е всичко. Не абортът, а начинът, по който се държа той. И тогава си дадох сметка, че той никога не ме е обичал. Как може един мъж да те обича и същевременно да не желае да има дете от теб?
— Не знам, Лил...

— Всичко е черно-бяло, Кари — извисява все повече глас тя. — И повече не мога да се преструвам. А дори и да можех, онова нещо винаги щеше да стои между нас. Споменът, че бях бременна от него, а той не желаше детето си!

Потрепервам, но после питам предпазливо:

— Но може би по-късно ще се върнеш, а?

— О, Кари! — въздъхва тя. — Не схващаш ли? Аз никога повече няма да се върна! Повече не желая да познавам хора като Виктор Грийн! Ще ми се изобщо да не бях стъпвала в Ню Йорк! — И с болезнен вик тръшва телефона.

Седя си и въртя отчаяно кабела на телефона. Но защо точно Лил? На хора като нея подобни неща не се случват, нали? Но, от друга страна, какъв е типът хора, на които подобни неща се случват? В действията ѝ има някаква поразителна финалност, която чак ме плаши.

Оборвам глава в ръцете си. Може би Лил е права за Ню Йорк. Защото тя дойде тук, за да победи, но градът победи нея. И щом това може да се случи на Лил, значи може да се случи на всеки. В това число и на мен.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Седя си и потропвам гневно с крак.

Райън е излязъл пред курса и чете разказа си. Добър е. Много е добър. За една от лудите му преживелици в нощен клуб, когато някакво момиче с бръсната глава искало да се чука с него. Толкова е добър този разказ, че ми се ще аз да го бях написала. За нещастие не мога да му отделя цялото си внимание. Все още съм бясна от разговора си с Лил и измамата на Виктор Грийн.

Въпреки че думата „измама“ не е достатъчно силна. Предателство? Коварство? Вероломство?

Понякога думите не стигат, за да опишеш цялата подлост, на която са способни мъжете в една връзка.

Но какво им има, за бога? Защо не могат да приличат повече на жените? Някой ден ще напиша книга със заглавие „Свят без мъже“. В нея няма да има такива като Виктор Грийн. Нито като Капотти Дънкан.

Полагам усилия да се концентрирам върху Райън, ала отсъствието на Лил изпълва цялата стая. Непрекъснато поглеждам през рамо, надявайки се тя да е там, но виждам единствено празна маса. Виктор е намерил убежище в задната част на стаята, така че колкото и да искам, не мога да го наблюдавам, без да се завъртя неприлично в стола си. Но преди да започне часът, аз все пак си направих една малка разузнавателна акция.

Пристигнах в колежа дваайсет минути по-рано и се насочих право към кабинета на професора. Той стоеше до прозореца и поливаше едно от онези идиотски висящи растения, които напоследък се считат за последен писък на модата. Идеята е, че по някакъв начин те ще осигурят допълнителен кислород на зажаднялия за важни въздушни съставки град.

— Да? — изрече той, като се обърна.

Каквото и да си бях намислила да кажа, заседна в гърлото ми. Отворих уста, а след това неловко се засмях.

Мустакът на Виктор го нямаше. Уолдо се оказа безвъзвратно изкоренен от мястото си — почти както неговото неродено дете.

Зачаках да видя какво ще направи професорът с ръцете си — след като се бе лишил завинаги от Уолдо.

Както и можеше да се очаква, те полетяха директно към горната му устна и потупаха голата кожа там — подобно на човек, изгубил крайник, който няма представа за този факт и разбира едва когато се опитва да го използва.

— Бррр — каза той.

— Чудех се дали сте успели да прочетете пиесата ми — попитах, след като си възвърнах равновесието.

— Мммммм? — Осъзнали, че Уолдо вече го няма там, ръцете му се свлякоха вяло от двете страни на тялото му.

— Завърших я — поясних, наслаждавайки се на неудобството му. — И вчера минах да ви я оставя, помните ли?

— Все още не съм стигнал до нея.

— А кога ще стигнете? — поисках да знам. — Защото има един човек, който проявява интерес към поставянето й...

— Вероятно през уикенда — отговори той и потупа леко косата си за потвърждение.

— Благодаря! — кимнах и после хукнах бодро по коридора. Нещо ми подсказваше, че той е наясно, че съм го погнала по петите. Че знае, че знам какво е направил.

Смехът на Капотти ме връща бързо в настоящето. Звучи като пирони върху черна дъска, но по приятни причини. Харесвам смеха му. От онзи вид смях, дето те кара да се пънеш да измислиш нещо смешно, само и само пак да го чуеш.

Става ясно, че разказът на Райън е много смешен. Късметлия си е той. Райън е един от онези мъже, чийто талант неизменно ще компенсира недостатъците му.

Виктор провлача крака към предната част на стаята. Аз се вторачвам към голите петна кожа върху горната му устна и потрепервам.

* * *

Цветя! Трябват ми цветя за Саманта. И тоалетна хартия. А защо не и един плакат в стил „Добре дошла у дома“? Мотая се из цветния

пазар на Седмо авеню, прескачайки инцидентни локвички вода с носещи се по повърхността им цветенца. Спомням си, че веднъж някъде четох за дамите от висшето общество в Горен Ист Сайд, които всяка сутрин изпращали прислугата си на цветния пазар, за да купува свежи цветя. За момент ми се приискава и аз да бъда като тях, но след това си давам сметка, че усилието е твърде голямо за мен. Дали и Саманта ще изпраща прислугата си за цветя, когато се омъжи за Чарли? Струва ми се от типа богаташи, които биха очаквали точно това. Изведнъж цялата ми идея за цветята ми се струва толкова депресиращо тъпа, че се изкушавам да я изоставя.

Но знам, че Саманта ще им се зарадва. Утре се връща и сигурно ще се почувства добре, когато ги види вкъщи. Че кой не обича цветя, а? Именно. Обаче какви да са точно? Рози? Не ми се струват подходящи за случая. Вмъквам се в най-малкия магазин, където се опитвам да купя лилиум. Струва пет долара.

— Колко бихте могли да дадете? — пита продавачката.

— Два долара. Най-много три — отговарям.

— За тези пари можете да вземете единствено бебешки дъх. Пробвайте в отсрещния супермаркет.

Във въпросния магазин аз съм принудена да избира странен букет от многоцветни цветенца в необичайни нюанси на розовото, лилавото и зеленото.

Прибирам се вкъщи, слагам цветята във висока чаша и ги оставям до леглото на Саманта. Цветята може и да я зарадват, обаче аз не съм в състояние да се отърва от грозните си предчувствия. Непрекъснато си мисля за Лил и как Виктор Грийн съсипа живота ѝ.

След това минавам на практична вълна и се заглеждам в чаршафите. Като се замисля, през последните седмици в тях не се е случвало нищо особено, освен консумация на кракери и сирене, но въпреки това няма да е зле да ги изпера. Но ме е страх да ходя до обществената пералня. Между пералните и сушилните се случват всякакви престъпления. Изнасилвания, откраднати дрехи и често бой за пералните. Въпреки това аз усърдно издърпвам черните чаршафи от леглото, натъпквам ги в една от калъфките и ги мятам през рамо.

Обществената пералня се оказва оскъдно осветена, но относително празна. Купувам си пакетче прах за пране от автомата и го разкъсвам. От гранулите започвам да кихам. Натъпквам чаршафите в

една от пералните, изсипвам и праха за пране и след това сядам върху машината, за да затвърдя временното си господство над нея.

Какво им има на тези обществени перални, че изглеждат толкова депресиращо?

Да не би да е простичката реалност, че излагаш мръсното си бельо пред очите на хората, докато бързаш да го набуташ в и извън пералнята, надявайки се никой да не забележи скъсаните ти гащи и чаршафите от евтина, изкуствена материя? Или пък е белег за поражение? Нещо като признание, че така и няма да успееш да се издигнеш до квартира в сграда със собствена пералня в мазето?

Може би Уенди е права донякъде за Ню Йорк. Независимо какво си мислиш, че *можеш* да бъдеш, когато си принудена да спреш и да се огледаш къде си всъщност, ти става адски депресиращо.

Понякога човек просто не може да избяга от истината.

Два часа по-късно, докато нося гордо по стъпалата към апартамента изпраните и изсушени чаршафи, заварвам Миранда на стълбите на нашата площадка да си изплаква очите над новия брой на „Ню Йорк поуст“.

О, не! Пак ли?! Ама какво им има на последните два дена? Оставям торбата си и питам:

— Марти?

Тя кимва веднъж и сгъва засрамено вестника. На пода до нея, от малка хартиена торбичка стърчи гърлото на отворена бутилка с водка.

— Не можах да се въздържа! Налагаше се! — пояснява тя, кимайки към бутилката.

— На мен точно няма нужда да ми се извиняваш — отбелязвам аз, докато отключвам вратата. — Копеле!

— Просто не знаех къде другаде да отида — промърморва тя и се изправя. Прави храбро крачка напред, но после лицето ѝ се сгърчва от болка. — О, Кари! Защо толкова боли?

* * *

— Нещо не разбирам. Мислех си, че всичко между вас е страхотно — отбелязвам и си паля цигара, подготвяйки се да впрегна в ситуацията най-добрите си умения за психоанализа.

— А аз си мислех, че просто се забавляваме — преглъща Миранда сълзите си. — Никога досега не ми се бе случвало да се забавлявам с някой мъж. А после, тази сутрин, когато станехме, той изведнъж започна да се държи адски странно. Бръснеше се, обаче забелязах, че усмивката му е някак си болезнена. Не исках да казвам нищо, защото не ми се щеше да ме вземе за една от онези жени, дето непрекъснато питат: „Ама какво не е наред, миличко?“ За първи път през живота си се опитвах да действам *правилно*!

— Сигурна съм...

Навън се чува грохот на гръмотевица.

Тя изтрива сълзите от бузите си и продължава:

— Макар да не беше изцяло мой тип, мислех си, че напредваме във връзката си. Казвах си, че най-сетне съм започнала да разрушавам познатия ми модел.

— Поне се опита — изричам успокоително. — Особено като се има предвид, че дори не харесваш мъжете. Когато се запознахме, ти не искаше да имаш нищо общо с тях, помниш ли? И беше страотно. Защото, ако се замислиш, мъжете действително се оказват велика загуба на време!

— Може би си права — подсмърква Миранда, но веднага след това по бузите ѝ се търкулват сълзи. — Някога бях силна. Но когато бях хваната неподготвена със... — Опитва се да намери подходящите думи. — Бях предадена от... от собствените си убеждения. Сигурно съм си въобразявала, че съм по-силна, отколкото съм. Мислех си, че мога да надуша мърляча от цял километър.

Следващата гръмотевица повдига и двете ни от дивана.

— О, мила! — въздъхвам. — Когато един мъж иска да те вкара в леглото си, винаги се държи образцово! От друга страна, Марти наистина искаше да бъде непрекъснато с теб, нали? Трябва да е бил луд по теб.

— А може би ме е използвал заради апартамента ми. Защото моят е по-голям от неговия. И аз нямам съквартиранти. Той си има един — Тайлър. Казва за него, че непрекъснато пърдял и наричал всички останали „педали“.

— Нещо не те разбирам. Ако наистина те е използвал заради апартамента, тогава защо ще къса с теб?

— Откъде да знам? — свива крака до гърдите си тя. — Снощи, когато правехме секс, трябваше да се досетя, че нещо не е наред. Защото сексът ни беше много... странен. Приятен, но странен. Той непрекъснато ме галеше по косата. И ме гледаше в очите с тъжно изражение. А накрая рече: „Искам да знаеш, че много държа на теб, Миранда Хобс! Наистина!“

— Използвал е цялото ти име просто ей така? „Миранда Хобс“?

— Тогава ми се стори романтично — подсмърква пак тя. — Обаче тази сутрин, след като се избърсна, се появи в стаята със самообръсначка и крем за бръснене в ръка и ме попита дали има някаква пазарска чанта.

— Какво?!

— За нещата му.

— Олеле!

Тя кимва замаяно и продължава:

— И аз го попитах за какво му е пазарска чанта. А той каза, че си дал сметка, че между нас няма да се получи и че не трябвало повече да си губим времето един на друг.

— Просто ей така? — зяпвам.

— Да. Говореше крайно пестеливо. Официално. Сякаш се намира в някакъв съд и ме изпраща в затвора. Не знаех какво да направя, затова просто му връчих проклетата пазарска чанта, която поиска. Беше от „Сакс“. При това от онези червените, скъпите.

Сядам на пети и простенвам:

— О, скъпа! Винаги можеш да си вземеш друга торбичка от „Сакс“!

— Но никога повече не мога да си намеря нов Марти — започва да вие тя. — Всичко е в мен, Кари! Проблемът е в мен! Аз съм тази, която прогонва мъжете!

— Слушай сега, на теб нищо ти няма, разбра ли ме? Проблемът е изцяло в него! И точка! Може би се е страхувал, че ти първа ще го зарежеш, затова е решил да те изпревари!

Тя накланя глава и отронва:

— Кари, аз хукнах след него по улицата, виках го, крещях! А когато той ме видя да тичам след него, побягна. Директно към спирката на метрото. Можеш ли да повярваш?

— Напълно — кимвам. След случилото се с Лил, мисля, че мога да повярвам на абсолютно всичко.

Тя дръпва малко тоалетна хартия от близкото руло и се издухва. После казва:

— Но ти може би си права. Може би той си мисли, че съм твърде добра за него. — И тъкмо когато си мисля, че съм пробила бронята на отчаянието ѝ, през лицето ѝ преминава познатото упорито изражение и тя изтърсва: — Само да можех да се срещна с него! Да му обясня! Може би пак бихме могли да се съберем...

— Неее! — изревавам аз. — Той вече е избягал веднъж. Което ще рече, че дори и пак да се съберете, той пак ще избяга. Очевидно това е моделът на неговото поведение.

Тя отпуска ръце в скута си и ме поглежда неуверено.

— Откъде знаеш?

— Повярвай ми, така е!

— Може пък да успея да го променя. — Протяга ръка към телефона, обаче аз го дръпвам за кабела, преди да е успяла да го докопа.

— Миранда! — стисвам телефона до гърдите си аз. — Ако сега се обадиш на Марти, ще престана да те уважавам!

Тя ме изпепелява с поглед и отсича:

— А ако ти не ми дадеш веднага телефона, ще ми бъде адски трудно отсега нататък да те считам за приятелка!

— Не е често — промърморвам и неохотно ѝ подавам телефона. — Да смяташ някакъв си мъж за по-важен от приятелките си!

— Не смятам Марти за по-важен от теб. Просто искам да разбера какво точно стана.

— Но ти *знаеш* какво точно е станало!

— Той ми дължи истинско обяснение!

Предавам се. Тя грабва телефона и се смръщва. Натиска няколко пъти вилката и ме поглежда обвинително.

— Направи го нарочно, нали? Телефонът ти не работи.

— Така ли? — изненадвам се аз. Вземам телефона от ръцете си и лично го пробвам. Нищо. Пълно мълчание. — Ама тази сутрин говорих по него!

— Може би не си платила сметката.

— Може би *Саманта* не е платила сметката! Замина за Ел Ей.

— Шшшт! — слага пръст на устата си Миранда. — Какво чуваш?

— Нищо.

— Точно така — нищо. — Скача и започва да пробва ключовете за лампите. — Климатикът не работи. Лампите също не светят.

Втурвам се към прозореца. Трафикът по Седмо авеню е зациклил. Вият клаксони и сирени. Хората излизат от колите си, размахват ръце и сочат дивашки към светофарите.

Проследявам погледите им. Светофарите, увиснали над булеварда, не светят.

Поглеждам напред. Откъм реката се носи пушек.

— Но какво става, за бога? — изпищявам.

Миранда скръства ръце пред гърди, усмихва се триумфално и обявява:

— Градът е останал без ток!

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Окей. Да си изясним нещата. Казваш, че тръбите на матката понякога могат да отидат и в други части на тялото, а когато ти дойде цикълът, да прокървят, така ли?

— Да. И понякога не можеш да забременееш. Или, ако това стане, плодът може да се развие извън матката — отбелязва Миранда, горда със знанията си.

— Например в стомаха, така ли? — провиквам се ужасено.

Тя кимва и допълва:

— Или в задника ти. Леля ми имаше една приятелка, която не можеше да ходи по голяма нужда. Отиде на доктор и се оказа, че в дебелото ѝ черво расте плод!

— А, не! — изревавам и паля нова цигара. Пафкам замислено. Разговорът малко излиза от релси, но се наслаждавам на перверзните, до които стигаме. Смятам деня за специален — ден, който е извън всички останали дни и следователно недосегаем за обичайните правила.

В целия град няма ток. Метрото не работи и по улиците цари хаос. Стълбището на нашата кооперация е потънало в непрогледен мрак. А навън вилнее ураган. Което означава, че трите със Саманта и Миранда сме приклепени тук.

Саманта се появи броени минути, след като спря токът. По това време имаше голямо крещене по стълбите на блока и хората се тълпяха от апартаментите си, за да сравняват версиите си. Някой каза, че старата телефонна централа е ударена от гръм, а друг заяви, че бурята е скъсала всички телефонни линии, а климатиците в града довели до прегряване на кабелите и затова токът спрял. Както и да погледнеш нещата обаче, няма нито телефон, нито ток. Над града се носят гъсти черни облаци, придавайки на небето призрачен зеленикав нюанс. После вятърът се усили, а с него зачестиха и гръмотевиците.

— Прилича на Армагедон — заяви Миранда. — Очевидно някой се опитва да ни каже нещо.

— Кой? — обади се Саманта с традиционния си сарказъм.

— Вселената? — сви рамене Миранда.

— Моята матка е моята вселена — отсече Саманта и така се стигна до въпросния разговор.

Оказва се, че Саманта има ендометриоза и именно затова цикълът ѝ е толкова болезнен. Този месец бил започнал на тръгване оттук, обаче болката станала непоносима едва в Лос Анджелис и тя започнала да повръща в разгара на поредната фотосесия. Когато асистентката на фотографа я открила припаднала в банята, настояла да извикат линейка. В болницата изстъргали вътрешностите ѝ, а след това я изпратили обратно в Ню Йорк, за да си почива.

— Цял живот ще си ги нося тези белези — стене сега Саманта. Събува дънките си и показва две огромни лепенки от двете страни на абсурдно плоския си корем, след което леко ги дръпва. Под тях се виждат огромни червени белези с по четири шева. — Вижете! — заповядва ни тя.

— Олеле, ужас! — гука послушно Миранда и в очите ѝ проблясва възхита. В началото се притеснявах, че Миранда и Саманта ще се намразят, но вместо това Миранда очевидно прие позицията на Саманта като водач на глутницата. Не само се захласна по нейния богат социален опит, но сега прави всичко възможно да накара Саманта да я хареса. Което се състои в съгласяване с всяка дума на Саманта.

Което оставя на мен ролята на вечната опозиция.

— На мен пък изобщо не ми пука от белези! — отсичам. — Мисля, че добавят уникалност към всеки човек — и без това никога не съм разбирала защо жените се тревожат толкова много заради дребните си несъвършенства.

— Кари! — клати с укор глава Миранда, за да бъде в тон с тревогите на Саманта.

— Само Чарли да не разбере! — отбелязва тъжно Саманта и се отпуска назад на възглавниците.

— Че какво толкова има, ако разбере? — питам аз.

— Просто не искам да разбира, че не съм съвършена, Пиленце! Затова, ако се обади, ще му кажеш, че още не съм се върнала от Лос Анджелис!

— Хубаво.

Струва ми се странно, но, от друга страна, цялата ситуация днес е странна, особено с това спиране на тока. Атмосферата е някак си Шекспировска. Също като в „Както ви се хареса“, където всеки играе различна роля от себе си.

— Пиленце ли? — поглежда ме насмешливо Миранда.

Единствената ми реакция е да я погледна кръвнишки, защото нямам време за нищо друго. Саманта започва да обсъжда сексуалния ми живот с Бърнард.

— Не можеш да не признаеш, че всичко е много странно — отбелязва, качвайки крака на възглавницата в другия край на дивана.

— Сигурно е гей — обажда се Миранда от пода.

— Не е гей. Все пак е бил *женен*! — напомням на всички, изправям се и започвам да крача между пламъчетата на запалените свещи.

— Още по-голяма причина да бъде загорял! — засмива се Саманта.

— Няма такъв мъж, който да ходи с една жена цял месец и да не се опита да я вкара в леглото си! — настоява Миранда.

— Че ние правихме секс! Само че без съвкупление.

— Скъпа, това не е секс. Това се прави единствено в шести клас! — промърморва назидателно Саманта.

— Успя ли поне да го видиш? — изкисква се Миранда.

— Ако искаш да знаеш, да! — насочвам предупредително запалената си цигара към нея аз.

— Нали не е от онези, дето се гънат във всички посоки, а? — пита Миранда и двете със Саманта се заливат от смях.

— Не, не е! И да знаете, че много ме обидихте! — правя се на особено разгневена аз.

— Свещи и сексапилно бельо — това е единственото, което ти трябва! — напява Саманта.

— Никога няма да го разбере това сексапилно бельо — изтъквам аз. — Така де, какъв е смисълът от него, когато мъжът и без това накрая ще ти го свали?

Саманта и Миранда се споглеждат.

— Тъкмо в това е номерът — не го събличаш веднага.

— Искате да кажете, че се разкарваш из апартамента само по бельо? — Това съм аз.

— Не. Обличаш си кожено палто. А под него си само по сексапилно бельо.

— Аз не мога да си позволя кожено палто. — Миранда.

— Тогава си вземи шлифер. Хей, аз ли ще ви уча на тънкостите на секса, а?! — Саманта.

— Че кой друг? — Моя милост.

— Особено след като Кари е все още девствена — пищи весело Миранда.

— Скъпа, разбрах го! — поглежда я Саманта. — Разбрах го в мига, в който се появи на прага ми.

— Толкова ли е очевидно? — Аз.

— Единственото, което не разбирам, е защо още си такава — промърморва Саманта. — Аз се отървах от моята девственост още на четиринайсет.

— Как? — изхълцва Миранда.

— По обичайния начин. На задната седалка в една кола.

— Аз пък го направих на спалнята на родителите си. Тогава бяха извън града, на конференция.

— Това е перверзно — отбелязвам, наливайки си още едно питие.

— Да, знам. Аз съм едно перверзно кученце — признава си Миранда.

Ама кога най-сетне ще пуснат тока в този град?!

* * *

01:45 ч.

— Бебета! Всичко се свежда до тях! Кой да ти предположи, че целият свят ще се сведе до някакви си бебета?! — крещи Саманта.

— Честно да ви кажа, когато видя бебе, ми идва да повърна — приглася Миранда.

— Аз веднъж го направих — кимам енергично. — Видях мръсна пелена и бях дотам.

— Абе, тези хора защо просто не си вземат котенце и котешка тоалетна, а?! — пита Саманта.

* * *

02:15 ч.

— Никога няма да се обадя първа на мъж! Никога! — Саманта.

— Ами ако много искаш? — Аз.

— Няма да искаш.

— Всичко се свежда до ниско самочувствие. — Миранда.

— Ама ти наистина ще трябва да кажеш на Чарли. За процедурата — изфъфлям замаяно.

— И защо да казвам? — пита Саманта.

— Защото така правят нормалните хора.

— Не съм дошла в Ню Йорк, за да бъда нормална.

— А за какво? Да се правиш на ненормална ли? — завалям аз.

— Дойдох, за да бъда нова — отвърща тя.

— Аз пък дойдох тук, за да бъда себе си — допълва Миранда. — Щото вкъщи не ми се получаваше.

— На мен също. — Стаята вече ми се върти. — Майка ми почина — промърморвам и припадам.

* * *

Когато идвам на себе си, целият апартамент е облян в светлина.

Лежа на пода под масичката за кафе. Миранда се е свила на дивана и хърка, което автоматично ме кара да се запитам дали пък Марти не я е напуснал заради това. Опитвам се да седна, обаче главата ми тежи цял тон.

— Ооох! — простенвам и отново се отпускам на пода.

В крайна сметка успявам да се завъртя по корем и да изпълзя до банята, където глътвам два аспирина с последните останки от минерална вода. Повличам крака към спалнята на Саманта и се строполявам на пода.

— Кари? — обажда се тя, събудена от шума.

— Мммм...

— Какво стана снощи?

— Нямаше ток.

- По дяволите!
- И ендометриоза.
- Два пъти по дяволите!
- И Чарли.
- Снощи не му се обадох, нали?
- Не можеше. Телефоните не работеха.
- Още ли няма ток?
- Мммммм...

Пауза.

- Майка ти наистина ли е починала?
- Аха.
- Съжалявам.
- Аз също.

Чувам я как се раздвижва в черните си чаршафи. Потупва близкия до мен край на леглото и смотолевя:

- Ела. Има достатъчно място.

Надигам се с мъка, строполявам се на мекото легло и веднага отнасям плувката.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ей, хора! Открих храна! — провиква се Миранда, поставя на леглото ни кутия кракери и всички се нахвърляме върху тях умрели от глад.

— Смятам, че всички целокупно трябва да се преместим у Чарли — отбелязвам, като бръсвам трохите от кракерите от чаршафа. — Той има най-големия апартамент от всички ни.

Затворени сме тук от цяла вечност. Не знам още колко ще издържа.

— Не! — отсича непреклонно Саманта. — Предпочитам да умра от глад, но няма да си позволя да ме види такава! Косата ми е мръсна!

— Косите на всички в този град са мръсни — изтъквам очевидното. — Включително и на Чарли.

— Слушайте какво! — обажда се Миранда. — Онези неща, дето си ги говорихме снощи — нали на никого другиго няма да кажем, а?

— Аз все още не мога да повярвам, че Марти има само един тестис — подхвърлям и си вземам още един кракер. — Това би трябвало да ти подсказва нещо още от самото начало.

— Аз пък смятам, че е в негов плюс — констатира Саманта. — Кара го да се старее повече като любовник.

Опипвам кутията за следващия си кракер. Обаче няма такъв. Празна е.

— Трябва да си вземем нещо за ядене — промърморвам.

— Аз не мърдам оттук! — отсича лениво Саманта. — Няма ток, няма работа. И най-вече — няма го Хари Милс, за да се опитва да ми наднича под полата.

Въздъхвам и се преобличам в последния си чист комплект хирургически гащеризон.

— Да не би изведнъж да си решила да ставаш лекар? — пита Саманта.

— Хей, къде ти е слушалката? — подмята весело Миранда.

— Костюмът е много шик — изтъквам аз.

— Откога?

— Отсега! — тросвам се ядосано. Брей, тук май никой не харесва нито сексуалния ми опит, нито избора ми на облекло! Ама че хора!

Миранда се привежда към Саманта и възбудено изписква:

— А кое е най-лошото ти сексуално преживяване, което някога си имала?

Вдигам ръце от тях. Когато се измъквам от апартамента, двете се заливат от смях за нещо, което наричат „Проблема на молива“.

* * *

Бродя безцелно из квартала, а когато зървам отворената врата на кръчмата „Бялото конче“, влизам.

В сумрака заварвам няколко човека, седнали на бара. Първата ми реакция е на облекчение, че съм намерила нещо отворено. Втората ми реакция е на ужас, когато си давам сметка кои са двама от тях — Капот и Райън.

Примигвам. Не може да бъде! Капот е отметнал назад глава и се превива от смях. Райън се държи за облегалката на високия си стол така, сякаш всеки момент ще падне. Очевидно и двамата са яко наквасени.

Ама какво, по дяволите, правят тук? От друга страна, квартирата на Капот е само на две пресечки оттук и нищо чудно Райън да му е бил на гости и именно така да ги е сварило спирането на тока. Но иначе съм изненадана да ги видя тук — все пак Капот не може да се оплаче от празен бар вкъщи. Като ги гледам обаче, предполагам, че са избягали.

Поклащам неодобрително глава, настройвайки се за неизбежния сблъсък с тях. Ала тайничко всъщност се радвам да ги видя.

— Тук заето ли е? — обаждам се зад тях и се настанявам на стола до Райън.

— Какво? — Очите му се кръстосват, а след това се оправят, докато се опитва да ме фиксира. След това се сгромолясва върху мен и ме притиска в мечешка прегръдка. — Кари Брадшоу! Тъкмо говорехме за теб! — Поглежда към Капот: — Нали така?

— Сериозно? — питам аз.

— Сериозно ли? — пита и Райън.

— Мисля, че минахме тази тема преди около дванайсет часа — уточнява Капотти. Той също е наквасен, но не чак толкова като Райън. Вероятно защото смята за проява на лош вкус да изглежда пиян. — Отдавна преминахме на други теми.

— Хемингуей? — поглежда го объркано Райън.

— Достоевски — отговаря Капотти.

— Така и не мога да ги оправя тези руснаци. А ти? — обръща се към мен Райън.

— Само когато съм трезва — отвърщам.

— А сега трезва ли си? О, не! — Райън прави крачка напред и едва не пада в скута на Капотти. Хваща се за бара и допълва: — Никой не може да бъде трезвен, когато няма ток. Не е позволено. Барман, дайте на тази дама нещо за пиене!

— Ти пък какво правиш тук? — пита Капотти.

— Търся нещо за ядене — отговарям и ги поглеждам неуверено.

— Брей, и ние бяхме тръгнали за същото — плясва се през челото Райън. — След това обаче нещо се случи и ние си останахме тук. Опитавме се да си тръгнем, обаче ченгетата започнаха да обвиняват Капотти, че бил контрабандист на алкохол, затова ни натикаха в една дупка, и...

И избухва в смях. Съвсем неочаквано аз прихвам след него. Очевидно сме болни от една и съща болест, защото почти едновременно се хващаме за стомасите, през секунда-две сочим Капотти и започваме да се смеем още по-силно. Капотти само клати глава, като че ли не може да разбере как се е озовал в една компания с нас.

— Не, иначе сериозно ви говорех — изхълцвам аз. — Наистина ми трябва нещо за ядене. С двете ми приятелки...

— Ти си с жени? — светват очите на Райън. — Хайде тогава да тръгваме!

И макар и поклащайки се, той излиза от бара, а ние с Капотти хукваме след него.

* * *

Не съм точно сигурна как се стигна до всичко това, обаче един час по-късно Райън, Капотти и моя милост се катерим по стъпалата към апартамента на Саманта. Райън се държи здраво за перилата, а Капотти го бута дружески напред. Поглеждам ги и въздъхвам. Саманта ще ме убие. А може би не. Може би вече нищо няма значение след двайсет и четири часа без електричество.

Пък и не се връщам с празни ръце. Освен Райън и Капотти вода една бутилка водка и две стекчета бира, които Капотти успя да изкрънка от бармана. След това намерих една църква, където раздаваха шишета с вода и сандвичи с шунка и сирене. След това Райън реши да пусне една вода в един празен вход на жилищна кооперация. След това едно ченге на мотор ни погна и започна да ни крещи да се прибираме по домовете си.

Кое то също беше невероятно смешно, макар че може би не трябваше.

Когато влизаме в апартамента, заваряваме Саманта приведена над масичката в дневната да съставя някакъв списък. Миранда седи до нея и лицето ѝ преминава последователно през изражения на неодобрение, възхищение и накрая — неподправен ужас. Накрая възхищението взема превес над всички останали чувства и се закотвя в очите ѝ.

— Стават двайсет и двама! — възкликва. — А кой е този Итън? Мразя това име.

— Имаше оранжева коса. Това е единственото, което си спомням за него.

О, боже! И както виждам, отново са прибегнали до услугите на бутилката с водка.

— Ние се върнахме! — провиквам се от коридора.

— Ние ли? — обръща се рязко Саманта.

— Доведох моя приятел Райън. И неговия приятел Капотти.

— Виж ти! — измърква Саманта, изправя се на крака и оглежда одобрително прибраните от мен заблудени души. — Да ни спасите ли идвате?

— Мисля, че по-скоро ние ги спасяваме — обаждам се наежено аз.

— Добре дошли! — помахва Миранда от дивана.

Поглеждам я отчаяно, питайки се какво направих. Вероятно онова, дето го казват за опасността, е вярно. Изостря сетивата. И като

че ли прави хората далеч по-привлекателни от начина, по който изглеждат при нормални обстоятелства. Сигурно има нещо общо с оцеляването на видовете. Но ако всичко това е вярно, Майката Природа не би могла да подбере по-несериозна група индивиди от нас.

Насочвам се към кухнята с хранителните запаси, които успях да събера, и започвам да ги вадя от фолиото.

— Дай да ти помогна — обажда се зад мен Капот.

— Няма какво да ми помагаш — озъбвам му се аз и започвам да режа сандвичите на две, за да оставя запаси и за по-късно.

— Няма нужда да се стягаш толкова — отбелязва той, отваря един кен бира и го плъзва към мен.

— Не се стягам. Просто все някой трябва да остане с бистра глава.

— Твърде много се притесняваш. Винаги се държиш така, сякаш всеки момент очакваш да се забъркаш в неприятности.

— Кой, аз ли? — поглеждам го сащисано.

— Изражението ти почти непрекъснато е кисело или неодобрително — пояснява той, докато отваря кен бира и за себе си.

— А аз какво да кажа за твоето арогантно и също неодобрително изражение? — срязвам го аз.

— Аз не съм арогантен, Кари.

— Да бе. Аз пък съм Мерилин Монро.

— И какво толкова му мислиш, а? — пита той. — Нали през есента заминаваш за „Браун“?

Да, „Браун“. Парализирана съм. Въпреки липсата на електричество, нищожните ни хранителни запаси и присъствието на Капот Дънкан в квартирата ми този университет е последното място, където искам да отида. Изведнъж цялата идея за колеж ми се струва абсурдна.

— Защо? — подмятам предизвикателно. — Да не би да се опитваш да се отървеш от мен?

— Нищо подобно — отпива от бирата си той. — Даже по-скоро ще ми липсваш.

След тези думи той се отправя към дневната при останалите, а аз се заковавам шокирано на място, стиснала здраво чинията със сандвичи.

* * *

19:00 ч.

Покер със събличане.

21:00 ч.

Още покер със събличане.

22:30 ч.

Сутиенът на Саманта е на главата ми.

02:00 ч.

Направих импровизирана палатка от столове и одеяла. В нея сме двамата с Капотти.

Обсъждаме Ема Бовари.

Обсъждаме Лил и Виктор Грийн.

Обсъждаме мнението на Капотти за жените: „Искам жена, която да има същите цели като мен. Която да иска да постигне нещо смислено в живота си.“

Изведнъж се засрамвам.

Двамата с Капотти лежим в палатката. Хубаво е, но напрегнато. Какво ли би било да бъда с него? Но не трябва дори и да си помислям за това, след като Миранда, Саманта и Райън са почти до нас и играят на карти.

Вторачвам се в тавана, който в случая е одеяло.

— Защо онази вечер ме целуна? — прошепвам.

Той протяга ръка, хваща моята и сплита пръсти в моите. Стоим си така, мълчаливо хванати за ръка, сякаш цяла вечност.

— Аз не ставам за сериозно гадже, Кари — изрича накрая той.

— Да, знам — промърморвам и издърпвам ръката си от неговата.
— Дай малко да поспим.

Затварям очи, но си знам, че това е невъзможно. Не и когато всяка част от мен е настръхнала. Като че ли моите електрони са твърдо решени да си общуват с тези на Капотти в празното разстояние между нас.

Жалко, че не можем да ги използваме, за да запалим лампите.

След това трябва да съм заспала, защото следващото, което си спомням, е някакъв кошмарен звън, който се оказва телефонът.

Изпълзвам от палатката, а Саманта се втурва откъм спалнята си с маска на главата.

— Какво по... — изправя се Райън и си трясва главата в масичката.

— Някой няма ли най-сетне да го вдигне този телефон? — пищи неистово Миранда.

Саманта прокаква предупредително пръст през врата си.

— Щом никой друг няма да го вдигне, аз ще го вдигна — изфъфля Райън и изпълзва по посока на уреда за мъчение.

— Не! — провикваме се едновременно двете със Саманта.

Издърпвам слушалката от ръката на Райън и предпазливо изричам:

— Ало?

Очаквам да чуя Чарли.

— Кари? — пита притеснен мъжки глас.

Бърнард е. Електричеството дойде.

ЧАСТ ТРЕТА
ПРИСТИГАНИЯ И ЗАМИНАВАНИЯ

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Рожденият ми ден приближава!

Всеки момент ще бъде тук. Непрекъснато напомням на всички — ще имам рожден ден! След по-малко от две седмици ставам на осемнайсет!

Аз съм от онези хора, които обичат рождените си дни. Не знам защо, но го обичам. Обожавам датата си — 13 август. Всъщност родена съм в петък, тринайсети, и ако някои го намират за лош късмет, за мен си е много добър!

А тази година събитието ще бъде велико. Навършвам осемнайсет, ще изгубя девствеността си и на същата вечер Боби ще постави пиесата ми! Непрекъснато напомням на Миранда, че ще бъде с един удар — два заека.

— С един удар — два заека! Ще ме обезчестят и ще ме поставят, схващаш ли? — повтарям като обезумяла. Както и може да се очаква, на Миранда вече ѝ е писнало от моята шега и всеки път, когато пак го кажа, тя запущва ушите си с ръце и напява, че ѝ се иска никога да не ме била срещала.

Освен това съм станала изключително прецизна относно противозачатъчните си хапчета — дотолкова, че вече се превръщам в невротичка. Непрекъснато поверявам малкия блистер, за да се уверя, че наистина съм си взела хапчето за деня и не съм изгубила нито едно от тях. Когато отидох в клиниката, си мислех да си взема и диафрагма, но след като докторът ми я показва, аз реших, че това е твърде сложно за мен. Представих си как изрязвам две дупки в нея и я превръщам в котешка шапчица. Питам се как така някой още не се е сетил.

Както и можеше да се очаква, клиниката ми напомни за Лил. Все още изпитвам вина заради онова, което ѝ се случи. Понякога се питам дали причината за вината ми не се дължи на факта, че всичко това се случи на нея, а не на мен, защото аз съм си все още в Ню Йорк, ще поставят първата ми пиеса и се радвам на интелигентен и преуспяващ приятел, който не е съсипал живота ми — засега. Ако не беше Виктор Грийн, Лил все още щеше да бъде с нас, да обикаля мръсните улици с

прословутите си рокли на Лора Ашли и да намира цветя по асфалта. Но не мога да не се запитам дали вината е изцяло на Виктор Грийн. Може би Лил беше права — може би Ню Йорк просто не е за нея. И ако не беше Виктор, все нещо друго щеше да я накара да побегне към дома.

Което ми напомня за онова, което ми каза Капот, когато градът беше останал без ток. За това, че няма смисъл да се тревожа за нищо, защото така и така през есента заминавам за университета „Браун“. Противно на неговия съвет тази мисъл също ме изнервя, защото с всеки изминал ден желанието ми да отида в „Браун“ се изпарява все повече и повече. Ще ми бъде много тъжно за приятелите ми тук. А освен това вече съм наясно какво искам да направя с живота си. Защо просто не мога да продължа?

Освен това, ако отида в „Браун“, няма да мога да получавам безплатни дрехи.

Преди два дена едно тъничко гласче в главата ми се събуди и ми подсказа да намина да видя онази нова дизайнерка — Джинкс, в магазина ѝ на Осма улица. Когато влязох, магазинът беше празен, затова реших, че Джинкс е в задната стаичка и лъска бокса си. И наистина, когато тя чу звука на местещи се закачалки, надникна иззад завесите отзад, огледа ме от горе до долу и отсече:

— Аха, това си ти. От шоуто при Боби.

— Да — казах простичко аз.

— Виждала ли си го скоро?

— Боби ли? Скоро ще поставят пиесата ми в неговото пространство — изрекох небрежно, сякаш всеки ден някъде поставят моя пиеса.

— Боби е голям чудак — отбеляза тя с крива усмивка. — Той си е просто един шибан шибаняк!

— Тъхъмм — съгласих се аз. — Действително изглежда малко... див.

— Ха-ха-ха-ха! — разсмя се Джинкс. — Подходяща дума за него! Точно такъв си е — див и трудно схватлив!

Не бях много сигурна какво точно иска да каже, но се разсмях заедно с нея.

В светлината на белия ден Джинкс не изглеждаше чак толкова зловеща. Беше по-скоро... нормална. Вече разбрах, че тя е от онези

жени, които носят тежък грим не защото се опитват да сплашат хората, а защото имат лоша кожа. И косата ѝ се оказа много суха, благодарение на черната къна, която очевидно непрекъснато употребява. Предположих също така, че произлиза от пропаднало семейство, че баща ѝ сигурно е пияница, а майка ѝ непрекъснато крещи. Същевременно обаче бях наясно, че Джинкс е много талантлива, затова не можах да не ѝ се възхитя за огромния труд, който очевидно бе хвърлила, за да стигне дотук.

— Значи имаш нужда от нещо, което да носиш на представлението при Боби, така ли? — попита.

— Точно така. — На този етап не бях стигнала още до притеснения относно тоалета си за моята премиера, но сега, след като тя го каза, осъзнах, че това е най-главната ми грижа.

— Имам точно каквото ти трябва! — отсече тя, влезе отзад и извади оттам бял гащеризон от винил с черни кантове по ръкавите. — Нямах много пари за материали, така че бях принудена да го направя много малък. Ако ти стане, твой е!

Не очаквах подобна щедрост от нейна страна. Особено след като накрая излязох от магазина ѝ с цял наръч дрехи. Очевидно аз съм сред малцината в Ню Йорк, които нямат нищо против да носят бял гащеризон от винил, пластмасова рокля или червени гумени ботуши.

Чувствах се като Пепеляшка и проклетата ѝ пантофка.

Което дойде тъкмо навреме. Защото вече беше започнало да ми писва от синята копринена роба, ретророклята и хирургичните ми комплекти. Както казва винаги Саманта: „Ако хората непрекъснато те виждат в едни и същи дрехи, започват да си мислят, че нямаш никакви перспективи!“

А самата Саманта междувременно се върна при Чарли. Казва, че се джафкали за модели на порцелана и за кристалните гарафи, и за плюсовете и минусите от шведска маса на приема им. Тя не може да повярва, че животът ѝ се е свел до подобни досадни дреболии, но аз непрекъснато ѝ напомням, че през октомври сватбата ще е приключила и тя никога повече няма да има нужда да се притеснява за живота си. Което пък я накара да сключи една от прочутите си сделки с мен — тя ще ми помогне със съставянето на списъка с гостите за премиерата на пиесата ми, ако аз се съглася да изляза с нея, за да купим булчинска рокля.

Това им е проблемът на сватбите — заразителни са.

Толкова са заразителни, че дори Дона Ладона и майка ѝ пристигат в Ню Йорк, за да вземат участие във великия ритуал по избирането на булчинска рокля. Когато Саманта веднъж ми спомена, че ще идват, аз си дадох сметка, че дотолкова съм потънала в живота на Ню Йорк, че всъщност съм забравила, че Дона е братовчедка на Саманта.

От мисълта, че скоро отново ще видя Дона, ми стана леко притеснено, но не толкова, колкото когато дадох на Бърнард пиесата си.

Снощи най-сетне събрах кураж и представих ръкописа си на Бърнард. Буквално му го представих — поднесох му го на сребърен поднос. Намирахме се в неговия апартамент, а аз открих един сребърен поднос, който Марджи незнайно как бе пропуснала да отмъкне, и когато сложих ръкописа си отгоре му, го вързах с голяма червена панделка и му го сервирах, докато той гледаше MTV. Като непрекъснато си мислех, че вместо ръкописа, върху този сребърен поднос трябваше да кацна аз самата.

Сега обаче ми се искаше изобщо да не му го бях давала. От мисълта, че Бърнард ще прочете пиесата ми и няма да я хареса, ми прилошава. Цяла сутрин крача напред-назад в квартирата си и го чакам да се обади, като се моля да го направи преди срещата ми със Саманта и Дона Ладона в „Клайнфелд“.

Бърнард все още не ми се е обадил, но Саманта достойно го замества. Обажда се през пет минути, за да ми напомня за срещата ни.

— Точно в дванайсет на обяд, ясно ли е?! Ако не бъдем там точно в дванайсет, изгубваме пробната!

— Ти каква си, Пепеляшка ли? Да не се страхуваш, че и таксито ти накрая ще се превърне в тиква?

— Не е смешно, Кари! Това е моята сватба!

А сега вече е почти време да тръгвам за срещата със Саманта, обаче Бърнард все още не ми се е обадил, за да ми каже дали харесва пиесата ми или не.

Целият ми живот виси на една нишка тюл.

Телефонът звъни. Трябва да е Бърнард. Саманта сигурно вече е изчерпала наличните монети за телефон.

— Кари? — буквално крещи тя в телефона. — Защо си все още у дома? Вече трябваше да си тръгнала към „Клайнфелд“!

— Тъкмо тръгвам! — изсумтявам аз.

Скачам в новия си гащеризон и политам надолу по стълбите.

„Клайнфелд“ е на цяла вечност оттук — в Бруклин. Докато стигна дотам, трябва да направя най-малко пет прекачвания в метрото и по време на едно от тях аз се предавам на треперещата си параноя и звъня на Бърнард. Не си е вкъщи. Не е и в театъра. На следващата спирка пак му звъня. Но къде, за бога, е изчезнал? Когато слизам на спирката в Бруклин, аз се втурвам към първата телефонна будка на ъгъла. Телефонът звъни ли, звъни. Затварям тотално съсипана. Сигурна съм, че Бърнард целенасочено избягва да говори с мен. Сигурно е прочел пиесата ми, не му е харесала, но сега не му е удобно да ми каже.

Пристигам пред храма на свещения брак раздърпана и притеснително потна. Винилът се оказва не най-подходящото облекло за августовски ден в Ню Йорк, пък бил той и бял.

Отвън „Клайнфелд“ не е нищо особено — подобно на повечето сгради в Ню Йорк, и тази е покрита с петна от сажди и прозорчета като тъжни, сълзящи очи. Вътре обаче е съвсем друга работа. Интериорът е в розов плюш, подреден като венчелистчета. Продавачки на неопределена възраст и изучено мило поведение се носят през пробните. Групата на булката Джоунс си има собствен апартамент с пробна, подиум и огледала във всички посоки. На масичка са поставени гарафа с вода, кана с чай и поднос със сладки. Както и, слава на бога, телефон.

Обаче Саманта я няма. Вместо нея заварвам хубавичка жена на средна възраст, приседнала сковано на кадифеното канапе. Краката ѝ са кръстосани изискано в глезените, косата ѝ е пригладена до формата на перфектен шлем. Това трябва да е майката на Чарли — Глен.

До нея седи друга жена, която е нейна пълна противоположност. В средата на двайсетте, облечена в размъкнат тъмносин костюм, без никаква следа от грим. Не може да се определи като грозна, но предвид разрошената ѝ коса и изражение, което подсказва, че просто полага усилия да бъде любезна, допускам, че всъщност не е чак толкова грозна, а ситуацията я прави такава.

— Приятно ми е, Глен — казва първата жена и подава дълга костелива ръка с дискретен платинен часовник, стегнат около тънката ѝ китка. Сигурно е левичарка, защото левичарите винаги носят часовниците си на дясната си ръка, така че всеки да разбере, че са левичари, а оттук — и доста по-интересни от останалите, и специални. Посочва младата жена до нея и допълва: — А това е дъщеря ми Ерика.

Ерика стиска ръката ми твърдо, делово. В нея има нещо изключително освежаващо, като че ли е наясно колко абсурдна е майка ѝ и как цялата сцена е малко глупава.

— Здравейте! Приятно ми е! — изричам топло и присядам на ръба на малко декоративно столче.

Саманта веднъж ми каза, че Глен си е правила лифтинг на лицето, така че, докато тя пригладда косата си, а Ерика си похапва от сладките, аз тайничко оглеждам лицето на бъдещата свекърва, търсейки някакви издайнически знаци за операцията. Оказва се, че при по-близък оглед не е чак толкова трудно да бъдат открити. Устата на Глен е опъната и с леко повдигнати крайчета като на Жокера, въпреки че не се усмихва. Веждите ѝ се намират в опасна близост до ръба на косата ѝ. Вторачила съм се в нея толкова силно, че тя не може да не ме усети. Обръща се към мен и с леко махване на тънката си ръчица отбелязва:

— Изключително интерес тоалет, госпожице.

— Благодаря ви — отвърщам. — Получих го безплатно.

— И аз така си помислих.

Не мога да определя дали е нарочно груба или просто това е обичайното ѝ поведение. Вземам си една бисквитка и се изпълвам с мъничко тъга. Не ми го побира умът защо Саманта изведнъж реши, че моето присъствие на това мероприятие е толкова наложително. Надявам се, че не възнамерява да ме включи и в пътешествието си към бъдещето. Защото просто не мога да си представя къде ще ме вмести.

Глен тръсва ръка и поглежда часовника си.

— Къде е Саманта? — пита с неприкрито раздразнение.

— Сигурно е задържана от трафика — предполагам аз.

— Крайно неприлично е да закъсняваш за избора на собствената си булчинска рокля! — промърморва свекървата тихичко с глас, предназначен да прозвучи като обида. На вратата се чука и аз скачам, за да отворя.

— Ето я и нея! — изчуруликвам, очаквайки да видя Саманта, но вместо нея виждам пред себе си Дона Ладона и майка ѝ.

И нито помен от Саманта. Въпреки това за мен е такова облекчение, че повече няма да ми се налага да стоя насаме с Глен и дъщеря ѝ, че малко прекалявам с радостта си.

— Дона! — крещя щастливо.

Дона е натъкмена както винаги секси, с блузка с широки подплънки и голямо деколте. На краката си има калци. Майка ѝ е облечена в тъжна имитация на истинския костюм на „Шанел“ на Глен. Какво ли ще си помисли майката на Чарли за Дона и майка ѝ? От мен вече се разочарова. И незнайно защо се изпълвам с неудобство заради Касълбъри.

Но Дона, естествено, не забелязва нищо.

— Здравсти, Кари! — поздравява свойски, сякаш едва вчера сме се разделили.

Двете с майка ѝ се приближават до Глен, която учтиво им стиска ръцете и се прави на особено радостна да се запознае с тях.

И докато Дона и майка ѝ ахкат и охкат, обсъждайки помещенията, костюма на Глен и бъдещите сватбени планове, аз се отпускам на стола си и наблюдавам. Винаги съм смятала Дона за едно от най-шикозните момичета в училище, но след като сега я виждам в Ню Йорк, на моя територия, започвам да се чудя какво толкова съм ѝ се възхищавала. Вярно, хубава е, но не е толкова красива като Саманта. И изобщо не е стилна в този тоалет в стил „Флашданс“. Даже не е интересна. Бърбори единствено за това как с майка ѝ ходили да си правят маникюр и се хвали как пазарували в „Мейси“. Господи! Дори и аз съм наясно, че само туристите пазаруват в „Мейси“.

А после Дона Ладона съобщава собствената си страхотна новина. Тя също ще се омъжва. Вдига ръка и показва самотен диамант.

Привеждам се и се вирам възхитено в пръстена ѝ, макар че, ако трябва да бъда честна, за да го видя този диамант, ми трябва лупа.

— И кой е щастливецът? — питам.

Тя ме поглежда учудено, като че ли е изненадана, че не съм чула.

— Томи, разбира се.

— Томи? Томи Брустър? — Същият онзи Томи Брустър, който буквално превърна живота ми в ад, защото имах лошия късмет да седя до него по време на училищните събрания в продължение на четири

години? Голямото тъпо недоразумение, което беше сериозното гадже на Синтия Вайънд?

Въпросът очевидно е изписан върху лицето ми, защото Дона бърза да обясни, че Синтия е скъсала с него.

— Тя отива в университета „Браун“ и не иска да взема Томи със себе си. Смята, че ѝ предстоят по-добри неща — подсмивва се Дона.

Интересно защо.

— Томи отива във военна академия. Ще става пилот! — пъчи се гордо Дона. — Ще пътува много, така че ще бъде по-лесно, ако вече сме женени.

— Уау!

Дона Ладона е сгодена за Томи Брустър? Но как може да стане това? Ако в гимназията трябваше да правя някакви залози, бих заложила, че именно Дона Ладона е онази, на която ѝ предстоят по-големи и по-хубави неща. Тя е последното момиче, за което съм допускала, че първо ще се превърне в домакиня.

След съобщаването на тази информация Дона подема темата за бебетата.

— Аз бях изключително всеотдайна майка — съобщава Глен, кимайки доволно. — Кърмех Чарли близо година. Това, разбира се, означаваше, че почти не съм излизала от апартамента ни. Но си струваше, всяка отдадена на него минута си струваше. Уханието на малката му главичка...

— Миризмата на надрисканата му пелена — промърморва си под носа Ерика. Поглеждам я с благодарност. Толкова е тиха, че почти бях забравила за присъствието ѝ сред нас.

— Според мен това е една от главните причини, поради които Чарли се превърна в такъв мъж! — продължава Глен, без да обръща внимание на дъщеря си. Разговаря очевидно само с Дона. — Знам, че напоследък кърменето не е много модерно сред майките, но съм убедена, че многократно се отплаща!

— Чувала съм, че така децата ставали по-умни — отбелязва знаещо Дона.

Вторачвам се в платото със сладки, питайки се какво ли би казала Саманта, ако чуе този разговор. Дали ѝ е известно, че Глен възнамерява да я превърне в машина за раждане на бебета? Дори от самата мисъл за това изтръпвам. Ако онова, което Миранда каза за

ендометриозата, е вярно и Саманта не успее да забременее веднага? Или изобщо не успее? Ами ако успее, какво ще стане, ако бебето започне да расте в червата ѝ?

И къде, да го вземат мътните, е Саманта?

Започвам да се чувствам крайно неловко. Трябва веднага да се махна оттук!

— Може ли да използвам телефона? — питам. И без да чакам отговор, грабвам слушалката и набирам номера на Бърнард. Все още го няма у дома. Затварям, беснеейки вътрешно, и вземам решение да му звъня на всеки трийсет минути, докато не го хвана.

Когато насочвам вниманието си обратно към присъстващите, разговорът се оказва зациклил. Дотолкова, че Дона е принудена да ме пита как върви лятото ми.

Значи сега дойде моят ред да се похваля.

— Следващата седмица ще представят пиесата ми — съобщавам.

— О! — възкликва Дона не особено впечатлена. — В какъв смисъл?

— Ами, написах една пиеса и професорът много я хареса, а след това се запознах с един тип Боби, който има нещо като пространство за пърформънс в апартамента си, а приятелят ми е истински драматург — Бърнард Сингър, може би сте го чували — не че аз съм истински писател, но... — Гласът ми утихва все повече и повече, докато накрая се изпарява в нищото.

И къде, по дяволите, е Саманта?

Глен почуква нетърпеливо по часовника си.

— О, ще дойде! — лигави се госпожа Ладона. — Ние от рода Ладона винаги закъсняваме — допълва наперено, като че ли това е голям плюс. Поглеждам я и поклащам глава. С нищо не ни помага.

— Мисля, че пиесата ви звучи много вълнуващо — обажда се Ерика, тактично сменяйки темата.

— Такава си е — съгласявам се, молейки се Саманта да пристигне всеки момент. — За мен е много важна. Защото е първата ми пиеса и всичко останало.

— Винаги съм казвала на Ерика, че трябва да стане писател — подмята Глен и поглежда неодобрително дъщеря си. — Ако една жена е писателка, винаги може да си стои вкъщи и да си гледа децата. Стига да реши да има деца, разбира се.

— О, майко, моля ти се! — въздъхва Ерика, от което става ясно, че многократно ѝ се е налагало да търпи подобни приказки.

— Вместо това, моля ви се, Ерика реши да стане обществен защитник! — възкликва мрачно майката.

— Обществен защитник ли? — обажда се госпожа Ладона, опитвайки се да изглежда впечатлена.

— Какво е това? — пита Дона, оглеждайки маникюра си.

— Специален вид адвокат — подсказвам ѝ аз, чудейки се как може да не го знае.

— Всичко се свежда до избора, майко! — отсича безапелационно Ерика. — А аз избрах да не бъда избирана!

Глен я поглежда накриво. Вероятно заради този свой лифтинг не може да движи добре мускулите на лицето си.

— Всичко това звучи много тъжно — промърморва.

— Но изобщо не е тъжно — отвръща с равен тон Ерика. — Освобождаващо е!

— Аз лично не вярвам във възможността за избор! — съобщава Глен на аудиторията си. — Вярвам в съдбата. И колкото по-скоро една жена приеме съдбата си, толкова по-добре. Струва ми се, че днешните млади момичета губят твърде много време в опити да избират. И накрая завършват с нищо!

Ерика се усмихва. После се обръща към мен и обяснява:

— Майка се опитва да ожени Чарли вече години наред. Представила му е всяка дебютантка от Синята книга, обаче той, разбира се, не хареса нито една от тях. Чарли не е чак толкова тъп!

Откъм госпожа Ладона се чува ясно доловимо ахване. Оглеждам се шокирано. Дона и майка ѝ изглеждат така, сякаш и на тях са им правили лифтинг на лицата. Израженията им са точно толкова замръзнали, колкото и това на Глен.

Телефонът звъни и аз автоматично се присягам към него, питайки се дали пък не е Бърнард, по някакъв мистериозен начин успял да ме проследи до „Клайнфелд“.

Понякога наистина съм голяма глупачка. Саманта е.

— Къде си? — прошепвам тревожно. — Всички са тук. Глен и Ерика...

— Кари! — прекъсва ме безапелационно тя. — Няма да успея да дойда!

— Какво?!

— Излезе нещо важно. Една среща, която не мога да отложам. Така че, ако нямаш нищо против, кажи на Глен, че...

Всъщност имам много против. Дойде ми до гуша да ѝ върша мръсната работа.

— Мисля, че трябва сама да ѝ го кажеш! — отсичам и подавам слушалката на Глен.

И докато Глен разговаря със Саманта, една от продавачките надниква при нас и щастливо изтиква цял щендер със сватбени рокли в помещението. Атмосферата се нажежава, когато Дона и майка ѝ се втурват към роклите и започват да ги докосват и потупват така, сякаш са захарни бонбони.

А на мен ми дойде до гуша. Гмурвам се под закачалката със сватбени рокли и изчезвам.

* * *

Сватбите са като влаковете. Веднъж качил се на тях, не можеш да слезеш.

Почти като метрото.

Влакът отново се е заковал някъде в мрачните катакомби между Четирийсет и втора и Петдесет и девета улица. Седи си така вече двайсетина минути и местните жители започват да стават неспокойни.

Включително моя милост. Дръпвам вратата между два вагона и излизам на тясната площадка. Привеждам се напред, опитвайки се да разбера защо толкова дълго чакаме. Няма смисъл, естествено. Винаги е така. Единственото, което успявам да видя, са стените на тунела, които постепенно се стопяват напред в мрака.

Влакът неочаквано се поклаща и аз едва не изпадам от платформата. Сграбчвам дръжката на вратата тъкмо навреме, напомняйки си, че трябва да бъда по-внимателна. Но е трудно да бъдеш внимателен, когато се чувстваш неуязвим.

Сърцето ми изпълнява онова действие с чука, което се случва винаги, когато си изпълнен с очакване за бъдещето.

Бърнард е прочел пиесата ми.

В мига, в който се измъкнах от „Клайнфелд“, влязох в първата телефонна будка и най-сетне успях да се свържа с него. Той каза, че трябвало да отива на кастинг. По гласа му разбрах, че не изгаряше от желание да ходи, обаче толкова настоявах, че той най-накрая отстъпи. Вероятно той пък е схванал по моя глас, че аз съм в едно от онези свои настроения, в които нищо на този свят не е в състояние да ми попречи да сторя онова, което съм решила.

Нито дори метрото.

Влакът спира със скърцане точно там, където тунелът излиза на спирката на Петдесет и девета улица.

Втурвам се през всички вагони, стигам до първия, правя същото опасно нещо на платформата и скачам от влака на циментовата площадка. После се хвърлям на ескалатора, минавам на бърз ход през „Блумингдейл“ и се втурвам към Сътън Плейс, потънала в пот заради идиотския си бял винил.

Хващам Бърнард точно пред сградата, вдигнал ръка, за да спре такси. Спринтирам зад него.

— Закъсня — казва той, подрънквайки с ключовете си. — А сега и аз закъснях.

— Ще се кача с теб до театъра. Така ще можеш да ми кажеш колко много си харесал пиесата ми.

— Моментът не е много подходящ, Кари. Не съм концентриран. — Държи се адски делово. Мразя, когато стане такъв.

— Ама аз очаквам този момент цял ден! — извисявам умолително глас. — И ако трябва да чакам още, ще полудея! Искam веднага да ми кажеш какво ти е мнението за пиесата ми!

Нямам представа защо съм толкова настоятелна. Може би защото току-що идвам от „Клайнфелд“. Може би защото Саманта изобщо не се появи. Или може би защото аз не желая да се омъжвам за мъж като Чарли и да имам свекърва като Глен. Което ще рече, че *непременно* трябва да успея в нещо друго!

Бърнард се смръщва.

— О, боже! Не ти е харесала! — изписквам и усещам как коленете ми се подкосяват.

— Спокойно, хлапе — промърморва той и ме набутва в таксито.

Присядам на ръба на седалката до него, подобно на птичка, канеща се всеки момент да отлети. Кълна се, че забелязвам някакво

съжаление в очите му, но то автоматично изчезва и аз си казвам, че сигурно съм си въобразила.

Той се усмихва, потупва ме по крака и казва:

— Добра е, Кари! Много добра!

— Добра ли? Или наистина добра?

Той се помещава на седалката и отвърща:

— Наистина добра.

— Сериозно? Наистина ли го мислиш? Или просто не искаш да ме отчайваш?

— Нали вече ти казах, че е много добра?

— Кажй го пак! Моля те!

— Много е добра! — усмихва се той.

— Урааа! — провиквам се аз.

— А сега ще ме пуснеш ли да вървя на моя кастинг? — пита, вади ръкописа си от куфарчето и го развява пред очите ми.

Изведнъж осъзнавам, че от страх съм го стиснала за ръката.

— „Отхвърлени“ ли? — чета. А после схващам посланието. — Аха! „Отхвърлени“! Е, няма да го позволя!

Той се привежда, целува ме и казва:

— Благодаря ти, хлапе!

Обаче аз продължавам да го стискам неистово. След това обгръщам лицето му и го целувам страстно в устата.

— Това е, задето си харесал пиесата ми!

— В такъв случай ще гледам по-често да харесвам пиесите ти — подмята шеговито той, излизайки от таксито.

— Гарантирам ти! — подвиквам през отворения прозорец.

Бърнард влиза в театъра, а аз отмятам назад глава и въздъхвам облекчено. Чудя се защо бях толкова притеснена. И после се сещам — ако Бърнард не бе харесал пиесата ми, дали аз щях да мога да продължавам да харесвам него?

За щастие това е един от въпросителна, които няма да ми се налага да търся отговор.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— И тя има наглостта да каже на Саманта, че имам голяма глава!

— Ами... — обаждат се предпазливо Миранда.

— Голяма, издута глава! Като баскетболна топка! — продължавам с възмущението си аз. Привеждам се към огледалото, за да си сложа още червило. — А междувременно се омъжва за онзи голямоглав тъпанар...

— Защо изобщо ти пука? — обаждат се накрая Миранда. — Не е като да ги виждаш непрекъснато!

— Да, знам. Но как пък не можах да покажат малко повече уважение, мътните ги взели! Дори и до този момент аз съм постигнала в живота си много повече, отколкото те някога могат да сънуват!

Говоря, естествено, за Дона Ладона и майка ѝ. След непоявата си в „Клайнфелд“ Саманта ги завела като компенсация на вечеря в „Бенихана“. И когато попитах Саманта дали Дона е казала нещо за мен, тя ми отговори, че според Дона съм станала много наперена и непоносима. Кое то буквално ме вбеси.

— А Саманта все пак хареса ли си рокля? — пита Миранда, докато си набухва косата.

— Така и не се появи. Имала много важна среща, от която нямало как да се измъкне. Но не в това е въпросът. Онова, което не ми дава мира, е Дона — в училище я мислех за голяма работа и... — Не довършвам, чудейки се дали наистина не съм станала чудовище. — Нали не смяташ, че имам голяма глава, а?

— О, Кари! Откъде да знам?!

Кое то означава „да“.

— Дори да е така, не ми пука — отбелязвам, опитвайки се да оправдая отношението си към двете Ладони. — Възможно е обаче наистина да имам малко по-големичко его. И какво от това? Знаеш ли колко време ми трябваше, за да се сдобия дори с миниатюрно его, а? И все още не съм сигурна, че съм успяла да го отгледам в пълния му блясък. Засега е твърде недоразвито.

— Тъхъ — поглежда ме неуверено Миранда.

— Освен това егото на повечето мъже е като катедрала, а никой не ги обвинява, че са надути! И сега, когато най-сетне съм успяла да се сдобия с поне мъничко себеуважение, изобщо не възнамерявам да се разделям с него!

— Хубаво — промърморва тя. — Недей.

Минавам покрай нея по посока на спалнята, където напъхвам краката си в мрежести чорапи и си надявам бялата пластмасова рокля с пластмасовите изрезки над главата. После си нахлузвам яркосините ботуши на Фиоручи и проверявам отражението си в голямото огледало.

— Та кои, казваш, бяха тези хора? — оглежда ме притеснено Миранда.

— Агентката на Бърнард — Тийнзи Дайър и съпругът ѝ.

— Такова облекло ли се очаква да носиш, когато отиваш в Хамптънс?

— Такова облекло нося аз, когато отивам в Хамптънс!

Верен на обещанието си, Бърнард уреди съответната вечеря, за да ме представи официално на Тийнзи. В интерес на истината, дори надмина себе си, защото ме покани в Хамптънс на гости на Тийнзи и съпруга ѝ. Поканата е само за събота вечер, но какво значение има?! Важното е, че ще бъдем в Хамптънс! Цяло лято си мечтая да отида там. И не само за да разправам колко големи клечки живеят там, а да мога да кажа: „Оная събота, когато отскочих до Хамптънс...“ Пред хора от рода на Капотти, разбира се.

— Убедена ли си обаче, че трябва да бъдеш облечена в пластмаса? — продължава деликатно Миранда. — Ами ако домакините решат, че си навлякла торба за боклук?

— Ако решат така, значи са глупаци!

О, да! Наперена съм и още как!

След това хвърлям в дърводелската си чанта един бански, китайската роба, новите ми червени гумени панталони и великата си ретророкля. Чантата ми напомня за това как Бърнард ми каза, че съм имала нужда от куфарче. Кое от своя страна ме кара да се замисля дали Бърнард най-сетне няма да поиска да правя секс с него. Вече вземам противозачатъчни, така че принципно няма никакви пречки за това, обаче аз съм непреклонна, че трябва да изчакам до осемнайсетия

си рожден ден. Искам събитието да бъде специално и незабравимо — нещо, което ще помня до края на живота си.

Същевременно обаче от мисълта, че това най-сетне ще се случи и на мен, леко ми прилошава.

Миранда очевидно е доловила насоката на мислите ми, защото пита:

— Спа ли вече с него?

— Не.

— И как е възможно да ходите, без да спиш с него?

— Той ме уважава.

— Не се обиждай, обаче изглежда много странно. Сигурна ли си, че не е гей?

— Бърнард не е гей! — почти изкряскам аз.

Връщам се пак в дневната и вземам пиесата си от масичката. Чудя се дали да не я взема с мен в случай, че имам възможността да я пробутам на Тийнзи. Но стигам до извода, че би било твърде нагло. Хрумва ми нещо друго.

— Хей! — провиквам се аз с ръкописа в ръка. — Трябва да прочетеш пиесата ми!

— Кой, аз ли? — шашва се Миранда.

— Защо не?

— Нали Бърнард я е чел? И е казал, че е много добра? Мислех, че той е експертът по пиесите.

— Обаче ти си публиката. И си умна. Ако ти я харесаш, това означава, че и другите ще я харесат.

— О, Кари! — поглежда ме неуверено тя. — Но аз не знам нищо за драматургията!

— Но не искаш ли поне да я прочетеш?

— Нали съвсем скоро ще те слушам как я четеш при Боби? В четвъртък? — Бях взела решение да не правя артистична премиера на пиесата си, а само да я прочета.

— Но искам първо *ти* да я прочетеш!

— Защо? — Поглежда ме, но после се смилява над мен. Вероятно схваща, че под наперената ми външност аз съм всъщност една нервна развалина. Протяга ръка към ръкописа и допълва: — Щом толкова искаш...

— Да, искам! — отсичам. — Можеш да я прочетеш през уикенда, а в понеделник да ми я върнеш. И още едно нещо — ако не ти хареса, би ли била напълно откровена с мен?

Бърнард замина за Хамптънс още в петък, така че днес аз пътувам сама с „Джитни“.

Нямам нищо против. Мислех си, че „Джитни“ е нещо като старомоден лифт, обаче се оказа нормален автобус.

Автобусът се носи през претъпканата магистрала, но внезапно завива и тръгва през малки крайморски градчета. Първите са доста кичозни — с барове, бараки и улични търговци. Но постепенно всичко потъва във все повече зеленина и става все по-красиво, докато накрая не минаваме по някакъв мост, покрай някаква красива хижа с тотеми отпред и знак, на който пише „Цигари — 2 долара стека“. И оттам нататък пейзажът коренно се променя. Стари дъбове и перфектно поддържани живи плетове опасват улиците, а зад тях надничат огромни имения.

Автобусът се вие през един градец като от туристическа картичка. Перфектно боядисани бели магазинчета със зелени тенти изпълват улиците. Има книжарница, магазин за тютюн, за бижута и старомоден кинотеатър. Спираме точно пред него.

— Саутхамптън! — съобщава шофьорът. Аз грабвам дърводелската си чанта и слизам.

Бърнард вече ме чака, подпрял се на капака на малък бронзов мерцедес. Босите му крака са обути в меки обувки на „Гучи“. Миранда се оказа права — пластмасовата рокля и ботушите, които бяха идеални за големия град, изглеждат не на място в този чудат малък градец. Но на Бърнард въобще не му пука. Той поема чантата ми и се привежда за целувка. Устните му са върховно познати. Обожавам допира на един от кучешките му зъби под горната му устна.

— Как беше пътуването? — пита, приглаждайки косата ми.

— Страхотно! — възкликвам, мислейки си за всичките хубави мигове, които ни предстоят.

Той ми отваря вратата на колата и аз се вмъквам на предната седалка. Колата е стара, от 60-те години, с полиран дървен волан и блестящи никелови шайби.

— Това твоята кола ли е? — подкачам го аз.

— Не, на Питър е.

— Кой е Питър?

— Съпругът на Тийнзи — пояснява, включва двигателя, а после на скорост и рязко потегля. — Извинявай! — засмива се. — Днес съм малко разсеян. Не го приемай погрешно, обаче Тийнзи настоя ти да спиш в отделна стая.

— Защо? — смръщвам се ядосано, обаче вътрешно се радвам.

— Непрекъснато ме питаше на колко си години. Аз ѝ казах, че това изобщо не ѝ влиза в работата, и тогава тя започна да подозира нещо. Имаш осемнайсет, нали? — пита шеговито.

Въздъхвам, като че ли въпросът му е абсурден.

— Казах ти — второкурсничка съм.

— Просто проверявам, котенце — намигва ми закачливо той. — И не се страхувай да се опълчиш на Тийнзи, когато се налага. Може външно да се държи грубо, обаче има голямо сърце!

С други думи — абсолютна кучка.

* * *

Завиваме към широка чакълена пътека и паркираме пред красива къща. Предвид останалите къщи, които видях на идване, тази не е толкова голяма, колкото си представях, но въпреки това не е и малка. Някогашната стара къща е свързана с някаква импозантна постройка, която някога вероятно е била хамбар.

— Хубаво е, нали? — отбелязва Бърнард, забелязал погледа, с който оглеждам къщата. — Тук написах първата си пиеса.

— Сериозно? — възкликвам, докато слизам от колата.

— По-точно я пренаписах. Първият вариант го бях написал през деня, докато работех нощни смени във фабриката за бутилиране.

— Колко романтично!

— Навремето не беше. Но сега, като се обърна назад, може би наистина изглежда романтично.

— С една доза клише, може би? — срязвам го приятелски аз.

— Една вечер с колегите отскочихме до Манхатън — продължава той, докато отваря багажника. — И в един клуб случайно попаднах на Тийнзи. Тя настоя да ѝ изпратя пиесата си, каза, че била агент. В онези години няха никаква представа що е това агент. Но

въпреки това ѝ изпратих пиесата си и ето че тя ми отвори цялата си къща за лятото. За да мога да пиша. Необезпокояван.

— И беше ли наистина... необезпокояван? — питам, стараейки се да не показвам тревогата си.

Той се засмива.

— Когато ме безпокояха, беше по приятния начин.

По дяволите! Това означава ли, че е спал и с Тийнзи? И ако е така, защо не ми каза? Можеше поне да ме предупреди! Надявам се това да е последният неприятен факт за него, който ще открия през този уикенд.

— Направо не знам какво щях да правя без Тийнзи — отбелязва той и ме прегръща през раменете.

Вече сме почти на прага на къщата, когато се появява самата Тийнзи. Крачи бързо по каменните плочи на пътеката. Облечена е в екип за тенис и макар да не виждам сърцето ѝ, става ясно, че най-малко гърдите ѝ са огромни. Опъват силно материята на блузката ѝ, стърчащи като два камъка, които вулканът като че ли всеки момент ще изхвърли нагоре.

— Ето ви и вас! — провиква се любезно и засланя очи от слънцето.

Застава точно пред мен и бързо изрича:

— Бих се здрависала, но точно в момента ръцете ми са потни. Питър е някъде вътре, но ако искате питие, повикайте Алис. — Обръща се и се насочва към тенискорта, въртейки ракетата.

— Изглежда приятна — отбелязвам, стараейки се да я харесам. — И има много големи гърди — допълвам, чудейки се дали Бърнард ги е виждал на живо.

— Фалшиви са — казва той.

— В какъв смисъл?

— Силикон.

Значи ги е виждал. Откъде иначе ще знае толкова много за тях?

— Какво друго по нея е пластмаса? — питам нацупено.

— Носът ѝ, естествено. Обича да се изживява като Бренда — от „Довиждане, Колумб“. Непрекъснато ѝ повтарям, че е по-скоро госпожа Робинсън, отколкото госпожица Патимкин.

— А какво мисли по този въпрос съпругът ѝ?

Бърнард се ухилва и отговаря:

— Каквото му каже тя, разбира се.

— Имам предвид за силикона.

— О, за това! Ами, не знам. Той прекарва по-голямата част от времето си в подскачане.

— Като заек?

— По-точно като Белия заек. Липсва му единствено джобният часовник. — Бърнард отваря входната врата и се провиква: — Алис! — Като собственик.

Предвид миналото си с Тийнзи, може би се чувства точно като такъв.

Влизаме в онази част от къщата, която някога е била хамбар. Сега е преустроена в гигантска дневна с множество дивани и фотьойли. Има каменна камина и няколко врати, отвеждащи към невидими отгук коридори. Една от тези врати внезапно се отваря и на прага ѝ се появява дребен мъж с доста дълга коса и лице, което някога е било с момичешка хубост. Запътва се към друга врата, но внезапно ни забелязва и се втурва в нашата посока.

— Някой да е виждал съпругата ми? — пита с британски акцент.

— Играе тенис — отговарям.

— О, да бе! — плясва се по челото той. — Много наблюдателно от ваша страна. Да, много наблюдателно. Тази пъклена игра! — И без никаква пауза продължава: — Е, чувствайте се като у дома си. Знаеш упражнението, Бърнард — *ми каса ес су каса* и всичко останало. Съвсем небрежно. Довечера ще ни бъде на гости президентът на Боливия, та реших да поопресня испанския си.

— *Грасиас* — отговарям аз.

— О, вие говорите испански! — възкликва. — Отлично! Ще поръчам на Тийнзи да ви сложи до *ел президенте* за вечерята.

И преди да успея да кажа каквото и да било, той се измъква от дневната, а малко след това се появява и самата Тийнзи.

— Бърнард, скъпи, бъди кавалер и отнеси куфара на Кати в стаята ѝ!

— Кати ли? — пита Бърнард и се оглежда. — Коя е Кати?

Тийнзи се смръщва раздразнено.

— Нали каза, че името ѝ е Кати?

— Не е — клатя глава. — Казвам се Кари. Кари Брадшоу.

— Е, не мога да помня всички имена — вдига безпомощно рамене тя, с което иска да каже, че Бърнард е водил тук толкова много гаджета, че тя не може да ги помни всичките.

Повежда ни нагоре по стълбите и после по малък коридор, при което се озоваваме в оригиналната къща.

— Банята е тук — казва и отваря врата, зад която се разкрива бебешко синя мивка и тясна, стъклена душ-кабина. — А *Кари* е тук! — Отваря друга врата и зад нея виждам малка стая с единично легло, юрган на кърпки и цял рафт с трофеи.

— Стаята на дъщеря ми! — отбелязва самодоволно домакинята. — Над кухнята е, обаче Чинита много я обича, защото е уединена.

— А къде е сега дъщеря ви? — питам, питайки се дали Тийнзи не е решила да изхвърли собствената си дъщеря от стаята ѝ в името на благоприличието.

— На тенис лагер. Следващата година завършва гимназия и се надяваме после да влезе в Харвард. Много сме горди с нея!

Което означава, че Чинита е практически на моята възраст.

— А вие къде учите? — пита ме Тийнзи.

— В „Браун“ — отговарям, като поглеждам към Бърнард. — Във втори курс съм.

— Колко интересно! — отбелязва Тийнзи с тон, който подсказва, че е прозряла малката ми лъжа. — Ще трябва да ви запозная с Чинита. Сигурна съм, че ще ѝ бъде приятно да научи повече за „Браун“. Това е резервният ѝ университет.

Предпочитам да пренебрегна обидата и я заковавам със собствена:

— Ще ми бъде приятно да се запозная с дъщеря ви, госпожо Дайър!

— Наричай ме Тийнзи! — срязва ме веднага тя, схванала обидата. После се обръща към Бърнард и твърдо решена да не ми позволи да ѝ се кача на главата, изрича: — Защо не оставим твоята приятелка да си разопакова багажа?

* * *

Минути по-късно седя на ръба на леглото и се чудя къде ли е телефонът и дали да не се обадя на Саманта, за да ѝ поискам съвет как да се справя с Тийнзи, когато се сещам за Тийнзи на пода у семейство Джесън и се усмихвам. На кого му пука, че тя ме мрази?! Важното е, че съм в Хамптънс! Скачам, слагам дрехите си на закачалки и си обличам банския. В стаята е задушно, затова отварям прозореца и обгръщам панорамата пред мен. Ярkozелената морава завършва с перфектно подрязан плет, а отвъд него се простират километри поля с къси листни растения — картофени полета, както ми каза Бърнард на идване. Вдишвам дълбоко сладкия, влажен въздух, което ми подсказва, че океанът не е никак далече.

Над тихия звук на прибоя долавям гласове. Надвесвам се над прозореца и зървам Тийнзи и друга жена, седнали пред метална масичка в малка вътрешна градина, пиейки нещо, което оттук ми прилича на „Блъди Мери“. Чувам разговора им така, сякаш съм при тях на масичката.

— Но тя е почти колкото Чинита! — възмущава се Тийнзи. — Срамота!

— На колко години е по-точно?

— Кой да ти каже? Изглежда като току-що завършила гимназия.

— Горкият Бърнард! — въздъхва втората жена.

— Жалка, клиширана ситуация — допълва Тийнзи.

— Е, след онова ужасно лято с Марджи... Не се ли ожениха тук, а?

— Да — въздъхва Тийнзи. — Човек би си помислил, че Бърнард ще прояви малко здрав разум и няма да доведе точно тук тази малка въртиопашка...

Ахвам, но побързвам да си затворя устата, обзета от перверзното желание да чуя всяка тяхна дума.

— Няма съмнение, че е подсъзнателно — отбелязва втората жена. — Искане да се подсигури, че никога повече няма да бъде измамен. Затова избира младо момиче, което го обожава и никога няма да го напусне. За да може той да контролира връзката — за разлика от тази с Марджи.

— Но колко дълго би могла да продължи тази връзка, а? — стене Тийнзи. — Какво общо могат да имат те? За какво изобщо си говорят?

— Може би не си *говорят* натъртва многозначително събеседничката ѝ.

— Това момиче няма ли родители? Какъв ще е този родител, който ще позволи на дъщеря си да излиза с мъж, който е безсъмнено с десет-петнайсет години по-стар от нея, а?!

— Вече сме в осемдесетте! — изтъква втората жена, опитвайки се да успокои домакинята. — Днешните момичета са различни от нас. Дръзки и смели са.

Тийнзи се изправя и се връща в кухнята. А аз буквално изпълзвам от прозореца с надеждата да чуя остатъка от разговора им, обаче нищо не мога да доловя.

Онемяла от срам се тръшвам на леглото. Ако това, което те казаха, е вярно, значи аз просто съм пионка в пиеса на Бърнард. Само че такъв, която той играе в реалния живот, за да превъзмогне раздялата с Марджи.

Марджи. Само от името ѝ ме побиват тръпки.

Как можах да си помисля, че мога да се съревновавам с нея за чувствата му? Очевидно не мога. Не и според Тийнзи.

Захвърлям бясно възглавницата към стената. Защо изобщо дойдох тук? Защо позволих на Бърнард да ме подлага на цялото това унижение? Тийнзи може би е права. Той наистина ме използва. Може и самият той да не си дава сметка за това, ала всички останали го виждат.

Има само един начин да изляза от това конфузно положение — да си тръгна. Ще помоля Бърнард да ме закара до автобусната спирка. Ще му кажа довиждане и никога повече няма да му се обадя. А после, след като мине четенето на пиесата ми и аз се превърна в новия хит на града, той ще си даде сметка колко много е сгрешил.

Тъкмо хвърлям дрехите си обратно в дърводелската чанта, когато дочувам гласа му.

— Тийнзи? — вика. Надниквам през прозореца. Той върви през моравата. Изглежда притеснен и доста разтревожен. — Тийнзи? — провиква се пак и тя се появява в дворчето.

— Да, скъпи?

— Виждала ли си Кари? — пита.

Забелязвам как раменете ѝ се отпускат разочаровано.

— Не, не съм — промърморва.

— Но къде е тя? — провиква се Бърнард и започва да се оглежда.
— Не съм ѝ бавачка — сопва му се Тийнзи и вдига ръце.

После двамата изчезват заедно в къщата, а аз прехапвам триумфално устни. Значи Тийнзи не е права — Бърнард действително държи на мен. И тя отлично го знае и това я кара да полудее от ревност.

„Горкият Бърнард! — казвам си. — Мое най-велико задължение е да го спася от всички такива като Тийнзи на тоя свят!“

Набързо грабвам някаква книга и се отпускам на леглото. Както и може да се очаква, след минутка Бърнард чука на вратата ми.

— Влез! — провиквам се аз.

— Кари? — бутва вратата той. — Но какво правиш тук? Чакам те край басейна вече цяла вечност! Ще обядваме!

Оставям книгата си и се усмихвам мило.

— Извинявай, скъпи! Но никой не ми каза за това.

— Глупавата ми гъсчица! — промърморва той, приближава се и ме целува по темето. После се изляга до мен и промърморва: — Този бански много ми харесва.

И започваме ожесточено да се мляскаме, докато не чуваме Тийнзи да ни вика. Това ме кара да избухна в смях. Бърнард избухва след мен. И точно тогава вземам решение да наруша собственото си правило — ще бъда с Бърнард! Още тази нощ! Ще се промъкна в стаята му и най-накрая ще го направим! Точно под силиконовия нос на Тийнзи Дайър!

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На вечерята съпругът на Тийнзи, Питър, изпълнява обещанието си и ето че аз седя точно до президента на Боливия. Той е грубиян с белези от шарка по лицето, с надут, самомнително излъчване, което ме плаши. И тъй като не знам нищо нито за Боливия, нито за нейната политика, предпочитам да пестя думите си, за да не кажа нещо погрешно. Имам чувството, че ако го направя, като нищо ще бъде елиминирана. Тайно, разбира се.

За щастие *ел президенте*, както Питър настоява да го нарича, не проявява абсолютно никакъв интерес към мен. Едва сме разгънали платнените си салфетки и сме ги поставили в скута си, когато той ме поглежда, набързо ми взема мярката като човек без никакво значение и се обръща към жената вляво от него. В другия край на масата Тийнзи е сложила Бърнард вдясно от себе си. Твърде далече съм, за да чувам разговора им, но по звънкия, пресилен смях на домакинята разбирам, че се старее да поддържа настроението на обкръжаващите я. От мига, в който се появиха първите гости, Тийнзи се превърна в съвършено различен човек. Няма и следа от подлата пресметлива жена, която видях следобед.

Пъхвам в уста парченце от рибата си, твърдо решена да не се издавам колко ми е скучно. Единственото, което ме държи на масата, е мисълта за Бърнард и как после ще бъдем заедно.

Не мога да не се запитам дали Питър знае за съпругата си и Бърнард. Отпивам от виното си и тихо въздъхвам. Отрязвам си ново парче риба и се вторачвам във вилицата, питайки се дали си струва да рискувам с нова хапка. Рибата е суха и безвкусна, като че ли някой тази вечер е решил, че храната трябва да бъде наказание, а не удоволствие.

— Не обичаш ли риба? — чувам гласа на Питър вляво от себе си.

— Всъщност, не — усмихвам се, зарадвана, че някой е благоволил да разговаря и с мен.

— Твърде лошо, а? — Избутва рибата си в края на чинията и допълва: — Заради тази нова модерна диета, по която се е вманиачила жена ми, никакво краве масло, никаква сол, никаква кожа, никакви

тлъстини и никакви подправки. И всичко това — част от криворазбран стремеж да живеем вечно!

Изкисквам се и отбелязвам:

— Не съм много сигурна дали вечният живот е добра идея.

— Не си сигурна, значи? — поглежда ме Питър. — И си напълно права! Идеята е кошмарна! А ти как се озова тук, между другото?

— Срегнах Бърнард и...

— Имам предвид в Ню Йорк?

— О! Писател съм — отвърщам протичко. После изправям гръб и допълвам: — В момента съм на един семинар в „Ню Скул“, обаче следващата седмица ще четат първата ми пиеса.

— Браво на теб! — отбелязва силно впечатлен домакинят. — Говори ли вече със съпругата ми?

Свеждам очи към чинията си и промърморвам:

— Не мисля, че съпругата ви проявява интерес било към мен, било към творбите ми. — Поглеждам към другия край на масата и към Тийнзи. Тя очевидно пие червено вино, защото устните ѝ са мъртвешки пурпурни. — От друга страна, нямам нужда от благоразположението на съпругата ви, за да постигна нещо в живота.

Охо! Ето го и егото ми, значи! Надига се.

— Ти си една доста самоуверена млада дама — отбелязва Питър. А после, сякаш за да подчертае, че съм отишла твърде далече, ме дарява с една от онези съкрушително учтиви усмивки, които биха поставили на мястото ѝ дори кралицата на Англия.

Очевидно изпаднала в немилост, аз замръзвам на мястото си. Защо не мога да държа затворена проклетата си уста?! Питър просто се опитваше да бъде любезен, а ето че сега обидих съпругата му. И не стига това, ами извърших и още един грях — поддадох се на арогантността си. За мъж е приемливо, но за жена? Или може би не точно в тази компания.

Потупвам Питър по рамото.

— Да? — обръща се той. В гласа му няма острота — само смразяваща липса на интерес.

Тъкмо се каня да го попитам дали ако бях мъж, щеше да ме съди толкова строго, но изражението му ме спира. Вместо това изричам мило:

— Бихте ли ми подали солта, ако обичате?

Успявам да издържа останалата част от вечерята, като се преструвам, че слушам една предълга история за игра на голф в Шотландия, с която Питър забавлява нашия край на масата. Когато прислугата разчиства масата, аз се изпълвам с надежда, че двамата с Бърнард най-сетне ще можем да избягаме, но за съжаление всички биваме натикани на терасата за кафе и десерт. После следва шах в дневната. Бърнард играе с Питър, а аз седя кацнала на ръкохватката на стола му, правейки се, че нищо не разбирам. Истината е, че всеки, което е поне наполовина добър по математика, може да играе шах. Затова, след като с мъка издържах няколко погрешни хода на Бърнард, започвам тихичко да му подсказвам какво да направи. Бърнард започва да печели и около нас се събира малка тълпа, за да наблюдава спектакъла.

Бърнард достойно ми прехвърля всички почести и най-сетне виждам, че, макар и мъничко, започвам да се издигам в очите им. Може би в крайна сметка ще ме признаят за достоен съперник в техния свят.

— Къде се научи да играеш шах? — пита ме той, докато ни приготвя нови коктейли от подвижния бар.

— Играя от съвсем малка. Баща ми ме научи.

Бърнард ме поглежда развеселено и отбелязва:

— Току-що ми даде да разбере, че всъщност не знам нищичко за теб.

— Сигурно защото пропусна да ме питаш — подхвърлям закачливо, с вече възстановено душевно равновесие. Оглеждам се и промърморвам: — Тези хора никога ли не спят?

— Уморена ли си?

— Мислех си...

— После ще имаме достатъчно време за това — прошепва той и докосва с устни тила ми.

— Хей, влюбените птички! — помахва Тийнзи откъм кушетката. — Идвайте вече при нас!

Въздъхвам. Бърнард може и да няма нищо против да си лягаме, обаче домакинята е твърдо решена да ни задържи долу максимално до късно.

Налага се да изтърпя още един час в политически дискусии. Накрая очите на Питър се затварят и когато наистина заспива в стола

си, Тийнзи промърморва, че може би всички трябва да си лягаме.

Поглеждам многозначително Бърнард и се втурвам към стаята си. Сега, когато моментът вече настъпи, започвам да треперя от страх. Тялото ми потрепва в очакване. Как ли ще бъде? Дали ще пища? Ами ако има и кръв?

Нахлузвам си нощницата и сресвам косата си точно сто пъти. След като минава половин час и цялата къща утихва, аз се измъквам тихичко, минавам на пръсти през дневната и тръгвам по другите стъпала, които отвеждат до стаята на Бърнард. Намира се в края на дълъг коридор, разположена удобно до спалнята на Тийнзи и Питър, но, подобно на всички стаи в новото крило, разполага със собствена баня.

Завъртам топката на вратата на Бърнард.

Той е в леглото си и чете. Под меката светлина на нощната лампа изглежда красив и мистериозен, като излязъл от викториански роман. Слага пръст на устните си и дръпва завивките, за да ми направи място. Аз се отпускам тихо в обятията му, затварям очи и се надявам всичко да мине добре.

Той изгася лампата, намества се удобно под завивките и казва:

— Лека нощ, котенце!

Сядам в леглото озадачена.

— Лека нощ ли?

Привеждам се през него и запалвам лампата.

Той сграбчва ръката ми.

— Какво правиш?

— Искаш да *спим*?!

— А ти не искаш ли?

Нацупвам се.

— Мислех си, че...

— Тук? — усмихва се той.

— Защо не?

Той пак изгася лампата.

— Не е възпитано.

Аз пак светвам лампата.

— Възпитано ли?

— Тийнзи и Питър са в съседната стая. — Пак изгася.

— Е, и? — изричам в тъмното.

— Не искам да ни чуят. Може да се почувстват... неудобно.
Смръщвам се в тъмнината и скръствам ръце пред гърди.

— Не мислиш ли, че на Тийнзи ѝ е крайно време да приеме факта, че ти отдавна си продължил напред? От нея и Марджи?

— О, Кари — въздъхва той.

— Не, сериозно ти говоря! Тийнзи е длъжна да приеме факта, че вече се срещаш и с други хора. Че ходиш с мен например...

— Тук си напълно права — казва тихо той. — Но не е необходимо да ѝ натриваме носа с този факт, нали?

— Мисля, че е необходимо — отвърщам аз.

— Хайде да заспиваме. Утре ще помислим по този въпрос.

Това сигурно е знак, че трябва да изхвърча бясно от стаята му.

Но според мен за тази вечер направих достатъчно гафове. Вместо това се отпускам до него и започвам да прехвърлям в ума си всяка сцена, всеки разговор. Опитвам се да сдържа сълзите си, давайки си сметка, че колкото и да исках, този уикенд не се оказа задължително моят триумф.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Толкова се радвам, че намина да ме видиш! — обявява Боби, когато отваря вратата. — Каква приятна изненада! Много, много приятна изненада! — продължава да нарежда, потупвайки ръката ми.

Премествам чантата си от едното рамо на другото и отбелязвам:

— Не е никаква изненада, Боби! Обадох ти се, че идвам. Забрави ли?

— Не, разбира се. Но винаги е приятна изненада да видиш приятел, не мислиш ли? Особено когато приятелят е толкова красив!

— Аха — смръщвам се аз, питайки се какво общо има това с пиесата ми.

Двамата с Бърнард се върнахме в града късно следобед в неделя, заедно с Тийнзи и Питър в техния стар мерцедес. Караше Тийнзи. Питър и Бърнард говореха оживено за спорт, а аз си седях кротко и мълчах като добро и послушно момиче. Кое не беше особено трудно, тъй като и без това нямаше какво особено да кажа. Питах се дали ако с Бърнард заживеем заедно, животът ни ще бъде такъв. Уикенди с Тийнзи и Питър. Не мисля, че бих го понесла. Искях Бърнард, а не неговите приятели.

Прибрах се в апартамента на Саманта и се заклех да сложа някакъв ред в живота си. Идеята включваше и обаждане до Боби, за да се уговорим да се видим и да обсъдим предстоящото четене. За мое съжаление Боби като че ли не приема тази работа така на сериозно, както я възприемам аз.

— Нека ти покажа пространството — изрича той с дразнеща настойчивост, особено след като аз вече видях пространството му, когато идвах на предишното парти. Онази нощ ми изглежда преди цяла вечност — неприятно напомняме, че докато времето лети, моето също може би изтича.

Това четене може да се окаже последният ми шанс да си създам позиции в Ню Йорк. Да си заплуя сигурно местенце върху скалата на Манхатън, от което никой няма да може да ме помръдне.

— Ще сложим столовете тук — посочва Боби пространството на галерията. — И ще сервираме коктейли. Ще се постарая да наквасим публиката. Какво да бъде — бяло вино или водка? Или може би и двете?

— Може би двете — смотолевям сконфузено.

— Смяташ ли да вземеш истински актьори или само ти ще четеш?

— Мисля да чета само аз. Засега — допълвам, представяйки си ярките светлини на Бродуей. — Смятам да изчета цялата пиеса съвсем сама. — След четенето в клас с Капотти, ми се струва по-подходящо засега да не намесвам никой друг.

— Така ще бъде по-добре, нали? — кима Боби. Кимването му, в съчетание с неугасващия му ентусиазъм като че ли започват да се предават и на мен. — Да си отворим шампанско и да го празнуваме!

— Ама сега е обяд! — протестирам аз.

— Само не ми казвай, че си от онези нацисти, дето все гледат колко е часът! — напява той, като ме тика през тесен коридор, отвеждащ до жилищните му помещения. Тръгвам неуверено след него, а в главата ми звънят предупредителни камбанки. — Хората на изкуството не могат да живеят като останалите. Планове, графици и други подобни убиват творческия заряд, не мислиш ли?

— Може би — въздъхвам. Ще ми се да избягам. Обаче Боби ми прави огромна услуга, като поставя пиесата ми в неговото пространство. И именно с тази мисъл приемам чаша шампанско.

— Ела да ти покажа останалата част от апартамента си.

— Няма нужда, Боби — промърморвам отчаяно.

— Но аз искам! Вчера цял следобед чистих заради теб!

— Но защо?

— Помислих си, че може би ще можем да се поопознаем!

О, за бога! Да не би да се опитва да ме прелъсти? Абсурдна ситуация. Първо, той е по-нисък от мен. И вратът му е увиснал, което ще рече, че сигурно е над петдесет. И е гей, нали така?

— Това е спалнята ми! — отваря тържествено вратата той. Декорът е минималистичен, а стаята е с безупречна чистота, затова допускам, че си има прислужница, която идва да му чисти.

Той се тръшва на ръба на перфектно оправеното легло и отпива от шампанското, след което потупва мястото до себе си.

— Боби! — отсичам твърдо. — Вече наистина трябва да тръгвам! — И за да докажа решителността си, оставям чашата си на перваза на прозореца.

— Не я оставяй там! — изписква той. — Ще остави петно!

Вземам обратно чашата и промърморвам:

— Тогава ще я върна в кухнята.

— Ама не можеш да тръгваш вече! — не се предава той. — Имаме да говорим още за пиесата ти!

Завъртам очи, но не желая и да го обиждам повече, отколкото вече го направих. Решавам, че ще приседна за малко до него, а след това ще си тръгна.

Отпускам се предпазливо в другия край на леглото, колкото е възможно по-далече от него.

— За пиесата значи...

— Да, за пиесата — кимва ентусиазирано той. — Какво изобщо те накара да я напишеш?

— Ами аз... — Опитвам се да намеря подходящите думи, но търсенето продължава малко повече и Боби става нетърпелив.

— Подай ми онази снимка, ако обичаш! — И преди да успея да протестирам, той вече се е настанил до мен и сочи снимката с перфектния маникюр на пръста си. — Съпругата ми — обяснява и се изкисква. — Или по-точно, бившата ми съпруга.

— Ти си бил женен? — питам учтиво, но усещам, че предупредителните звънчета в главата ми вече гърмят като камбани.

— Да, за две години. Казваше се Анализ. Французойка е.

— Аха. — Вторачвам се в снимката. Анализ се оказва една от онези красавици, които изглеждат като излезли от лудницата — с нелепо нацупена уста и огромни, пронизващи черни очи.

— Ти ми напомняш за нея — казва Боби и слага ръка на коляното ми.

Аз безцеремонно я махам и отсичам:

— Изобщо не приличам на нея!

— Нищо подобно! За мен си точно като нея — промърморва той. А после, сякаш в някакъв втрисащ забавен кадър, той свива устни и приближава лицето си до моето за целувка.

Аз бързо се обръщам и се изтръгвам от хищническите му нокти. Бррр! И кой нормален мъж изобщо си прави маникюр?!

— Боби! — изкрещявам, вдигам чашата си от пода и излизам от стаята.

Той тръгва след мен към кухнята като виновно пале.

— Не си отивай! — прошепва умолително. — Имаме още почти цяла бутилка с шампанско! Да не очакваш сам да я изпия? А знаеш, че шампанското не издържа отворено!

Кухничката е малка, а Боби се е настанил точно на прага и не ми позволява да изляза.

— Имам си приятел! — просъсквам през стиснати зъби.

— Не е необходимо да му казваме.

Тъкмо се каня да го избутам и да побягна, когато той сменя тактиката си, правейки се на обиден:

— Честна дума, Кари, ще ми бъде много трудно да работя с теб, ако знам, че не ме харесваш.

Ама той майтап ли си прави с мен? От друга страна, Саманта сигурно е права. Да работиш сериозно с мъж не е никак лесна работа. Ами сега? Ако откажа на Боби, дали ще отмени четенето на пиесата ми? Преглъщам и се опитвам да се усмихна.

— Нищо подобно, Боби, харесвам те! Обаче си имам гадже — повтарям, решила, че подчертаването на този факт като че ли е най-добрата ми тактика.

— Кой? — извисява глас той.

— Бърнард Сингър.

Боби се размива гърлено.

— Кой, той ли? — Приближава се и хваща ръката ми. — Но той е твърде стар за теб!

Поклащам глава, чудейки се какво да правя.

Моментното ми колебание дава на Боби още една възможност да атакува. Обвива с ръка врата ми и се опитва пак да ме целуне.

Следва лека борба, през която аз се опитвам да го заобиколя, а той — да ме притисне до мивката. За щастие Боби не само изглежда като маслена топка, но има и мускулите на такава. Освен това аз съм адски отчаяна. Накрая се гмурвам под протегнатите му ръце и се втурвам като обезумяла към вратата.

— Кари! Кари! — крещи той и пляска с ръце, докато се носи след мен по коридора.

Стигам до вратата и спирам задъхано. Тъкмо се каня да му кажа какъв мръсник е и как никак не обичам да си играят с мен (като междувременно се прощавам мислено с всичките си надежди), когато забелязвам измъченото му изражение.

— Извинявай! — извива той като виновно дете. — Надявам се, че...

— Да? — поглеждам го смръщено, като си оправям косата.

— Надявам се, че вече не си ме намразила. И пак можем да направим четенето ти, нали?

Вирвам гордо брадичка и го поглеждам от високо.

— И как мога да ти вярвам след всичко това?

— О, забрави за него! — нарежда той и започва да маха с ръце пред лицето си, като че ли гони ято пчели. — Не исках да те обидя. Просто съм твърде прям. Е, приятели? — пита свенливо и ми подава ръка.

Изпъвам рамене и я поемам. Бърз като стрела, той сграбчва ръката ми и я поднася към устните си.

Позволявам му да я целуне, след което я изтръгвам от ръката му.

— Ами пиесата ти? — пита. — До четвъртък трябва да ми дадеш да се запозная с нея. Тъй като така и така не ми позволи да те целуна, трябва поне да съм наясно в какво се забърквам.

— В момента не нося копие. Ще ти оставя едно утре — изричам бързо. Имам едно у Миранда, но ще го взема от нея после.

— Покани и приятели на четенето. Ама гледай да са от хубавите! — допълва.

Поклащам глава и тръгвам към вратата. Някои мъже никога не се отказват.

Както и някои жени. Вeya си с облекчение пред лицето, докато слизам надолу с асансьора. Поне не отмени четенето ми. Вероятно ще ми се наложи цяла вечер да го отблъсквам, но все пак това ми се струва малка цена за предстоящата слава.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— И кой по-точно е този мухльо? — пита Саманта, разкъсва розово пакетче захарин и изсипва химичното му съдържание в кафето си.

— Нещо като арт дилър. Това е мъжът с пространството. Веднъж ходих там на модно шоу — пояснявам, грабвам дребните парченца розова хартия, пъхвам ги в салфетка и я увивам. Не мога да се сдържа. Тези проклетни пакетчета фалшива захар ме вбесяват. Особено след като не мога да направя и крачка, без да открия поне едно от тях.

— Аха, мъжът с пространството — отбелязва замислено Саманта.

— Боби. Познаваш ли го? — питам, допускайки, че е точно така. Тя познава всички в този град.

Намираме се в „Розовата чаена чаша“ — прочутият ресторант в Уест Вилидж. Наистина е розов. С елегантни столове с крака и облегалки от ковано желязо и древни покривки с рози. Отворен е дваисет и четири часа в денонощието, обаче сервират само закуска, така че, ако пристигнеш сутрин към пет, спокойно можеш да видиш Джоуи Рамон как си яде палачинките.

Днес Саманта си е тръгнала от работа по-рано под претекст, че още не е добре след операцията. Но надали ще да е толкова зле, щом успя да се довлече чак до нашия апартамент.

— Един нисък ли е? — пита сега.

— Трябваше да застане на пръсти, когато се опитваше да ме целуне — промърморвам. От спомена за нахалните опити на Боби кръвта ми отново кипва и в гнева си слагам твърде много захар в чашата си.

— Да, Боби Невил — кимва тя. — Всички го познават. Има много лоша слава.

— Че налита на млади момичета ли?

Саманта се смръщва и пояснява:

— Това надали би му спечелило каквато и да било слава в този град. — Вдига чашата си и си опитва кафето. — Опитва се да налети на

самия „Давид“ на Микеланджело!

— На скулптурата? — ококорвам се аз. Ама че късмет извадих!
— Значи е престъпник?

— По-скоро е революционер в изкуството. Опитваше се да покаже своята гледна точка.

— Която е какво? Че изкуството е отвратително ли?

— Кой е отвратителен? — пита Миранда, появявайки се на масата с раница и черна торба от „Сакс“, метната през рамо. Грабва шепа салфетки и започва да трие челото си. — Навън е четирийсет градуса! — простенва. Махва на сервитьорката и иска чаша лед.

— Пак ли говорим за секс? — поглежда неодобрително Саманта.
— Надявам се, че не съм изминала целия този път, за да изтърпя още един разговор за упражненията „Кегел“! Които опитах, между другото. Почувствах се като маймуна.

— Маймуните правят упражненията „Кегел“? — поглеждам я изненадано аз.

Саманта поклаща глава и промърморва:

— Вие двете сте безнадежден случай.

Въздъхвам. Изминах целия път от Боби насам, въобразявайки си, че ще успея да се справя с неконтролируемото му поведение, но колкото повече мислех за това, толкова повече се ядосвах. Грешка ли бе да приема, че когато най-сетне получих шанс за великия си пробив, той ще се базира на собствените ми качества, а не на прищевките на някакъв си стар коцкар?

— Боби се опита да ми налети — информирам Миранда.

— Този дребосък? — подмята пренебрежително тя. — Мислех, че е гей.

— Той е един от онези типове, които никой не иска да има в компанията си. Независимо дали е гей или не — пояснява Саманта.

— Ама това вярно ли е? — настоява Миранда.

— Такива като него ги наричат „изгубените момчета на сексуалната ориентация“ — намесвам се аз. — Добре де, стига вече! Говоря съвсем сериозно!

— В колежа ми имаше един професор — казва Миранда. — Всички знаеха, че ако спиш с него, ще получиш „отличен“.

— Никак не ми помагаш! — срязвам я аз.

— Хайде, стига, Кари! — намесва се Саманта. — Нищо ново под слънцето! Във всеки бар, където съм работила, имаше неписано правило, че ако спиш с управителя, ще получиш най-добрите смени. В офиса е същото. Винаги има някой мъж, който иска да ти налети. И повечето от тях са женени!

Простенвам.

— И ти... — Не довършвам.

— Дали лягам с тях ли? А ти как мислиш, Пиленце? — поглежда ме косо тя. — Не ми е нужно да правя секс с някой мъж, за да се издигна! От друга страна, не ме е срам от нищо, което съм сторила до този момент! Срамът е безполезна емоция.

Лицето на Миранда се изкривява в изражение, което подсказва, че се кани да каже нещо не особено възпитано.

— Щом това е вярно — пита, — защо тогава не кажеш на Чарли за ендометриозата? Щом не те е срам от нищо, защо не можеш да бъдеш честна с него?

Саманта я поглежда снизходително и отсича:

— Отношенията ми с Чарли не ти влизат в работата!

— Тогава защо непрекъснато говориш за тях? — не отстъпва и Миранда.

Хващам се за главата, чудейки се защо всички сме толкова нажежени. Сигурно е от горещината — сварява мозъка.

Решавам да сменя темата.

— Е, какво ще кажете? Да приема ли поканата на Боби да представя пиесата си в неговото пространство или не?

— Разбира се! — отсича Саманта. — Не трябва да допускаш глупавият ход на Боби да те кара да поставяш под въпрос таланта си! Ако го направиш, значи той е спечелил!

Миранда няма никакъв друг избор, освен да се съгласи с това мнение.

— Защо трябва да позволяваш това дребно влечуго да определя коя си и какво можеш да правиш, а? — изтъква.

Знам, че са прави, но за момент се чувствам победена. От живота и от вечната борба да намериш мястото си в него. Защо не може нещата да са по-лесни, а?

— Ти прочете ли пиесата ми? — питам Миранда.

Тя се изчервява. И с глас, който звучи малко по-пискливо от нормалното, казва:

— Искях да я прочета. Обаче бях прекалено заета. Обещавам, че тази вечер ще я прочета, става ли?

— Не става! — отсичам ядосано. — Вече ми трябва. Утре трябва да я дам на Боби, за да я прегледа!

— Не се докачай, ама...

— Не се докачам.

— Ето, тук е — казва, отваря раницата си и започва да рови в нея. Оглежда съдържанието ѝ объркано, но после взема чантата от „Сакс“ и изсипва съдържанието ѝ на масата. — Трябва да се е смесила с листовките ми.

— Носила си пиесата ми до „Сакс“?! — изписквам невярващо, докато Миранда продължава да рови притеснено из листите си.

— Смятах да започна да я чета, когато работата понамалее. А, ето я! — въздъхва облекчено и ми поднася няколко листа.

Бързо ги преглеждам и питам:

— А къде е останалото? Това е само първата трета.

— Трябва да е някъде тук — промърморва и аз се заемам заедно с нея да преглеждаме всички листи един по един. — О, боже! — отпуска се назад в стола. — Кари, много съжалявам! Вчера един тип ме нападна, грабна сноп листовки и побягна. Остатъкът от пиесата ти трябва да е бил сред тях и...

Спирам да дишам. В буквалния смисъл на думата. Изпълвам се с едно от онези грозни предчувствия, че животът ми всеки момент ще се разпадне.

— Сигурно имаш и друго копие — отбелязва успокоително Саманта.

— У професора е.

— Е, значи всичко е наред! — изчуруликва облекчено Миранда.

Грабвам си чантата и изписквам:

— Трябва да бягам!

И веднага след това устата ми пресъхва.

* * *

Мътните го взели! По дяволите! И всяка друга ругатня, за която можете да се сетите.

Ако не разполагам с пиесата си, значи нямам нищо. Никакво четене, никакъв бъдещ живот.

Но не може Виктор да няма копие, нали така? Идеално си спомням деня, в който му го дадох. А кой ще е този учител, който изхвърля работите на учениците си?

Тичам през целия квартал, лавирайки между гъстия трафик, и почти не събарям няколко пешеходци по пътя си към колежа. Пристигам задъхана, вземам стълбите по две наведнъж и се хвърлям към вратата на Виктор.

Заклучена е.

Завъртам се на сто и осемдесет градуса, пускам се като хала по стъпалата и вземам на спринт целия път до апартамента на Саманта.

Тя лежи на леглото с купчина списание.

— Кари? Можеш ли да повярваш какво ми каза Миранда за Чарли? Според мен беше крайно...

— Да, да — провиквам се аз, докато оглеждам кухнята за телефонния указател.

— Намери ли пиесата си?

— Не! — изпищявам и почвам да разлиствам страниците на указателя.

Поемам си дълбоко дъх, опитвайки се да се овладее. Ето го — Виктор Грийн, с адрес в Мюс.

— Кари? — провиква се Саманта, когато ме вижда пак да излизам. — Можеш ли да ми донесеш на връщане нещо за ядене? Може би китайско? Или пица? С пеперони, ако обичаш! И без много сирене. Гледай да ги предупредиш — без допълнително сирене!

Гррррррр!

Връщам се обратно в Мюс. Всяко мускулче в тялото ми крещи от огромното напрежение. Обикалям нагоре-надолу калдъръмените улички, докато накрая не откривам дома на Виктор — къщичка, скрита зад кулички и много бръшлян. Започвам да удрям по вратата с юмруци, а когато никой не отваря, се строполявам на стълбите отпред.

Но къде, по дяволите, е този човек? Виктор винаги е на разположение. Той няма друг живот, освен в колежа и някоя и друга инцидентна връзка със студентките си. Копеле мръсно! Изправям се и

сритвам вратата и когато не получавам никакъв отговор, надниквам през прозореца.

В къщичката е тъмно. Подушвам въздуха около прозорците и ми се струва, че долавям мирис на застояло и развалено.

Нищо чудно. Виктор е прасе.

А след това забелязвам пред вратата вестниците и другата поща — от три дена са. Ами ако все пак е заминал нанякъде? Но къде би могъл да отиде? Пак започвам да душа около прозореца, питайки се дали пък вонята не подсказва, че той е ритнал камбаната. Може да е получил инфаркт и тъй като няма приятели, никой не се е сетил да го потърси.

Започвам да чукам по прозореца, което е абсолютно излишно. Оглеждам се за нещо, с което бих могла да го счупя, и измъквам едно паве от калдъръма. Вдигам го над главата си, готова за нападение, когато зад себе си чувам глас:

— Виктор ли търсите?

Прибирам ръката си и се обръщам.

Говорещият се оказва възрастна дама с котка на каишка. Върви бавно към мен и се привежда болезнено, за да събере вестниците.

— Виктор замина — информира ме старицата. — Обещах му, че ще му събирам вестниците. Наоколо се навъртат много бандити.

Тайничко пускам павето на земята и питам:

— А кога ще се върне?

— Мисля, че в петък. Почина майка му. Замина за Средния Запад, за да я погребе.

— В петък ли? — Правя стъпка напред и едва не се спъвам в павето. Сграбчвам една клонка бръшлян, за да се задържа.

— Поне така ми каза — в петък — повтаря старицата и поклаща глава.

И изведнъж цялата грозна реалност на ситуацията се стоварва върху мен като циментовоз.

— Но това е твърде късно! — провиквам се, пускам се от бръшляна и се строполявам на земята.

* * *

— Пиленце? — казва Саманта, влизайки в дневната. — Какво правиш?

— Ммммм?

— Седиш тук близо час със зяпнала уста. Не е никак приятна гледка — изрича с укор тя. А когато не отговарям, тя застава над мен и почуква по главата ми. — Ехо! Има ли някой вкъщи?

Аз откъсвам с мъка очи от някаква неидентифицирана точка в стената и бавно ги насочвам към нея.

Тя развява под носа ми няколко страници от вестник и казва:

— Мислех, че двете ще се позабавляваме! Ще поработим върху обявата за годежа ми в „Ню Йорк таймс“! Ти си писател. Това би трябвало да е песен за теб.

— Не съм писател. Вече — промърморвам мрачно.

— Не се дръж като идиот! Една малка спънка — и се предаваш! — Настанява се до мен с купчина вестници в скута и пояснява: — Събирам ги още от месец май. Съобщенията за годежи и за бракосъчетания в „Ню Йорк таймс“. Познати също така и като „Женски спортни страници“.

— На кого му пука? — изсумтявам.

— На всеки, който се счита за нещо в Ню Йорк, Пиленце! — отвръща назидателно, сякаш говори на дете. — И е изключително важно, защото в този вестник не приемат какво и да е съобщение. Бъдещият жених трябва да е завършил Бръшлянената лига! Освен това и той, и булката трябва да произхождат от правилния сорт фамилии. За предпочитане стари пари, но и новите вършат работа, или славата. Или например, ако булката има прочут баща, например актьор, скулптор или композитор. Тогава влизането ѝ на тези страници е гарантирано!

— Не можеш ли просто да се омъжиш като всички нормални хора? — потривам бузи аз. Кожата ми е леденостудена, като че ли кръвта е решила категорично да се оттегли от главата ми.

— И къде е купонът тогава? — изтъква Саманта. — Защо да се жениш в Ню Йорк, ако ще бъдеш Господин Никой? Ако е така, по-добре си стой вкъщи! Сватбата в Ню Йорк е начинът да заемеш правилното си място в обществото. Точно затова приемът ни ще бъде в Сенчъри Клуб. Ако го направиш там, казваш нещо много важно на елита.

— Какво по-точно?

— Че си един от тях, Пиленце — потупва крака ми тя.

— Ами ако не е така? Ако не си един от тях?

— За бога, Пиленце! Тогава просто *се правиш*, че си един от тях, естествено! Какво ти става, за бога? Забрави ли вече всичко, на което съм те учила?

И преди да успея да кажа каквото и да било, тя отива до пишещата ми машина, слага лист в барабана и посочва стола пред бюрото.

— Хайде! Ти ще пишеш, аз ще ти диктувам!

Раменете ми увисват, обаче аз изпълнявам заповедта ѝ и поставям пръсти върху клавишите на машината — но по-скоро по навик, отколкото съзнателно.

Саманта вади една страница от купчината, която е събрала, и оглежда съобщенията.

— Ето едно добро: „Госпожица Барбара Холтърс от Нюпорт, щата Роуд Айлънд, позната на приятелите си като Хореи...“

Дори и да си прави шега с мен, аз напълно ѝ губя нишката.

— Мислех, че ти си от Уийхокен.

— Че кой иска да бъде от тази затънтена дупка? Пиши „Шорт Хилс“! Точно така! „Шорт Хилс“ е напълно приемливо!

— Ами ако някой провери...

— Никой няма да тръгне да проверява! Може ли да продължим, ако обичаш? Така! Госпожица Саманта Джоунс...

— Съкратено или цяло? За „госпожица“?

— Съкратено. Така. Г-ца Саманта Джоунс от Шорт Хилс, щата Ню Джърси, учила в... — Пауза. — Какъв колеж има близо до Шорт Хилс?

— Нямам представа.

— Е, тогава да кажем Принстън. Достатъчно близо е. Така. Учила в Принстън — продължава, особено доволна от хрумването си. — И съм завършила какво? Може би... английска литература?

— Никой няма да го повярва — издигам глас в протест аз, постепенно идвайки на себе си. — Никога не съм те виждала да четеш нещо друго, освен книги от типа „Помогни си сам“.

— Хубаво. Значи без какво точно съм учила. И без това няма значение — махва с ръка. — Трудното е с родителите ми. Ще пишем, че майка ми се е грижела за дома — достатъчно неутрално е, — а баща

ми е бил международен бизнесмен. Така ще мога да обяснявам защо никога не е при нас.

Свалям ръце от клавиатурата и ги отпускам в скута си.

— Не мога да го направя.

— Кое?

— Не мога да лъжа „Ню Йорк таймс“.

— Не ти си тази, която лъже — аз съм.

— Но защо изобщо трябва да лъжеш?

— Кари — промърморва раздразнено тя, — всички лъжат!

— Не е вярно!

— Ти също излъга. Не излъга ли Бърнард за възрастта си?

— Това е различно. Аз няма да се омъжвам за Бърнард.

По устните ѝ заиграва иронична усмивка, сякаш не може да повярва, че ѝ се опълчвам. Накрая казва:

— Хубаво. Сама ще си го напиша.

— Заповядай! — ставам от стола, за да може да седне тя.

В продължение на няколко минути Саманта трака по пишещата машина, а аз седя отстрани и наблюдавам. Накрая не издържам и се провиквам:

— Защо просто не кажеш истината?

— Защото истината не е достатъчно добра.

— Все едно да кажеш, че *ти* не си достатъчно добра.

Пръстите ѝ се заковат на място. Тя се отпуска назад със скръстени ръце и изрича бавно:

— Напротив, достатъчно добра съм! Никога не съм имала и капка съмнение в това...

— Тогава защо не бъдеш себе си?

— Ами ти? — скача от стола тя. — Даваш ми акъл, а не се сещаш да погледнеш себе си! Погледни се само! Подсмърчаш ми цял ден, защото си изгубила половината от пиесата си. Щом си такъв велик писател, защо просто не седнеш и не напишеш нова?

— Тези неща не стават така! — изпищявам с пресъхнало гърло.

— Отне ми цял месец, докато напиша тази пиеса! Човек не може просто да седне и за три дена да нащрака пиеса! Трябва да помислиш! Трябва да...

— Хубаво. Щом държиш да се предадеш, проблемът си е изцяло твой. — Тръгва бясно към стаята си, но после спира, обръща се и

допълва: — Но ако толкова много държиш да се правиш на неудачник, не смей да критикуваш мен! — С тези думи влиза в стаята си и затръшва вратата зад гърба си.

Отпускам глава в ръце. Тя е права. Писна ми от мен самата и от моя провал. Най-добре ще е да си събера багажчето и да се прибера у дома.

Като Лил. И милионите други млади хора, които са идвали в Ню Йорк, за да постигнат нещо, но са се провалили и са се прибрали в провинцията с подвити опашки.

И изведнъж се изпълвам с гняв. Втурвам се към вратата на Саманта и започвам да бия с юмруци.

— Какво? — изревава тя, когато отварям с трясък.

— А ти защо не започнеш всичко отначало, а? — провиквам се без особена причина.

— Защо *ти* не започнеш?

— Ще го направя!

— *Хубаво!*

И трясвам вратата.

И сякаш изпаднала в транс, аз се насочвам към пишещата машина и сядам. Изтръгвам листа с фалшивото съобщение на Саманта, смачквам го на топка и го захвърлям през стаята. Поставям празен лист хартия в барабана. Поглеждам часовника си. Разполагам със седемдесет и два часа и двайсет и три минути до четенето на пиесата ми в четвъртък. И ще се справя! Ако ще и да умра, но ще напиша нова пиеса!

* * *

В четвъртък сутринта лентата на пишещата ми машина се къса. Оглеждам се. Подът около мен е покрит с хартийки от бонбони, сухи пакетчета чай и мазни останки от пица.

Днес е рожденият ми ден. Най-сетне станах на осемнайсет!

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Когато влизам под душа, ръцете ми треперят.

Шишето с шампоана се изплъзва от пръстите ми. Успявам да го хвана секунди преди да падне на плочките и да се разбие. Поемам си дълбоко дъх и отмятам назад глава, за да усетя освежаващата струя на водата.

Направих го. Наистина се справих.

Ала водата не е в състояние да измие начина, по който се чувствам — със зачервени очи, треперещи ръце, тотално разбита.

Никога няма да узная какво би станало, ако Миранда не бе изгубила пиесата ми и не ми се бе наложило да я пренапиша. Нямам представа дали сега е добре или зле. Нямам представа дали ще ме погледнат с одобрение или с презрение. Но все пак го направих! Все пак *опитах*!

Излизам от душа и се изтривам с хавлията. Поглеждам се в огледалото. Лицето ми изглежда изпито и кухо, тъй като през последните три дена почти не съм мигвала. Не така очаквах да посрещна своя дебют, но ще се примиря. Нямам друг избор.

Обличам си червените гумени панталони, китайската роба и старите ботуши Фиоручи на Саманта. Може би някой ден ще бъда като нея и ще мога да си позволя свои собствени ботуши.

Саманта. Във вторник сутринта отиде на работа и оттогава насам нито съм я виждала, нито съм я чувала. Същото се отнася и до Миранда, която не се е обаждала. Вероятно се страхува, че никога няма да ѝ простя.

Но ще го направя. Надявам се и Саманта да прости на мен.

* * *

— Ето те и теб! — изчуруликва весело Боби. — Точно навреме!

— Само да знаеше... — промърморвам.

— Вълнуваш ли се? — повдига се на пръсти той.

— Малко съм нервна — усмихвам се хилаво. — Вярно ли е, че си налетял на „Давид“?

Той се смръщва и пита:

— Кой ти каза?

Свивам рамене.

— Не е хубаво да се обръщаме назад към миналото. Хайде да пийнем шампанско!

Тръгвам след него към кухнята, като държа между нас дърводелската си чанта, така че да не опита пак някой от номерата си. Ако го направи, кълна се, този път ще му зашлевя шамар.

Но не е имало нужда да се притеснявам, защото малко след това гостите започват да пристигат и Боби се втурва към вратата, за да ги посреща.

Оставам в кухнята, отпивайки бавно от шампанското си. После си казвам: „Какво пък толкова!“ и пресушавам набързо чашата. И си наливам втора.

Това е най-важната вечер в живота ми — първото четене на моя творба и... Бърнард.

Присвивам очи. Дано тази вечер да е готов да го направим. Дано тази вечер да не си измисля извинения.

Поклащам глава. Много подходяща настройка относно изгубването на девствеността, няма що!

Тъкмо се каня да си налея трета чаша шампанско, когато чувам:

— Кари?

Едва не изпускам бутилката. Обръщам се и виждам на вратата Миранда.

— Моля те, не ми се сърди! — моли се тя.

Облекчението изпълва тялото ми и аз се усмихвам. Сега, след като Миранда е тук, може би всичко най-сетне ще бъде наред.

* * *

След пристигането на Миранда някои от подробностите от събитието ми се губят, защото се налага да бъда навсякъде едновременно — да посрещам гостите на вратата, да се притеснявам къде да сложим столовете, да отблъсквам атаките на Боби и да се

опитвам да измисля нещо впечатляващо, за да поздравя Чарли, който най-неочаквано се появява заедно със Саманта.

Дори и да ми е още бясна от онзи ден, Саманта с нищо не го показва. Прави ми комплимент за модерните панталони, като същевременно държи Чарли под ръка така, сякаш го притежава. Той е огромен мъж, почти красив и леко непохватен — като че ли се чуди къде да си дене дългите крайници. Автоматично започва да говори за бейзбол, затова, когато се появяват и други хора, аз се измъквам, за да потърся Бърнард.

Намирам го в един ъгъл с Тийнзи. Не мога да повярвам, че е довел и нея след онзи катастрофален уикенд. Обаче или на него не му пука, или Тийнзи не си е направила труда да му сподели мнението си за мен. Но може би защото това е моята вечер, Тийнзи се разтапя в усмивки и ласкателства — или поне на повърхността.

— Когато Бърнард ми каза за това събитие, просто не можах да повярвам! — прошепва в ухото ми, но достатъчно високо, че да бъде чута от всички. — Казах си, че за нищо на света не бих го пропуснала!

— Ами, благодаря — усмихвам се свенливо и поглеждам към Бърнард. — Радвам се, че намери време за това.

Появяват се Капотти и Райън, следвани от Рейнбоу. Започваме да говорим за курса и как Виктор изчезна, и как не можем да повярваме, че лятото почти приключи. Следват още пиене и светски разговори, а аз се чувствам като принцеса в центъра на вниманието на всички. Спомням си за първата си нощ в Ню Йорк със Саманта и си давам сметка колко дълъг път извървах оттогава насам.

— Здравей, малката! — Това е Чоли Хамънд в обичайната си униформа на английски джентълмен. — Познаваш ли Уини Дийки? — И сочи млада жена с остри черти на лицето. — Тя е от „Ню Йорк поуст“ Ако се държиш мило с нея, може и да напише нещо за събитието!

— Тогава ще бъда много мила! — изричам с обигран тон на социална домакиня. — Здравей, Уини! Приятно ми е!

Към десет и половина пространството е препълнено. Домът на Боби е обичайна спирка за всички, излезли да се поразкършат за вечерта. Тук се предлага безплатна пиячка, барманите са голи до кръста и винаги можеш да намериш всевъзможни чудати образи, които да ти повдигнат настроението. Например старата дама с кърките и

бездомникът на име Норман, който от време на време преспива в килера на Боби. Или австрийският граф и близнаците, които твърдят, че са от фамилия Дюпон. Или манекенката, която е спала с всички наоколо. Или младата дама със сребърната лъжица на врата. А наред цялото това пъстро множество е моята скромна милост, застанала на пръсти, опитвайки се да надвика всички.

Когато минава още половин час, аз напомням на Боби за главната цел на вечерта, след което той се опитва да накара хората да седнат. Никой не го чува и той се качва на един стол, за да го видят. Тогава обаче столът под него се чупи. Междувременно Капотти спира музиката, Боби успява да се изправи на крака, стъпва на два стола едновременно и призовава за внимание.

— Тази вечер ще станем свидетели на световната премиера на една пиеса от нашата изключително чаровна млада писателка Кари Брадшоу. Името на пиесата е... ммм... всъщност не знам, но какво значение има...

— „Неблагодарни копелета“ — провиква се услужливо Миранда.

— Да, неблагодарни копелета. Светът е пълен с такива — изписква доволно Боби. — И така, да не губим повече време...

Поемам си дълбоко дъх. Сърцето ми като че ли е предприело непредвидено пътешествие към корема ми. Из залата се разнасят аплаузи, докато аз заемам мястото си пред всички.

Напомням си, че това не е по-различно от четенето в клас, и започвам.

Казват, че в стресови ситуации хората често губят усещането си за време. Така става и с мен. Впрочем заедно с усещането си за време съм изгубила и всичките си сетива, защото първоначално нито виждам нещо, нито чувам. След това си двама сметка, че някой в предните редици се разсмява, и виждам, че това са Бърнард, Миранда, Саманта и Чарли, Рейнбоу, Капотти и Райън. След това забелязвам как хората се изправят и напускат местата си. След това осъзнавам, че смехът се дължи не на пиесата ми, а на нещо смешно, което някой отзад е казал. След това някой пуска отново музиката.

Опитвам се да не обръщам внимание на нищо, но лицето ми пламва и гласът ми заглъхва. Мисля, че умирам. В задната част на залата хората започват да танцуват. Аз съм сведена до промърморване, до неволен и нежелан поглед.

Кога ще има край на всичко това?

И като по чудо краят настъпва. Бърнард скача на крака и започва да ръкопляска. Миранда и Саманта реват одобрително. Но това е всичко. Даже Боби не ми обръща внимание. Той е на бара и сипе ласкателства по посока на Тийнзи.

Това ли е? Свърши ли? Но какво беше това? Какво се случи?

Мислех си, че ще има радостни възгласи.

Мислех си, че ще има аплодисменти.

Толкова труд — за нищо?

Истината започва да ми просветва, въпреки че в случая надали става въпрос за светлина. Просветването подсказва за нещо приятно. За надежда. За по-добри дни. За ново начало. А това не е начало. Това е край. Унижение. Пълен провал.

Нищо не става от мен.

Значи Капот и баща ми, и всички останали са били прави — аз нямам писателски талант. Преследвах една ефимерна мечта без никакво покритие. И сега всичко свърши.

Цялата треперя. Но какво да направя сега? Оглеждам залата, очаквайки хората да се превърнат в есенни листа — червени, после кафяви, и накрая да се понесат към земята и да се разпаднат. Как да... Какво да...

— Според мен беше много добра — нарежда Бърнард и приближава към мен, усмихнат като клоун от онези кутийки с пружинките. — Много освежаващо!

— Беше страхотно! — гука Миранда и ме прегръща. — Направо не знам как издържа пред всичките тези хора! На твое място щях да умра от страх!

Поглеждам към Саманта, която кима.

— Беше забавно, Пиленце!

Това е един от моментите в живота на всеки човек, когато никой не може да ти помогне. Нуждата ти е толкова силна, че се превръщаш в черна дупка, изсмукваща енергията от всички около теб. Пристъпвам замаяно напред.

— Хайде да пийнем по нещо! — предлага Бърнард, като ме хваща за ръка.

— Да, да пийнем — съгласява се Саманта.

Това вече е твърде много. Дори и Саманта, която е най-големият ми фен, знае, че пиесата ми е пълен провал.

Чувствам се като чумава. Никой не иска да бъде до мен.

Бърнард се втурва към бара и подобно на отърсване от вирус, ме настанява (представяте ли си!) точно до Тийнзи, която в момента разговаря с Капотти.

Усмивкам се неловко.

— Така — въздъхва драматично агентката.

— Очевидно си работила върху пиесата — казва Капотти. — Имам предвид след четенето в клас. Сега ми се стори, че е по-добра от преди.

— Наложил се да я пренапиша изцяло. За три дена — промърморвам.

И внезапно си давам сметка, че Капотти беше прав. За онова, което ми каза по време на вечерята у семейство Джесън. Наистина никой не взема Боби на сериозно. И четенето в неговото пространство действително не беше начинът да ме забележат. Защо не го послушах? Лятото свърши, а ето че единственото, което постигнах, е да се изложа пред всички, на чието мнение държа.

Пребледнявам като платно.

Капотти очевидно усеща притеснението ми, защото ме потупва по рамото и казва:

— Хубаво е да се рискува, помниш ли?

И когато той се отдалечава, връхлита Тийнзи — за да ме довърши.

— Намирам пиесата ти за забавна. Много забавна — мърка тя. — Но само се виж, скъпа! Ти си съсипана! Изглеждаш напълно изтощена! И си прекалено слаба. Сигурна съм, че родителите ти вече се тревожат за теб!

Прави пауза, а после с най-блестящата си усмивка забива последния пирон:

— Не мислиш ли, че вече е крайно време да се прибереш у дома!

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Опитвам се да се напия, но не ми се получава.

Аз съм пълен неудачник. Не мога дори да се напия като хората.

— Кари! — обажда се предупредително Бърнард.

— Какво? — поглеждам го аз и надигам една бутилка шампанско към устните си. Свих я на партито в дърводелската си чанта. Знаех си, че тази чанта ще се окаже много полезна някой ден.

— Има опасност да се нараниш — промърморва Бърнард и изтръгва бутилката от ръцете ми. — Таксито може да спре внезапно и бутилката да ти избие зъбите.

Дръпвам си бутилката обратно и я стисвам до гърдите си.

— Днес е рожденият ми ден.

— Знам.

— Няма ли да ми кажеш „Честит рожден ден“?

— Казах го. Няколко пъти. Сигурно не си ме чула.

— А купи ли ми подарък?

— Да. Виж какво — започва той и погледът му става сериозен. — Може би ще е най-добре да те оставя у вас. Не е задължително да го правим точно тази вечер.

— Но аз си искам подаръка! — извивам жалостиво. — Все пак днес е рожденият ми ден. Трябва да стане точно днес, иначе не се брои!

— Теоретично погледнато, вече не е рожденият ти ден. Минава два през нощта.

— Теоретично погледнато, рожденият ми ден започва едва след два през нощта. Затова се брои!

— Всичко ще бъде наред, хлапе! — потупва ме по крака той.

— Не ти хареса, нали? — промърморвам, надигам пак бутилката, а после поглеждам през прозореца. Застоялият летен въздух изгаря лицето ми.

— Кое по-точно?

Господи! Според него за какво говоря? Толкова ли е недосетлив? Наистина ли всички са толкова недосетливи, само че аз не съм го

разбирала досега?

— Пиесата ми, разбира се! Каза, че ти харесва, но като че ли не ти хареса.

— Каза, че си я пренаписала.

— Само защото се наложи. Ако Миранда не беше...

— Стига, хлапе! — изрича успокояващо той. — Случват се и такива неща.

— Но на мен! Само на мен! На никой друг!

Както изглежда, на Бърнард му идва до гуша от истерията ми. Скръства ръце пред гърди.

Този негов жест като че ли връща част от здравия ми разум. Не мога да изгубя и него! Не и тази вечер!

— Моля те — промърморвам, — нека не се караме!

— Нямах представа, че се караме.

— Така е. — Оставям бутилката и се залепям за него.

— О, хлапе — изрича той, галейки ме по бузата, — знам, че преживя трудна вечер. Но така става, когато представиш нещо пред публика.

— Наистина ли? — подсмърквам.

— Всичко се свежда до пренаписване. Ще преработиш пиесата и всичко ще бъде наред. Ще видиш!

— Мразя пренаписването — изсумтявам. — Защо не може всичко да стане както трябва още от първия път?

— Тогава къде му е хубавото на писането?

— О, Бърнард — въздъхвам. — Обичам те!

— Аз също те обичам, хлапе.

— Честно? В два през нощта? На Медисън авеню? Ти ме обичаш?

Той се усмихва.

— И какъв подарък си ми купил? — измърквам.

— Ако ти кажа, няма да е изненада, нали така?

— И аз ще ти дам един подарък — изфъфлям.

— Не е нужно да ми даваш никакъв подарък.

— О, но ще го направя! — отбелязвам загадъчно.

Нищо, че пиесата ми беше истински провал — изгубването на девствеността ми ще оправи всичко.

— Заповядай! — изрича триумфално Бърнард и ми подава кутия, перфектно опакована в блестяща черна хартия, с огромна черна панделка отгоре.

— О, боже! — Отпускам се на колене на килима в дневната му.
— Дали е онова, което си мисля, че е?

— Надявам се — отвърща притеснено той.

— Значи вече ми харесва! — Поглеждам го с блеснали очи.

— Все още не знаеш какво е.

— Напротив, знам! — възкликвам щастливо, разкъсвайки хартията. Плъзвам пръсти по огромните релефни букви на кутията — ШАНЕЛ.

Бърнард изглежда леко неловко от моята бурна демонстрация на радост.

— Тийнзи реши, че ще ти хареса — промърморва.

— Тийнзи ли? Питал си Тийнзи какво да ми купиш? Мислех, че тя ме мрази.

— Каза, че имаш нужда от нещо хубаво.

— О, Бърнард! — Повдигам капака на кутията и внимателно разгръщам меката хартия. И ето я и нея — моята първа чанта „Шанел“!

Изваждам я нежно и я прегръщам.

— Харесва ли ти? — пита той.

— Великолепна е! — изричам тържествено. Държа я още няколко секунди, наслаждавайки се на меката кожа. А после, крайно неохотно, я връщам обратно в памучната ѝ торбичка, а оттам и в кутията.

— Не искаш ли да я използваш? — възкликва объркано Бърнард.

— Искам да си я пазя.

— Защо?

— Защото искам винаги да бъде... *перфектна*! — „Защото нищо никога не остава перфектно“ — допълвам наум. — Благодаря ти, Бърнард! — Чудя се дали няма да се разплача.

— Хей, котенце, та това е само една чанта!

— Да, знам, но... — Изправям се, сядам до него на дивана и започвам да галя тила му.

— Нетърпелива лисичка, а? — Той ме целува и аз го целувам в отговор, а после започваме с останалото. Накрая той ме хваща за ръка

и ме повежда към спалнята.

Това е! Но незнайно защо аз вече не съм сигурна, че съм готова.

Напомням си, че това не би трябвало да бъде нищо особено. И без това сме правили всичко, с изключение на това. Прекарали сме десетки нощи заедно. Но самата мисъл, че този път ще стигнем до него, ме кара да се чувствам различно. Дори и целувките ни са неловки. Сякаш едва се познаваме.

— Имам нужда от нещо за пиене — промърморвам.

— Не пи ли достатъчно? — поглежда ме тревожно той.

— Не, имах предвид вода — излъгвам. Грабвам една от ризите му, за да се покрия, и хуквам към кухнята. На плота зървам бутилка водка. Затварям очи, събирам смелост и я надигам. После набързо изплаквам уста с вода.

— Окей, готова съм! — обявявам, застанала на прага.

И отново се разтрепервам. Опитвам се да бъда сексапилна, но не знам как. Всичко ми изглежда толкова фалшиво и изкуствено, включително и аз самата. Вероятно човек трябва да се научи как да бъде секси в спалнята. Или просто трябва да е роден с него — като Саманта. На нея сексапилът ѝ идва отвътре. А на мен точно сега би ми било много по-лесно да се правя на водопроводчик.

— Ела тук! — засмива се Бърнард и потупва леглото до себе си. — И изобщо не си въобразявай, че ще ми откраднеш ризата! Някога Марджи все ми крадеше ризите.

— Марджи ли?

— Нека не говорим за нея, става ли?

И пак започваме да се целуваме, само дето сега имам чувството, че и Марджи е в стаята. Опитвам се да я прогоня от ума си, напомняйки си, че сега Бърнард е само мой. Но така само успявам да се почувствам много по-нищожна в сравнение с нея. Може би, след като най-накрая приключим с онова нещо, ще бъде по-добре.

— Какво ще кажеш просто да го направим, става ли? — питам.

Той повдига глава и пита:

— Това не ти ли харесва?

— Точно обратното. Но просто искам да го направим!

— Аз не мога просто...

— Бърнард, моля те!

Миранда се оказа права. Това е ужасно! Защо не го направих, когато имах възможност в гимназията? Сега поне щях да съм наясно какво да очаквам.

— Окей — промърморва той. И ляга върху мен. И започва да се намества лекичко. После още малко.

— Стана ли вече? — питам объркано. Брей, значи Миранда не е била права. Че това е едното нищо.

— Не. Аз... — Не довършва. — Виж какво, ще имам нужда от твоята помощ.

От моята помощ ли? Но какви ги приказва той, за бога? Никой не ме е предупреждавал, че и „моята помощ“ е част от програмата.

Защо не може просто да го направи?

И ето ни там, лежим си чисто голи. Но най-вече голи в емоциите си. Не бях подготвена точно за *това*! За грубата, неуспешна интимност.

— Би ли могла просто да... — моли той.

— Разбира се — казвам.

Давам всичко от себе си, но не е достатъчно. И после той се опитва. И после изглежда, че като че ли най-сетне е готов. Пак се качва върху мен. „Добре, давай сега, жребецо!“ — казвам си. Прави няколко движения напред. Слага долу ръката си, за да си помогне.

— Така ли би трябвало да бъде? — питам.

— А ти как мислиш?

— Нямам представа.

— Как така нямаш представа?

— Никога досега не съм го правила.

— Каквооо? — дръпва се от мен като попарен той.

— Моля те, не ми се сърди! — умолявам го и се хващам за крака му, докато той изскача от леглото. — Просто никога досега не съм срещала подходящия мъж. Всеки си има първи път, не мислиш ли?

— Не и с мен! — провиква се той, хуква из стаята и започва да събира нещата ми.

— Но какво правиш, за бога?

— Трябва веднага да се облечеш!

— Но *защо*?

Той започва да си скубе косите и да крещи:

— Кари, не можеш да останеш тук! Не можем да го направим! Аз не съм този мъж!

— И защо? — повтарям, а инатът ми се превръща в паника.

— *Защото аз не съм този мъж!* — повтаря той, поема си дълбоко дъх, за да се овладее, и допълва: — Аз съм зрял мъж, а ти си дете...

— Не съм дете! Вече съм на осемнайсет!

— Но нали беше във втори курс в колежа?! — Нов ужас в очите.

— Опа! — размивам се, опитвайки се да обърна всичко на шега.

— Ти да не си луда? — зяпва ме той.

— Не, не мисля. Или поне последния път, когато се проверих, си бях съвсем нормална... — започвам, но след това изпускам нервите си. — Но това съм си все аз, нали? Очевидно е, че не ме желаш. Затова не можа да го направиш. Не можа да го вдигнеш. Защото... — И в мига, в който тези думи излизат от устата ми, аз си давам сметка, че са най-лошото, което можеш да кажеш на един мъж. Защото и без това той самият се чувства достатъчно гадно.

— Но аз не мога да го направя! — започва да вие той, но повече на себе си, отколкото за мен. — Не мога и толкова! Какво правя, за бога? Какво стана с живота ми?

Опитвам се да си спомня всичко, което съм чела за импотентността, и изричам:

— Може да успея да ти помогна. Може да пореботим върху това и...

— Не желая да ми се налага да работя върху сексуалния си живот! — вече реве той. — Не схващаш ли? Не желая да ми се налага да работя и върху брака си! Не желая да ми се налага да работя върху връзките си с хората! Искам те просто да се случват, без никакви усилия! И ако ти не беше такъв кретен, може би щеше да ме разбереш!

Какво?! За момент съм твърде попарена, за да реагирам по какъвто и да било начин. А след това се затварям в себе си от болка и възмущение. Значи съм кретен, така ли? Възможно ли е жените да бъдат кретени? Трябва да съм наистина кошмарна, щом един мъж ме нарича кретен.

Стисвам устни и грабвам бикините си, които той бе захвърлил на леглото.

— Кари — казва той.

— Какво?

— Може би е най-добре да си вървиш.

— Не думай.

— И ние... може би е най-добре повече да не се виждаме.

— Ясно.

— Но въпреки всичко държа да вземеш чантата — изрича той, опитвайки се да бъде възпитан.

— Не я искам. — Това, разбира се, е една опашата лъжа. Всъщност я искам. Отчаяно я искам. Искам все пак да изляза с нещо хубаво от този съмнителен рожден ден.

— Моля те, вземи я! — повтаря той.

— Подари я на Тийнзи. С нея сте си лика-прилика. — Искан ми се да му зашлевя шамар. Но това е като в един от онези сънища, където все се опитваш да удариш мъжа срещу теб и все пропускаш.

— Не се дръж като говедо! — отсича той. Вече сме облечени и сме на вратата. — Вземи я, за бога! Знаеш, че я искаш!

— Прекаляваш, Бърнард.

— Ето, заповядай! — Опитва се да натика чантата в ръцете ми, обаче аз отварям вратата, натискам бутона на асансьора и скръствам ръце пред гърди.

Бърнард влиза в асансьора и слиза с мен.

— Кари — прошепва, като се опитва да не прави сцена пред оператора на асансьора.

— Не! — тръсвам глава.

Той ме изпраща до тротоара и вдига ръка, за да ми спре такси. Защо става така, че точно когато не искаш да виждаш такси, то веднага спира пред теб? Защото част от мен продължава да се надява, че това не се случва наистина, че съвсем скоро ще стане някакво чудо и че всичко ще се върне към обичайния си ход. Обаче в следващата секунда Бърнард казва на шофьора адреса ми и му дава десет долара, за да ме закара у дома.

Вмъквам се на задната седалка побесняла от гняв.

— Заповядай! — тика ми той пак чантата.

— Казах ти, че не я искам! — вече крещя.

И докато таксито се отделя от бордюра, той отваря за миг вратата и хвърля чантата вътре.

Чантата се приземява в краката ми. За миг се питам дали да не я хвърля през прозореца. Но не го правя. Защото вече рева. Истерично. С дълбоки, раздиращи ридания, от които имам чувството, че всеки момент ще умра.

— Хей! — обажда се от предната седалка таксиджията. — Плачеш ли? Плачеш в моето такси? Но за да плачеш, ти трябва причина, момиче! И аз ще ти дам веднага една. Какво ще кажеш да поплачем за „Янките“, а? И за проклетия им мач от вчера?

Какво?

Таксито спира пред кооперацията на Саманта. Вторачвам се безпомощно в нея, неспособна да помръдна ни крак, ни ръка.

— Хей, момиче! — изръмжава шофьорът. — Ще благоволиш ли да излезеш? Няма да те чакам цяла нощ, я!

Изтривам очи с опакото на дланта си и вземам едно от онези прибързани и необмислени решения, за които всички разправят, че не трябва да се вземат.

— Закарайте ме на Гринич стрийт!

— Ама...

— Гринич стрийт!

* * *

Дотърям се до телефонната будка на ъгъла. С треперещи ръце пускам монета в дупката. Телефонът звъни няколко пъти. Накрая един сънен глас промърморва:

— Да?

— Капоти?

— Да? — Прозявка.

— Аз съм. Кари Брадшоу.

— Да, Кари. Знам фамилията ти.

— Може ли да се кача при теб?

— Четири сутринта е.

— Моля те!

— Добре де, добре.

Прозорецът му светва. И сянката му започва да се движи насамнатам. После прозорецът се отваря и той хвърля ключовете си.

Хвацам ги от раз.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Отварям едно око. Затварям го. Пак го отварям. Къде съм, по дяволите? Това трябва да е един от онези кошмари, когато си мислиш, че си буден, обаче всъщност спиш.

Ама някак си не се усещам заспала.

Освен това съм гола. И там, долу, мъничко боли.

Но това, защото... усмихвам се. Случи се! Вече официално изгубих девствеността си!

Намирам се в апартамента на Капоти Дънкан. В леглото му. Леглото с карираните чаршафи, които е купила майка му. И двете възглавници с пяна (защо мъжете се вживяват толкова на тема възглавници?), и боцкащото армейско одеяло, което е принадлежало на дядо му. Който пък го е взел от баща си, който се е бил в Гражданската война. Капоти е много сантиментален относно фамилното наследство. Все още чувам Патси Клайн да напява нежно от стереоуредбата „Разпадам се на парчета“. Отсега нататък всеки път, когато чуя тази песен, ще си спомням за Капоти и за нощта, която прекарахме заедно. За нощта, в която той мило отне девствеността ми.

Сигурно имам голям късмет, защото всичко се оказва почти такова, каквото съм си го представяла. И докато го правехме, аз съвсем искрено мислех, че съм влюбена в него. Той непрекъснато ми повтаряше колко съм красива. И как не трябва да се страхувам. И колко щастлив бил той, че е с мен. И как искал да бъде с мен още от самото начало, обаче си мислел, че не мога да го понасям. А после, когато съм започнала да излизам с Бърнард, как решил, че вече е изгубил всички шансове. И как, когато наистина съм успяла да напиша пиеса, той решил, че ще го помисля за „не достатъчно добър“. Защото той не бил успял да напише нищо особено.

Брей! Мъжете също можели да бъдат неуверени в себе си!

Аз, естествено, му казах, че се е получило недоразумение. Не му казах обаче, че в началото действително не го намирах за особено привлекателен.

А сега, разбира се, смятам, че той е най-разкошният мъж във вселената.

Надниквам в неговата посока. Той все още спи, легнал по гръб. Лицето му е спокойно и умиротворено и ми се струва, че долавям нещо като усмивка по устните му. Без очилата си изглежда стряскащо уязвим. Снощи, докато се целувахме и той направи онзи номер на сексапилния библиотекар, тоест смъкна очилата си, се възряхме в очите си и останахме така дълго време. Имах чувството, че виждам в зениците му цялото негово минало.

Бях в състояние да науча всичко за него по начин, непознат за мен до този момент.

Беше малко призрачно, но същевременно истинско и дълбоко.

Според мен най-важното, което открих тази нощ за секса, бе познанието. Фактът, че по този начин можеш да разбереш изцяло един човек. И обратното.

Претъркувам се към ръба на леглото, оглеждайки се за бикините си. Искам да се измъкна, докато Капоти все още спи. Сделката си е сделка, а аз обещах, че на сутринта ще се омета.

Надигам се бавно, за да не изскърца матракът. Самият той е на около стотина години — останал е от първоначалните собственици на къщата. Питам се колко ли човека са правили секс в това легло. Надявам се, че са били много. Надявам се също така и за тях да е било толкова приятно, колкото беше за мен.

Откривам всичките си дрехи, прострени на дивана. Чантата „Шанел“ е хвърлена край вратата, където я пуснах, когато Капоти сграбчи лицето ми, притисна ме до стената и започна да ме целува като обезумял. А аз буквално разкъсах дрехите му.

Но това няма никакво значение сега, защото и без друго няма да го видя повече. Налага се да се изправа очи в очи с бъдещето си — университета „Браун“.

А може би, след четирите години в колежа, ще опитам пак. Ще нахлуя с гръм и трясък през портите на Смарагдовия град и този път ще го превзема!

Засега обаче съм твърде уморена. Кой да предположи, че осемнайсетте могат да бъдат толкова изтощителни?!

Въздъхвам и пъхвам крака в обувките си. Добър маратон си направих, няма що. Вярно, на няколко пъти обърквах посоката, но все

пак успях да оцелея.

Връщам се на пръсти в спалнята, за да погледна за последен път Капотти.

— Довиждане, любовнико! — прошепвам нежно.

Устата му се отваря, той се събужда и объркано удря възглавницата си. После сяда и примижава към мен.

— Хм?

— Извинявай — прошепвам, докато вземам часовника си. — Аз просто... — И соча вратата.

— Но защо? — Трие очи той. — Не ти ли хареса?

— Много! Обаче...

— Тогава защо си тръгваш?

Свивам рамене.

Той опитва нощното шкафче за очилата си, слага ги и примигва иззад дебелите лещи.

— Няма ли поне да ми доставиш удоволствието да ти сервирам закуска? Един джентълмен никога не оставя дамата да си тръгне, без първо да я нахрани!

Разсмивам се и отбелязвам:

— Мисля, че съм в състояние и сама да се нахраня. Освен това, както го описваш, ме караш да се чувствам като птичка.

— Птичка ли? По-скоро тигър, ако питаш мен! — засмива се и той. — Я ела тук!

И разтваря ръце. Аз припълзвавам нагоре в леглото и падам в обятията му.

Той гали косата ми. Топъл е, уютен и леко мирише. Сигурно на мъж, не знам. Миризмата ми се струва странно позната. Като препечена филийка.

Отмята глава назад и се усмихва.

— Някой казвал ли ти е колко си красива сутрин?

* * *

Някъде към два следобед най-сетне успяваме да се занесем до „Розовата чаена чаша“ за закуска. Аз съм метнала една от ризите на Капотти над гумените си панталони. Ядем палачинки и бекон с

истински кленов сироп, изпиваме поне литър кафе, пушим цигари и си говорим свенливо и нетърпеливо практически за нищо.

— Хей! — възкликва той, когато донасят сметката. — Искаш ли да отидем в зоологическата градина?

— В зоологическата градина ли?

— Ами да! Чух, че докарали нова полярна мечка!

И изведнъж за мен няма нищо по-важно на този свят от това да отида в зоологическата градина с Капотите. През двата си месеца в Ню Йорк не съм разглеждала нито една туристическа забележителност. Не съм ходила нито до Емпайър Стейт Билдинг, нито до Статуята на свободата, нито до музея „Метрополитън“, нито дори до Обществената библиотека.

Голяма грешка! Не мога да си тръгна от Ню Йорк, без да направя задължителната туристическа обиколка!

— Изчакай ме само минутка да свърша едно нещо! — казвам.

Ставам и се запътвам към тоалетните. Точно пред вратата има монетен автомат.

Миранда вдига още на първото позвъняване.

— Ало? — пита тревожно тя, като че ли очаква само лоши новини. Винаги отговаря така на телефона си. Това е едно от нещата, които най-много обичам в нея.

— Направих го! — изписквам триумфално аз.

— Кари, ти ли си? О, боже! Какво стана? Как беше? Болеше ли? Как се държа Бърнард?

— Не го направих с Бърнард.

— Какво? — ахва тя. — С кого го направи тогава? Не можеш просто да тръгнеш по улиците и да си избереш първия непознат! О, не, Кари! Само не ми казвай, че си забърсала първия срещнат в бара...

— Направих го с Капотите! — изричам гордо.

— С онова момче? — Почти я виждам как зяпва. — Мислех, че го мразиш!

Обръщам се и поглеждам към Капотите. Той хвърля небрежно на масата няколко банкноти.

— Но вече не го мразя — промърморвам.

— Ами Бърнард? — повишава глас тя. — Нали каза, че Бърнард е Единственият?!

Капотите се изправя.

— Промяна в плановете — изричам бързо в телефона. — Той не можа да го вдигне. Наложих се да прекратя мисията и да си намеря друга ракета.

— Кари, но това е отвратително! Саманта ли ти каза да постъпиш така? Звучиш точно като нея! О, боже! Но това е истинска лудост! Какво ще правиш сега?

— Ще отида да видя полярната мечка — изричам през смях. И лекичко затварям, преди да е започнала да ми задава нови въпроси.

* * *

Била ли съм някога влюбена? Ама истински влюбена? И защо става така, че с всеки следващ мъж си мисля, че него обичам повече от предишния? Сещам се за малко за Себастиан и се усмихвам. Но какво, за бога, съм правела с него? Или с Бърнард? Привеждам се над стената, за да видя по-добре полярната мечка. Горкият Бърнард! Той се оказа по-объркан и от мен самата!

— На какво се смееш? — пита Капот и ме прегръща иззад гърба. Не можем да се откъснем един от друг. В метрото се бяхме притиснали, по Пето авеню вървахме ръка за ръка, при входа на зоологическата градина се целунахме. Тялото ми се е превърнало в желе. Не мога да повярвам, че похабих цялото си лято в преследване на Бърнард, вместо да бъда с Капот.

Но може би Капот нямаше да ме обича толкова, ако това беше станало.

— Аз винаги се смея — отговарям.

— Защо? — пита нежно той.

— Защото животът е смешен.

В зоологическата градина си купуваме хотдог и шапки с образа на полярната мечка. После тичаме по Пето авеню, минаваме покрай стареца, който продава моливи пред „Сакс“, и това ми напомня за запознанството ми с Миранда. Подреждаме се на опашката от туристи за Емпайър Стейт Билдинг и се возим с асансьора до върха. Гледаме през телескопите и се мляскаме, докато останем без дъх. После вземаме такси до дома на Капот.

Пак правим секс и не спираме, докато не си даваме сметка, че умираме от глад. Отиваме в китайския квартал и ядем патица по пекински — нещо, което никога досега не бях хапвала. След това се мотаем из Сохо и се хилим, припомняйки си как Тийнзи взе онова хапче на партито у Бари Джесън, както и всички шантави неща, които ни се случиха през лятото. Вече е доста късно — минава полунощ, и аз осъзнавам, че ще прекарам още една нощ с него, а на сутринта ще си тръгна.

Но когато утрото идва, ние все така не можем да се откъснем един от друг. Отиваме в моята квартира и правим любов на леглото на Саманта. Аз се преобличам, пъхвам четката си за зъби и един кат бельо за смяна в дърводелската си чанта и отново тръгваме да се правим на туристи. Правим задължителната обиколка и стигаме до Статуята на свободата. Изкатерваме се чак до върха и се смеем колко малка всъщност изглежда, когато стигнеш до короната. А после пак се връщаме в дома на Капотти.

Ядем хамбургери в едно бистро на ъгъла и пица в ресторанта на Джон. Аз изживявам първия си оргазъм.

Часовете минават като сън, примесени с отчаянието от неминуемата раздяла. Знаем, че това не може да продължи завинаги. След първи септември Капотти започва работа в едно голямо издателство. А аз трябва да замина за „Браун“.

— Сигурна ли си? — шепне ми той.

— Нямам друг избор. Надявах се да успея да пробия с пиесата си, така че да мога да убедя баща си да ми позволи да уча в Нюйоркския университет.

— А защо не му кажеш, че си размислила?

— Имам нужда от много сериозно извинение, за да успея.

— А не стига ли това, че си срещнала мъж, по когото си луда и искаш да останеш с него?

— Той ще получи инфаркт. Не съм възпитана да базирам решенията си на любовни връзки.

— Звучи ми като доста старомоден човек.

— Не, не е такъв. Ще ти хареса. Той е гений, също като теб!

Трите дена с Капотти ме научиха, че онова, което вземах за арогантност у него, просто се дължи на дълбоките му познания за литературата. Точно като мен и той е твърдо убеден, че книгите са

свещено нещо. За другите хора може и да не са, но когато човек обича нещо страстно, се държи здраво за него. Защищава го. И не се преструва, че не го смята за важно, само и само да не обиди останалите.

И внезапно става сряда сутринта. Днес е последният ни час. Толкова ми е тъжно, че едва успявам да надигна ръка, за да си измия зъбите. Ужасявам се от срещата с останалите от семинара. Но както често става в живота, оказва се, че не е имало нужда да се притеснявам.

На никого не му пука.

Когато двамата с Капотти пристигаме, Райън и Рейнбоу говорят пред входа на колежа. Аз пускам ръката на Капотти, мислейки си, че не е добре другите да знаят за нас, обаче той няма подобни скрупули. Хваща обратно ръката ми и я мята през рамото си.

— Хей, вие двамата да не сте станали двойка, а? — ококорва се Райън.

— Нямам представа — промърморвам и поглеждам Капотти за потвърждение.

Той отговаря, като ме целува право в устата.

— Отврат! — смръщва се Рейнбоу.

— Чудех се колко време ще ви трябва, докато разберете, че сте един за друг — отбелязва Райън.

— Знаете ли, че в Бауъри откриват нов клуб? — възкликва Рейнбоу.

— А у Чоли Хамънд ще има четене — приглася Райън. — Чувал съм, че прави страхотни купони!

— Някой иска ли другата седмица да отскочим до Илейн? — пита Капотти.

И продължават все в този дух, без никой да се сети, че аз няма да присъствам на нито едно от тези събития. Както и за пиесата ми. Сигурно вече са забравили за нея.

Или, също като мен, се чувстват твърде неловко, за да говорят за нея.

Когато се съмняваш, винаги има и план Б: Ако се случи нещо наистина ужасно, просто не му обръщай внимание.

Тръгвам след останалите, влачейки крака. И за какво беше всичко това, ако смея да попитам? Сприятелих се с хора, които сигурно

никога повече няма да видя, излизах с мъж, който се оказа нещастник, открих любов, която не мога да задържа, и прекарах цялото си лято в писане на пиеса, която никой не желае да види. Както би казал в този случай баща ми, не използвах времето си никак „конструктивно“.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— И какво ще стане сега с теб и Капотти? — иска да знае Миранда. — Вярваш ли, че ще можете да поддържате връзката си от разстояние? Звучи ми като случай на целенасочено подсъзнателно...

— Но щом е целенасочено, как може да бъде подсъзнателно?

— Е, разбираш какво искам да кажа. Избрала си края на лятото, за да се влюбиш в този тип, защото тайничко не си се надявала да продължи дълго!

Сгъвам гащеризона от бял винил и го притискам в куфара си. После казвам:

— Не мисля, че моето подсъзнание е способно на подобни хитри номера.

— О, просто не знаеш какво е! — възкликва Миранда. — Подсъзнанието ти може да те накара да направиш какви ли не неща! Например, защо все още носиш тази риза?

Свеждам очи към светлосинята риза, която взех от него още след първата ни нощ.

— Забравих, че все още я нося — промърморвам.

— Ето, виждаш ли? — провиква се триумфално Миранда. — Ето защо е толкова важно да ходиш на психоаналитик!

— Тогава как си обясняваш Марти?

— Пак с подсъзнанието — свива небрежно рамене тя. — Накрая осъзнах, че той не е за мен. Въпреки че съзнанието ми се опитваше да разруши стария модел, подсъзнанието ми си знаеше, че няма да се получи. Освен това, докато бях с него, нито веднъж не успях да отида до тоалетна.

— Струва ми се, че проблемът ти е в червата, а не в подсъзнанието — отбелязвам, отварям едно чекмедже и вадя оттам три чифта чорапи, които не бях виждала, откакто ги оставих тук преди два месеца. Чорапи, моля ви се! Ама какво съм си мислела? Хвърлям ги пренебрежително в куфара.

— Нека си го признаем, Кари — въздъхва Миранда. — Ситуацията е безнадеждна.

Коя по-точно? Мъжете или фактът, че трябва да напусна Ню Йорк?

— Не наричаха ли това сбъждане на желанията?

— Виж какво, аз съм реалистка. Само защото веднъж си правила секс не означава, че трябва задължително да се влюбиш — промърморва тя. — А аз никога не бях допускала, че вие двете със Саманта ще се окажете от онези заблудени души, които въздишат по булчински рокли и по аромата от ризите на своите мъже!

— Първо на първо, Саманта дори не се появи в булчинския салон. И второ на второ... — Не довършвам. — Мислиш ли, че ще можеш да ми дойдеш на гости в Провидънс?

— И от къде на къде ще ходя там? Какво имат в Провидънс, което го няма в Ню Йорк?

— Например аз? — поглеждам я тъжно.

— По-скоро ти можеш да ми идваш на гости! — отсича безапелационно Миранда. — Можеш да спиш на кушетката, стига да нямаш нищо против пружините.

— Познаваш ме — не съм толкова претенциозна.

— О, Кари! — въздъхва тъжно тя.

— Да, знам.

— Имаш ли нещо за хапване в тази квартира? Умирам от глад — заявява.

— Може би някакви кракери, останали от онези дни без ток.

Миранда отива в кухнята и се връща с последните останки от храната, която бяхме взели по време на двата дена без електричество.

— Спомняш ли си онази нощ? — пита, докато разкъсва пакета.

— Как мога да я забравя?!

Де да можеше тогава да знам това, което знам сега! Още тогава щях да тръгна с Капотти. Така щяхме да сме били заедно поне две седмици!

— И какво ще прави Саманта с този апартамент, след като ти си тръгваш, а тя се омъжва?

— Нямам представа. Сигурно ще намери някого, на когото да го даде под наем.

— Срамота! — изтърсва Миранда и аз не съм наясно дали има предвид моето заминаване или факта, че Саманта държи да си запази този апартамент, въпреки че ще има много по-добро място за живеене.

Дъвчи замислено поредния кракер, докато аз продължавам да си подреждам багажа. — Хей, знаеш ли? — обажда се накрая. — Казах ли ти за онзи курс, на който ще тръгвам? „Патриархални ритуали в съвременния живот“!

— Звучи интересно — отбелязвам без особен ентусиазъм аз.

— Да. Ще изучаваме сватби и други подобни неща. Знаеш ли, че всичко, което води до сватбата — банята, регистрацията и избирането на грозните рокли за шаферките, — е било измислено само за да даде на жените някаква работа в онези далечни дни, когато те не са имали кариера? Както и да промие мозъците им, така че да стигнат до извода, че те също трябва да се оженят?

— Всъщност не знаех. Но се връзва.

— А ти какво ще правиш? Имам предвид в „Браун“? — пита Миранда.

— Не знам. Ще уча природни науки, предполагам.

— А аз си мислех, че ще станеш велик писател.

— Да де, ама виж какво се получи!

— Пиесата не беше чак толкова лоша — отбелязва Миранда, като изтрива трохите от устните си. — Забелязала ли си, че откакто изгуби девствеността си, се държиш така, сякаш някой е умрял?

— Когато умря кариерата ми, аз умрях заедно с нея.

— Глупости! — отсича Миранда.

— Защо ти не опиташ да застанеш пред зала, пълна с хора, докато те ти се смеят, а?

— А ти защо не престанеш да се изживяваш като най-великото нещо след нарязания хляб насам, а?

Ахвам.

— Хубаво — тросва се Миранда. — Щом не приемаш конструктивна критика...

— Кой, аз ли? Ами ти? През половината от времето твойт така наречен реализъм е просто друга дума за огорчение...

— Защото не съм вятърничава...

— Не, защото това означава, че се страхуваш, да не би да ти се случи и нещо хубаво...

— Не мога да те разбера защо смяташ, че всичко трябва да ти се поднася на тепсия!

— Ти просто ревнуваш! — срязвам я аз.

— От кого? От Капотти Дънкан ли? — присвива очи тя: — Това е дори под твоето ниво, Кари Брадшоу!

Телефонът звъни.

— Най-добре го вдигни — просъсква Миранда. — Сигурно е *той*. За да ти засвидетелства неугасващата си *любов*! — Влиза в банята и трясва вратата.

Поемам си дълбоко дъх.

— Ало? — изричам в слушалката.

— Но къде беше толкова време, по дяволите? — пищи Саманта.

Това изобщо не е в неин стил. Отдръпвам слушалката от ухото си и отговарям:

— Защо? Да не би да си се притеснила за мен? Да знаеш, че много ще се гордееш с мен! Изгубих девствеността си!

— Е, браво на теб! — отсича набързо тя, което не е реакцията, която очаквах от нея. — Много ще се радвам да го отпразнуваме, но за нещастие имам много голям проблем! Кризисна ситуация! И искам веднага да дойдеш в апартамента на Чарли!

— Ама...

— Просто ела, става ли? Не задавай въпроси! Доведи и Миранда! Имам нужда от всичката помощ на света! Между другото, като идвате насам, бихте ли купили кашонче чувалчета за смет, ако обичате? От типа, дето онези нещастници от предградията използват за събиране на листа.

* * *

— Ето, наслаждавайте се! — отсича Саманта, отваряйки вратата на апартамента на Чарли, и сочи лицето си. — Това е единственият път, когато ще ме видите разплакана!

— Това обещание ли е? — тросва се Миранда. Все още сме намусени от почти скарването ни. Ако не беше кризисното обаждане на Саманта, сега сигурно щяхме да сме се хванали за гърлата.

— Вижте, ако не вярвате! — потупва окото си Саманта и протяга пръст за потвърждение. — Това е истинска сълза!

— Почти ти повярвах — подмятам през смях.

Миранда се оглежда благоговейно.

— Боже! Ама тук е много красиво!

— Вижте и гледката — посочва с глава Саманта. — Защото това ще ви е за първи и за последен път. Аз напускам.

— *Какво!*

— Да, чухте ме правилно — кимва и се насочва към дневната. Оттам действително се открива зашеметяваща гледка към Сентръл Парк. Дотолкова, че се вижда дори езерото с патиците. — Сватбата се отменя! — съобщава тя. — С Чарли скъсахме!

Поглеждам невярващо към нея.

— Е, и това ще премине — промърморвам и се насочвам към прозореца, за да се насладя по-добре на гледката.

— Кари, говоря напълно сериозно! — отсича Саманта. Насочва се към стъклена масичка на колелца, грабва оттам гарафа с уиски и си налива порядъчна доза в една от кристалните чаши, поставени до гарафите. — И за това трябва да благодаря преди всичко на теб! — Обръща наведнъж уискито си и допълва: — Всъщност трябва да благодаря и на двете ви.

— На мен ли? — слисва се Миранда. — Че аз почти не го познавах!

— Но ти беше тази, която настоя да му кажа.

— Да му кажеш какво? — поглежда я неразбиращо Миранда.

— За моето състояние.

— Което е?

— Е, сещате се. За онова нещо! — изсъсква Саманта. — За тръбите и...

— За ендометриозата ли? — питам невинно.

Саманта вдига ръце над главата си и изкрещява:

— Никога повече не желая да чувам тази дума, разбрахте ли? Никога!

— Ендометриозата трудно може да се нарече състояние — отбелязва знаещо Миранда.

— Опитай се да го кажеш на майката на Чарли!

— О, боже! — Давам си сметка, че едно питие и на мен няма да ми се отрази зле. Както и една цигара.

— Нещо не разбирам — промърморва Миранда и се насочва към плексигласовия шкаф, който съдържа спортната колекция на Чарли.

Притиска нос о стъклото и възкликва: — Хей, ама това истинска бейзболна топка ли е?

— А ти как мислиш? И да, онова там наистина е подписът на Джо Димаджо! — срязва я Саманта.

— А аз си мислех, че си падаш по китайски порцелан — отбелязва озадачено Миранда. Саманта я поглежда на кръв и изчезва по коридора.

— Хей, знаеш ли какво ми хрумна? Нали се сещаш как Саманта винаги е казвала как Чарли е искал да бъде бейзболен играч, обаче майка му не му е позволила? Е, може би Чарли се мисли за Джо Димаджо, а Саманта — за Мерилин Монро!

— Да бе! А спомняш ли си как Джо Димаджо никога не е одобрявал сексуалността на Мерилин и се е опитвал да я превърне в домакиня? Че това е буквално като по учебник!

Саманта се връща с купчина дрехи в ръка, която хвърля на модерния диван. А после заявява:

— Ти си виновна точно толкова, колкото и Миранда! Каза ми да бъде малко по-реална...

— Но никога не съм искала да... Не съм допускала...

— Е, вече видя — това е реалността в Ню Йорк! — Втурва се обратно в стаята си и се връща с нова купчина дрехи, които хвърля в краката ни. После грабва едно чувалче за смет и започва ожесточено да пъха дрехи в него. — Ето докъде те докарва в Ню Йорк реалността! — повтаря с все по-извисяващ се глас. — Един ритник в зъбите и петдесет цента за метро.

— Уау! Ама ти сериозно ли?

Тя вдига очи за момент и протяга ръка към нас.

— Виждате ли това? — И сочи огромен „Ролекс“, инкрустиран с диаманти.

— Ама това също ли е истинско? — ахва Миранда.

— Чакайте малко! — вдигам ръка. — Но защо човек, който се кани да скъса с теб, ще ти подарява гигантски „Ролекс“?

— С това може да се купи една малка държава — промърморва Миранда.

Саманта се поклаща на пети и отбелязва:

— Очевидно такава е традицията в тези кръгове. Когато разваляш годеж, подаряваш на бившата си годеница скъп часовник.

— В такъв случай трябва да се сгодяваш по-често.

Саманта изпада в бяс, изтръгва часовника от ръката си и го запраща по плексигласовото стъкло на шкафа, където той просто отскача без нито една драскотина. Някои неща наистина са неразрушими.

— Но как може да се случи точно на мен?! Бях обмислила всичко! Държах Ню Йорк за топките. И всичко вървеше по план. Толкова ме биваше да се правя на някой друг!

Де да можехме всички да сложим сърцата си в плексигласов шкаф като трофеите на Чарли!

Прикляквам до нея и изричам тихо:

— Но не може да изиграеш ролята на булка, за да се появиш в „Клайнфелд“!

— Това беше единственото изключение. Единственият ми пропуск. И се реванширах, като заявих на Глен, че ще се радвам да ме препоръча на вътрешния си дизайнер, за да ремонтираме апартамента. Ако ще и после да трябваше да живея само с дамаски на цветя! Че какво му е лошото на няколко цветя тук и там, а? Ако искам, ще си избира и рози, и...

И внезапно избухва в сълзи. Само че този път са истински.

— Не разбирате ли? — хълца. — Отхвърлена съм! Защото имам сбъркани фалопиеви тръби!

* * *

В анализите на човешките връзки да те зарежат заради фалопиевите ти тръби би трябвало да се постави... точно там, където му е мястото, предполагам. Но може би връзките в Ню Йорк са точно онова, което казва Саманта — всичко има значение, дори и нещата, които не се виждат с просто око.

А онова, което все пак виждаш, обикновено е доста неприятно.

Преброявам наум чувалчетата за смет, разпръснати из апартамента на Чарли. Четиринайсет. Май ще трябва да отскоча за ново кашонче чувалчета. Не мога да повярвам колко неща може да натрупа човек само за две години връзка!

— Багаж! — мърмори Саманта и сритва едно от чувалчетата. — Само багаж!

— Хей! — провиквам се аз. — Внимавай! В това има Гучи!

— Халстън, Гучи, Фиоручи — на кого му пука? — вдига отчаяно ръце. — Какво значение има, когато целият ти живот е съсипан?

— Ще си намериш друг — подхвърля небрежно Миранда. — За това нямаш проблеми.

— Но не и такъв, който ще се омъжи за мен. Всички знаят, че единствената причина, поради която мъжете в Манхатън се съгласяват да застанат пред олтара, е защото искат деца!

— Но ти не можеш да бъдеш сигурна, че не можеш да имаш деца! — изтъква Миранда. — Лекарят каза...

— На кого му пука какво е казал лекарят? Все ще си бъде същото!

— Не можеш да бъдеш сигурна — подчертавам очевидното. Грабвам едно чувалче и започвам да го дърпам към вратата. — А и искаш ли да прекараш остатъка от живота си, преструвайки се на някой друг? — Оглеждам се и посочвам плексигласовия шкаф. — И заобиколена от пластмаса?

— Всички мъже са идиоти. Но ти отдавна го знаеш — промърморва Миранда, докато вади часовника изпод масичката. — Мисля, че това е последното! — провиква се, като вдига „Ролекса“ Нали не искаш да му го оставиш, а?

Саманта внимателно претегля часовника в дланта си. Лицето ѝ се сбърчва в агония. Поема си дълбоко дъх и отсича:

— Всъщност предпочитам да му го оставя.

Поставя часовника на масичката, докато двете с Миранда се споглеждаме слисани.

— Къде е чувалчето с обувките на „Гучи“? — пита Саманта.

— Ето там — посочвам, чудейки се какво ѝ става.

Тя отваря чувалчето и вади оттам два чифта меки обувки. После пита:

— А костюмът на „Шанел“? Къде е?

— Мисля, че е тук — сочи неуверено Миранда, като избутва с крак едно чувалче към центъра на стаята.

— Ама какво правиш? — питам все по-тревожно, докато гледам как Саманта вади скъпия костюм и го поставя на масичката до

часовника.

— Какво правя, според теб?

— Нямам представа. — Поглеждам към Миранда за помощ, но тя е точно толкова озадачена, колкото съм и аз.

Саманта открива в чувалчето рокля за тенис, вади я и се разсмява.

— Казах ли ви, че Чарли искаше да вземам уроци по тенис? За да мога да играя с майка му, моля ви се! В Саутхамптън. Като че ли най-голямата мечта в живота ми е да си подхвърлям една топка с мумия! Тя е на шейсет и пет години, а твърди, че е на петдесет. Като че ли някой ѝ вярва!

— Ами... — Пак се споглеждаме с Миранда, която само клати слисано глава.

— Искаш ли я, Пиленце? — подхвърля ми Саманта роклята за тенис.

— Разбира се — отвърщам колебливо.

Тъкмо се чудя какво да правя с нея, когато Саманта размисля и я изтръгва от ръцете ми.

— Но по-добре не! — провиква се и захвърля роклята при останалите неща от оформящата се на масата купчина. — Не я вземай! Не допускай същата грешка като мен!

И продължава в същия дух, като отваря всяко чувалче и вади от него всичко, което е от живота ѝ с Чарли. Купчината става все по-голяма и по-голяма, а двете с Миранда започваме да се споглеждаме все по-често. По едно време се обаждам:

— Ама ти наистина ли смяташ да му оставиш всичките тези неща?

— Ти как мислиш, Пиленце? — поглежда ме с присвити очи тя. Поема си дълбоко дъх и слага ръце на кръста си. Накланя глава, озъбва се и отсича: — Това е само багаж! И макар да не съм най-реално настроеният човек на този свят, едно мога да ви кажа със сигурност за Саманта Джоунс — тя не може да бъде купена! На каквато и да е цена!

* * *

— Спомняш ли си, когато се преместих при теб, как ме накара да излея онази кутия с прясно мляко в мивката, защото каза, че от миризмата му ти прилошавало? — обаждам се аз, докато се намествам на дивана. Два през нощта е и ние най-сетне сме обратно в апартамента на Саманта. Цялото това събиране и разопаковане на багаж ме съсипа.

— Сериозно ли? — пита Миранда.

— Напълно — кимвам.

— Възрастните не трябва да пият прясно мляко! — отсича Саманта, въздъхва облекчено и отмята назад глава. — Слава на бога, че всичко свърши! Ако тези фалопиеви тръби можеха да говорят...

— За щастие, не могат. — Ставам и се насочвам към спалнята. Заглеждам се в скромната си покъщнина и с въздишка отварям куфара си.

— Пиленце! — провиква се Саманта. — Какво правиш там?

— Събирам си багажа — провиквам се в отговор аз. — Утре си тръгвам, забрави ли? — Заставам на прага и допълвам: — И след изминалото лято не мисля, че вече съм пиленце. Не пораснах ли поне мъничко, а?

— Вярно, порасна — съгласява се Саманта. — Затова те провъзгласявам за гълъб! Официалната птица на Ню Йорк!

— Всъщност единствената птица на Ню Йорк — изисква се Миранда. — Но все пак е по-добре, отколкото да си плъх. Между другото знаете ли, че за китайците плъховете са символи на късмет?

— Обожавам китайците — усмихва се Саманта. — Знаете ли, че именно те са изобретили порнографията?

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Станфорд Уайт — казва Капот. — Той е архитектът на първоначалната гара Пенсилвания. Навремето е била една от най-красивите сгради на света. Но през 1963 година някой идиот е продал правото на строеж и я съборили, за да издигнат това чудовище, което виждаш сега.

— Тъжна история — промърморвам, возейки се на ескалатора зад него. — Чудя се дали и тогава е миришело така, както мирише сега.

— Какво? — опитва се да надвика шумотевицата той.

— Нищо.

— Ще ми се да можех да живея в Ню Йорк от онова време — казва.

— А аз се радвам, че успях да поживея тук, макар и за кратко.

— Да, права си. Не мисля, че някога бих могъл да живея някъде другаде, освен в Ню Йорк — допълва, а думите му засилват отчаянието ми.

През цялата сутрин си говорим все неправилните неща — когато изобщо си говорим.

Аз усърдно се опитвам да повдигна темата за бъдещето, а Капот усърдно се опитва да я избегне.

Оттук и урока по история за Пен Стейшън.

— Виж какво — започвам.

— Виж часовника! — кима към него той. — Да не изпуснеш влака си!

Ако не го познавах, бих си помислила, че се опитва да се отърве от мен.

— Беше забавно, нали? — осмелявам се да подхвърля, като се нареждам на опашката за билети.

— Да. Страхотно. — За момент изгубва самообладание и аз пак виждам в него малкото момче.

— Можеш да ми дойдеш на гости в Провидънс...

— Разбира се — кима той. Но от начина, по който очите му се стрелкат встрани, разбирам, че това никога няма да стане. Дотогава ще

си е намерил друго момиче. Но ако не заминавах, може би аз щях да бъда Единствената.

Все трябва да я открие някой ден, нали?

Купувам билета си. Капоти поема куфара ми, докато аз си взимам „Ню Йорк таймс“ и „Поуст“. Правя го, защото дълго време няма да мога да го правя. Откриваме ескалатора към моя перон. Докато слизаме, аз се изпълвам със заслепяваща празнота. Това е. Краят.

— Всички пътници да заемат местата си! — крещи кондукторът.

Вдигам единия си крак на стъпалата на влака и спирам. Де да можеше Капот да се втурне към мен, да ме сграбчи за ръката и да ме дръпне към себе си! Де да можеше изведнъж токът да спре! Де да можеше нещо — каквото и да е! — да се случи, за да ми попречи да се кача на този проклет влак!

Поглеждам през рамо и виждам Капот сред тълпата изпращачи. Помахва ми.

* * *

Пътуването до Хартфорд трае три часа. През първия час съм същинско кълбо от отчаяние. Не мога да повярвам, че напуснах Ню Йорк. Не мога да повярвам, че напуснах Капот. Дали някога пак ще го видя?

Не е честно! Не трябваше да става така! Капот би трябвало да ми засвидетелства неугасващата си любов!

И внезапно си спомням един разговор със Саманта и Миранда.

— „Би трябвало“ е най-лошата дума в английския език! — казах. — Хората непрекъснато си мислят, че нещата би трябвало да станат по определен начин, а след това са дълбоко разочаровани.

— Но какво се е случило с теб? — възкликна Саманта. — Прави секс и вече знаеш всичко, така ли?

— Аз не само правих секс — преживях оргазъм! — изтъкнах гордо.

— О, скъпа! Добре дошла в клуба! — извика Саманта. А след това се обърна към Миранда: — А ти не се тревожи — все някой ден и на теб ще се случи!

— Ти откъде знаеш, че вече не ми се е случило?! — изпищя Миранда.

Сега затварям очи и се отпускам на седалката. Може би е по-добре, че нещата с Капотти се развиха така. Само защото нещо не продължава вечно не означава, че не е имало смисъл, докато е продължавало. Не означава, че не е било важно.

А има ли нещо по-важно на този свят от първия ти мъж? Можеше да бъде и далеч по-лошо!

И внезапно се усещам свободна.

Вадя вестниците си и отварям „Ню Йорк поуст“ И тогава зървам името си.

Смръщвам се. Не може да бъде! Но защо името ми е на шеста страница? А след това поглеждам и заглавието на статията: „Провал по пантофи.“

Пускам вестника като попарена.

* * *

Когато влакът спира на гара Ню Хейвън за двадесетминутна почивка, аз се втурвам навън и откривам най-близката телефонна будка. Хващам Саманта на работа и с много фъфлене и треперене успявам да я попитам дали е видяла днешния „Поуст“.

— Да, Кари. И смятам, че е страхотно.

— Какво? — изпищявам.

— Успокой се! Не трябва да вземаш тези неща толкова лично. Няма такова нещо като лоша реклама!

— Ама там пише, че моето четене било най-лошото, което са виждали от коледните тържества в гимназията насам!

— Че на кого му пука? — мърка тя. — Очевидно ти завиждат. Най-важното е, че още с първата ти пиеса започват да спрягат името ти! Не се ли радваш?

— Съкрушена съм!

— Много лошо. Защото преди малко ми звънна Чоли Хамънд. Дни наред се опитвал да се свърже с теб. И иска веднага да му се обадиш!

— Защо?

— О, Пиленце! — въздъхва. — Откъде мога да знам? Обаче каза, че било много важно! А сега трябва да вървя. Хари Милс е в офиса ми и... — И затваря.

Вторачвам се в телефона. Чоли Хамънд ли? Той пък какво иска от мен?

Вадя нови монети. В обичайния случай цената за междуградски разговор от монетен автомат би била огромен проблем за мен, но точно сега по една случайност не страдам от липса на пари. По примера на Саманта продадох чисто новата си чанта „Шанел“ на приятния човечец от ретромагазина за двеста и петдесет долара. Бях наясно, че тази сума изобщо не покрива стойността ѝ, но пък в „Браун“ чантата няма да ми трябва. Освен това ми стана приятно, когато се отървах от нея.

Багаж!

Пускам последователно няколко монети в отвора и набирам номера. Вдига приятен женски глас.

— Чоли там ли е? — питам и си казвам името.

Чоли автоматично се обажда.

— Малката ми! — възкликва, сякаш съм отдавна изгубената му внучка.

— Чоли! — възкликвам на свой ред.

— Видях ти името в „Поуст“ и ми се стори адски интригуващо — разлива се той. — Особено след като от седмици насам мисля за теб! Още откакто седях до теб на откриването у Бари Джесън.

Увесвам нос. Пак ли същото? Още един дърт коцкар, който иска да влезе в гащите ми?

— Непрекъснато си мислех за нашия особено забавен разговор. Беше адски остроумна.

— Така ли? — възкликвам, опитвайки се да си спомня какво толкова незабравимо съм казала.

— И тъй като никога не спирам да се оглеждам за нещо ново, реших, че няма да е зле да се опитаме да привлечем към „Ню ревю“ и младата аудитория. А кой по-добре да се справи с тази задача от една млада жена като теб?! В нещо като рубрика, ако искаш. Нещо като Ню Йорк през очите на едно наивно момиче.

— Не знам дали може да стане добре. Предвид начина, по който мина пиесата ми...

— Боже господи! — възкликва той. — Но нали точно в това е идеята! Ако беше пожънала феноменален успех, сега нямаше да говоря с теб! Защото цялата концепция зад тази нова рубрика е, че Кари Брадшоу никога не печели!

— Моля? — ахвам.

— Кари никога не печели. Тъкмо това е забавното, не мислиш ли? Именно това ще задвижи и рубриката й!

— Ами любовта? И в любовта ли не печели?

— Най-вече в любовта!

Поколебавам се и промърморвам:

— Това ми звучи като проклятие, Чоли.

Той се разсмява сърдечно и накрая отговаря:

— Нали знаеш какво казват? Проклятието за един е благословия за друг! Е, какво ще кажеш? Можем ли да се видим в офиса ми днес следобед в три?

— В Ню Йорк ли?

— Че къде другаде? — отбелязва през смях той.

* * *

„Урааа!“ — напявам си наум, докато се поклащам в първа класа на влака, пътуващ за големия град. Седалките са огромни и покрити с червено кадифе, а на всяка облегалка за глава има салфетка. Има дори и специално място, където можеш да затвориш куфара си. Далеч похубаво е от пътническа класа.

„Винаги пътувай в първа класа!“ — сякаш чувам гласа на Саманта в главата си.

„Но само ако можеш да си платиш сама!“ — приглася й Миранда.

Добре де, плащам си сама. Благодарение на Бърнард и прекрасния му подарък. И какво от това? Заслужила съм си го, нали?

Може би в крайна сметка не съм се провалила.

Нямам представа колко време ще остана в Ню Йорк, нито какво ще каже баща ми, когато му съобщя решението си. Но това ще го мисля по-късно. За момента единственото, което ме интересува, е един простичък факт — връщам се!

Вървя по пътеката, оглеждайки се за подходяща компания, до която да седна. Минавам покрай оплешивяващ мъж и дама, която плете. След това забелязвам красиво момиче с красива, буйна коса, което разглежда списание „Булки“.

Булки ли? Сигурно се шегува. Сядам на седалката до нея.

— О, здрасти! — усмихва се тя и бързо отмества чантата си. Усмихвам се. Тя е точно толкова сладка, колкото ми се стори и отгоре. Разкошна коса, наистина. — Радвам се, че точно вие седнахте до мен! — доверява ми на ухо. — Последния път, когато пътувах за Ню Йорк, до мен седна един крайно неприятен мъж! Побиваха ме тръпки от него! И можете ли да повярвате, че се опита да сложи ръка на коляното ми — в най-буквалния смисъл на думата! Наложил се три пъти да си сменям мястото.

— Ужасно — отбелязвам.

— Така си е — кокори очи тя.

— Ще се омъжвате, а? — усмихвам се и посочвам списанието.

— Е, не точно — изчервява се тя. — Така де, не сега. Но се надявам след около две години да се сгодя. Приятелят ми работи в Ню Йорк. На Уолстрийт. — Оправя елегантно косата си и допълва: — Между другото, казвам се Шарлот.

— Кари — подавам ѝ ръка.

— Ами ти? Имаш ли си приятел?

Избухвам в истеричен смях.

— Но какво му е толкова смешното? — гледа ме неразбиращо Шарлот. — Казват, че Париж бил романтичен, но според мен и Ню Йорк е такъв. А мъжете...

Смехът ми става все по-силен.

— Виж сега какво — перчи се тя, — ако смяташ да се смееш през целия път до Ню Йорк... Не виждам какво му е толкова смешното да отиваш в Ню Йорк, за да намериш любовта, а?

Вече се превивам от смях.

— Е? — гледа ме с присвити очи тя.

Изтривам сълзите си. Отпускам се назад в креслото си и скръствам ръце пред гърди.

— Наистина ли искаш да знаеш каква е любовта в Ню Йорк?

— Разбира се — кимва с любопитство, но и с известна неувереност тя.

Влакът надува свирката си, а аз се привеждам напред, усмихвам се и започвам:

— Скъпа, да знаеш само каква история имам за теб!

Издание:

Кандис Бушнел. Лятото и градът

Американска. Първо издание

ИК „Кръгозор“, София, 2011

Дизайн на корицата: Рекламна агенция „Какаду“

ISBN 978–954–771–261–4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.